

UDK 811.16+821.16.09(05)

ISSN 0350-6894

SLAVISTIČNA REVIJA

ČASOPIS ZA JEZIKOSLOVJE IN LITERARNE VEDE
JOURNAL FOR LINGUISTICS AND LITERARY STUDIES

SRL 2014
2

IZDAJA – ISSUED BY: SLAVISTIČNO DRUŠTVO SLOVENIJE

SRL	LETNIK 62	ŠT. 2	STR. 147–270	LJUBLJANA	APRIL–JUNIJ 2014
-----	-----------	-------	--------------	-----------	---------------------

VSEBINA

RAZPRAVE

Kristina PRANJČ: Ruski kozmizem kot vektor petdesetletnega projektila postgravitacijske umetnosti	147
Vita ŽERJAL PAVLIN: Reprezentacija ženske v poeziji Pavline Pajk	163
Daniel BINA: Mit češkega narodnega preroda in njegov odraz v sodobnih vzgojno-izobraževalnih medijih in internetnem okolju	177
Eva NIKLESOVÁ: Stripovska obravnava češkega narodnega preroda (problem Václava Hanke)	185
Melanija LARISA FABČIČ: Mentalna podoba človeka v slovenskih, nemških in madžarskih primerjalnih frazemih	195
Monika KALIN GOLOB, Karmen ERJAVEC: Vrednotenje in pripadnost virtualni skupnosti slovenskega Twitterja	217
Kaja DOLAR: Kolaborativni slovar <i>Razvezani jezik</i>	235

OCENE – POROČILA – ZAPISKI – GRADIVO

Tanja JELENKO: Alenka Žbogar: <i>Iz didaktike slovenščine</i>	253
Ana TOROŠ: Alojz Gradnik, <i>Eros – Thanatos</i> (Ur. in prevedla Fedora Ferluga Petronio)	256
Vita ŽERJAL PAVLIN: Monika Gawlak: <i>Świat poetycki Gregora Strnišy</i>	258
Alenka ŠIVIC DULAR: Miklošičeva monografija – ob dvestoletnici rojstva Franca Miklošiča (Ur. Marko Jesenšek)	264
Andreja ŽELE: Razvoj tudi jezikoslovnih spoznanj temelji na dopolnjevanju in ne na izločanju doseženega	269

2014. Slavistična revija (SRL)
<http://www.srl.si>

Izdajatelj – Issued by: Slavistično društvo Slovenije

Odgovorni urednik – Executive Editor: Miran Hladnik (Univerza v Ljubljani)

Glavni urednik za literarne vede – Editor in Chief for Literary Studies: Vladimir Osolnik (Univerza v Ljubljani)

Glavna urednica za jezikoslovje – Editor in Chief for Linguistics: Ada Vidovič Muha (Univerza v Ljubljani)

Tehnična urednica – Technical Editor: Urška Perenič (Univerza v Ljubljani)

Spletni urednik – Web Editor: Blaž Podlesnik (Univerza v Ljubljani)

Člani – Members: Aleksandra Derganc, Miha Javornik, Irena Orel, Tomo Virk, Andreja Žele (Univerza v Ljubljani), Nina Mečkowska (Univerza v Minsku), Timothy Pogačar (Državna univerza Bowling Green), Ivo Pospíšil (Masarykova univerza, Brno)

Časopisni svet – Advisory Council: Marko Jesenšek (Univerza v Mariboru), Janko Kos, Jože Toporišič, Franc Zadravec (SAZU, Ljubljana)

Naslov uredništva – Address: Slavistična revija, Aškerčeva 2/II, 1000 Ljubljana, Slovenija

Račun pri Slavističnem društvu Slovenije: 02083-018125980 (za SR). Naročnina velja do odpovedi. Odpovedi le ob koncu leta. Cena letnika za posameznike 22 €, za člane Slavističnega društva Slovenije 15,50 €, za študente 8,50 €, za institucije in knjigarne 33 €, za tujino 35 €.

Annual subscription price: individuals 22 €; members of Slavistično društvo Slovenije 15,50 €; students 8,50 €; institutions and bookstores 33 €; outside of Slovenia 35 €.

Natisnil – Printed by: Biografika Bori, Ljubljana

Naklada – Circulation: 550 izvodov – 550 copies

Vključenost Slavistične revije v podatkovne baze – Slavistična revija is indexed/abstracted in: Digitalna knjižnica Slovenije (dLib), Social Sciences Citation Index (SSCI), Bibliographie Linguistique (BL), European Reference Index for the Humanities (ERIH PLUS), Modern Language Association of America (MLA) Directory of Periodicals (New York), New Contents Slavistics (Otto Sagner, München), Cambridge Scientific Abstracts (CSA), Linguistic Abstracts (Uni Arizona), Proquest Online Information Service

UDK 130.2(47)''20''

Kristina Pranjč
Zagorje ob Savi

RUSKI KOZMIZEM KOT VEKTOR PETDESETLETNEGA PROJEKTILA POSTGRAVITACIJSKE UMETNOSTI

V članku poskušamo predstaviti filozofijo ruskega kozmizma kot enega izmed ključnih vzgibov za razvoj sovjetske znanosti in vesoljskih tehnologij. Utopična miselnost Nikolaja Fjodorova se iz začetnega mističnega polja premakne v polje dosegljivih ciljev ter postane generator novih idej na področju znanosti, filozofije, literature in umetnosti. Ruski kozmizem se kaže tudi kot eden izmed najpomembnejših zgodovinskih izhodišč za osnovanje postgravitacijske umetnosti (Dragan Živadinov::Miha Turšič::Dunja Zupančič). Petdesetletna gledališka predstava *Noordung 1995–2045* v okolju gravitacije 0 z osvobajanjem od poslednje morfološke sile narave uresničuje zahtevo po čisti abstrakciji in hkrati napoveduje nadaljnji razvoj umetnosti v smeri telelogije in emancipacije tehnološkega.

Ključne besede: Nikolaj F. Fjodorov, osvajanje vesolja, transhumanizem, znanost in umetnost, emancipacija tehnološkega

The paper aims to present the philosophy of the Russian Cosmism, which highlighted the importance of science and technology in the further evolution of mankind. Nikolai Fedorov's ideas had a big impact on the beginning of the Soviet space exploration. His ideas influenced scientists, philosophers, writers, and artists. The Russian Cosmism is also an important historical basis forming Slovenian artistic expression in the 21st century, i.e., Postgravity Art (Dragan Živadinov::Miha Turšič::Dunja Zupančič). The fifty-year-long theatre performance *Noordung 1995–2045* sets out to conquer the last morphological force of nature in order to achieve pure abstraction. At the same time it is opening the door to the future artistic movement called Telelogy and Emancipation of the Technological.

Keywords: Nikolai F. Fedorov, conquering outer space, transhumanism, art and science, emancipation of the technological

1 Živimo v času, ki je zaznamovan z interdisciplinarnostjo in dialogom med znanostjo in humanistiko. Na preseku hitrega tehnološkega napredka in znanstvenih odkritij se rojeva možnost za iskanje in udejanjenje novih umetniških izrazov, ki postajajo skupno delo humanista, umetnika in znanstvenika. Postgravitacijska umetnost (Dragan Živadinov::Miha Turšič::Dunja Zupančič) je originalen slovenski umetniški izraz, ki v sedanosti napoveduje prihodnji tok razvoja umetnosti v smeri telelogije in emancipacije tehnološkega. Vektorji delovanja postgravitacijske umetnosti se začenjajo konec 19. stoletja z ruskim kozmizmom, svojo usmeritev v bodočnost pa nadaljujejo skozi 20. stoletje ruske avantgarde, konkretneje – suprematizma in konstruktivizma.

Medtem ko so stališča, zgodovina in estetika ruske avantgarde na Slovenskem in širše Evropskem področju dokaj dobro poznana in raziskana, je z ruskim kozmiz-

mom ravno nasprotno. Kljub pomembnosti kozmistične filozofije za celotno linijo ruskega zanimanja za vesolje, ostaja nemalokrat v celoti spregledana. V članku se bomo zato najprej posvetili okoliščinam nastanka, filozofiji in glavnim idejam ruskega kozmizma, kasneje pa umestili to rusko miselnost v mrežo postgravitacijske umetnosti, ki na slovenskih tleh oživlja rusko željo po vstopu človeka v prostranstvo vesolja in prenosu kulture v kozmos.

2 Iz okultizma v kozmizem

Ob koncu 19. stoletja v Rusiji sorazmerno z vse manjšim zanimanjem za institucionalizirano religijo in cerkev narašča priljubljenost okultističnega. Podobna situacija je bila v tistem času vidna po vsej Evropi. Specifični zgodovinski kontekst v Rusiji je bil takrat zaznamovan s porazom v krimski vojni, odpravo tlačanstva leta 1861 in pojavom ruske inteligence, ki je želela z revolucijo doseči pravično družbo in odpraviti avtokracijo. Nepričakovan poraz v rusko-japonski vojni in revolucija leta 1905 sta samo še stopnjevala vsesplošno nezadovoljstvo ljudstva, ki je svoje razočaranje in strah kazalo s stavkami in upori. Prva svetovna vojna je za Rusijo pomenila še več izgub. Sledila je februarska revolucija leta 1917, s katero je bila ukinjena carska oblast in vzpostavljena republika. Revolucijsko gibanje je doživelo vrhunec z oktobrsko revolucijo istega leta, ko so delavci z boljševiki na čelu zrušili začasno vlado.

Intenzivni pretresi, vojne travme in duhovna ter kulturna zmedenost so ustvarili prave pogoje za razcvet okultizma v Rusiji, ki je bil edina alternativa uradni ideologiji cerkve in države, hkrati pa se je razlikoval tudi od materializma in pozitivizma ruske inteligence. Veliko vlogo pri razširjanju okultistične doktrine je odigral Zahod s prepородom francoskega okultizma in novih mističnih doktrin – spiritualizma, teozofije in antropozofije. Spiritualistična literatura je bila popularna v vseh družbenih slojih v Angliji, Nemčiji in Rusiji. Zadovoljevala je potrebe množic po duhovnosti in jim nudila uteho, ne da bi se jim bilo potrebno odpovedati katolištvu, obenem pa je uporabljala znanstveni jezik, kar je dajalo občutek verodostojnosti.

Ruski avtorji so spiritualistično doktrino prilagodili svoji miselnosti in zgodovinski dediščini, zaznamovani s konceptom apokalipse in rusko temo mesijanstva (ROSENTHAL 1997: 9–10). Pomembno vlogo pri razcvetu spiritualizma je imela tudi ortodokсна cerkev, ki ni nikoli zanimala možnosti osebne religiozne izkušnje ali prepovedala mysticizma (povezano z grško gnostično tradicijo). Rusi so zajemali teme tudi iz starih folklornih pravljic ter mitov in legend, ki so vsebovali nadnaravna bitja in magične sile iz kmečkеga okolja. Spiritualistične teme se tako v Rusiji obogatijo z novimi, avtohtonimi impulzi, ki so bili poznani ruskemu človeku, zato postanejo nadvse popularne v vseh sferah življenja in ustvarjanja. V takšnem vzdušju se kmalu razvije tudi novo znanstveno-mistično poglavje, značilno za Rusijo, usmerjeno v vizijo prihodnosti – ruski kozmizem. Kot začetnika kozmističnega gibanja se izpostavlja ruskega filozofa Nikolaja Fjodorova. Ta je na koncu 19. stoletja združil krščansko miselnost s tehnološkim napredkom in znanostjo ter izpostavil pomembnost sodelovanja vsega človeštva in vse tehnološke sile pri skupni nalogi zmage nad smrtjo in

uničujočo silo narave. S svojimi idejami postopnega podaljševanja življenja, kloniranja organov, regulacije narave in osvojitve vesolja lahko Fjodorova postavimo na mesto začetnika transhumanistične miselnosti, ki v današnjem času postaja vse bolj ambiciozno in vse manj utopično gibanje za izboljšanje kvalitete človeškega življenja na vseh področjih.

Fjodorov je kot prvi izpostavil pomembno nalogo človeštva, ki ima kot bitje z najvišjo inteligenco ključno vlogo pri izpopolnjevanju in nadaljnji evoluciji sveta. Človek se tako iz vloge opazovalca postavi v vlogo aktivnega člana – stvarnika, ki si lahko podredi naravo in jo oblikuje po svojih željah, obenem pa lahko svojo kreativno moč aplicira tudi na neskončno prostranstvo celotnega kozmosa.

Ljubiteljem tehnologije je bila Fjodorovova vizija o uravnavanju narave zelo blizu. Bernice H. Rosenthal razmišlja, da so ravno njegove ideje bile ključnega pomena za razvoj sovjetske znanosti in začetek tehnoloških raziskav (prav tam: 11). Mistična vizija, ki se na začetku kaže kot neuresničljiva utopija, pomeni namreč prvi korak k raziskovanju neznanega in odkrivanju novega. Začetna utopija postane generator novih znanstvenih raziskav, kar privede do pretvorbe utopije v uresničeno idejo, ki se iz mističnega polja premakne v realnost.

V Moskvi se v 20. letih 20. stoletja pojavi skupina »fjodorovcev« – kozmistov, navdušena nad kolonizacijo vesolja in tehničnimi aspekti Fjodorovove zamisli, ki jo poskušajo povezati z novimi znanstvenimi odkritji. Kozmisti so verjeli, da ima potovanje v vesolje preoblikovalno moč in da lahko človeštvo z medplanetarnimi potovanji doseže nesmrtnost ter odrešitev. Navduševali so se nad idejami Fjodorova o človeku, ki je glavni usmerjevalec svoje lastne prihodnosti, kolonizator vesolja in regulator narave. Za kozmista je bila migracija v vesolje edini možen način preživetja v prihodnosti. Nadalje so kozmisti predvidevali postopno podaljševanje človeškega življenja ter tehnološko in znanstveno raziskovanje, ki bi omogočilo uresničitev zadanega cilja.

Eden izmed nadaljevalcev tradicije Fjodorova in najpomembnejši ruski kozmist je zagotovo Konstantin Ciolkovski, največkrat imenovan kot »oče raketne tehnologije« ali »začetnik sovjetske raketne znanosti«. Večino svojega življenja je Ciolkovski preživel v Kalugi, kjer je poučeval aritmetiko, fiziko in geometrijo, po revoluciji pa tudi kozmologijo, astronomijo in osnove termodinamike (ANDREWS 2009: 28). Med prvo svetovno vojno je pripravil več brošur za samoizobraževanje na področju znanosti. S svojimi knjižicami, predavanji in znanstveno-fantastičnimi zgodbami je v ljudeh vzbudil zanimanje za vesolje. Ciolkovski je verjel, da lahko fantazija deluje kot katalizator novih idej in konceptov. Z znanstveno-fantastično literaturo je želel mlade navdušiti nad novimi človeškimi možnostmi v vesolju. Sam je priznal, da so ga kot mladostnika navdušile zgodbe Julesa Verna. Njegova dognanja ter sposobnost didaktičnega nastopa in razlage so izobrazila celotno generacijo sovjetskih znanstvenikov in raketnih inženirjev.

V obdobju utopičnega navdušenja v Sovjetski zvezi se je zaradi hitrega napredka ljudem zdelo, da so že vstopili v obljubljeni prihodnost. Hitre spremembe so povzročile navdušenost in vsesplošno evforijo. Meja med magijo in znanostjo je tako začela počasi izginjati. Rosenthalova zapiše sovjetsko geslo, ki dobro prikaže bližino spiritualizma in znanosti v tistem času: »Znanost je religija Sovjetske zveze« (ROSENTHAL

1997: 26). Tehnologija je Rusom pomenila moč ter izhod iz revščine in zaostalosti. V napredku in složnosti so videli pot k svetli prihodnosti.

Glavna razloga za veliko priljubljenost ezoterične misli v času komunizma sta bili znanost in tehnologija ter njuna vloga pri utopični transformaciji življenja. Anthony J. VANCHU pojasni: »Okultizem in znanost sta si pravzaprav sorodna: pri obeh gre za kozmologijo, sistem vednosti in prepričanja, s pomočjo katerega si človeštvo razlaga pomen materialnega sveta in včasih tudi način razumevanja in doseganja tistega, kar je vsakdanjim čutom nedosegljivo« (1997: 203).¹

Skozi razvoj kozmistične misli je vidno postopno spreminjanje okultističnih elementov in magičnega v znanstveno in tehnološko terminologijo, ki izgublja prvine mistične govorce. Vanchu govori o dveh procesih, ki sta potekala sinhrono – demistifikaciji in remistifikaciji (prav tam: 204). V primeru izginjanja magičnih elementov zaradi vedno novih tehnoloških odkritij govorimo o demistifikaciji. Istočasno poteka fenomen remistifikacije, in sicer na ravni posameznika pri sprejemu novega znanstvenega in tehnološkega sistema, ki je podoben procesu sprejemanja prejšnje ezoterične misli in okultne prakse. Znanost tako postaja nadomestek starih magičnih idej, obenem pa se kaže kot nova magija in utopija.

Fjodorovove ideje so poleg že omenjenega raketnega znanstvenika Ciolkovskega vplivale tudi na ostale znanstvenike, kot sta Aleksander Čiževski in Vladimir Vernadski. Kozmistična miselnost se je pokazala kot zelo produktivna tudi v sferi religioznih filozofov – Vladimira Solovjova, Sergeja Bulgakova in Pavla Florenskega. Kozmizem je poleg filozofskih in znanstvenih raziskovanj globoko zaznamoval tudi rusko umetnost in kulturo: vpliv se kaže v futurizmu, v delu Velimira Hlebnikova in Kazimira Maleviča. Fjodorov je bil tudi znanec Tolstoja in Dostojevskega (oba avtorja je omenjal v svojih tekstih). Impulze ruskega kozmizma lahko zasledimo tudi v delih Andreja Belega in Andreja Platonova, pa tudi v filmih režiserja Andreja Tarkovskega.

3 Filozofija ruskega kozmizma

Kot osnova za formiranje ruskega kozmizma so služile Fjodorovove ideje, zbrane v delu *Filozofija skupnega smotra* (Философия общего дела, 1906–1913), ki so ga izdali Fjodorovovi učenci po njegovi smrti. V središču Fjodorovove filozofije leži misel, da vse človeške težave izvirajo iz temeljne težave umrljivosti; takoj ko bomo premagali smrt, bomo rešili tudi vse druge težave, ki nas pestijo. Fjodorov se zaradi radikalnosti svoje ideje spopada z mnogo zagatami, ki jih rešuje s pomočjo vizije o razvoju tehnologije in znanosti. Osrednja ideja njegove miselnosti je velika tema vstajenja mrtvih; spreminjanje smrti nazaj v življenje oz. umiranja v večno bivanje, kar imenuje »skupni smoter« vsega človeštva. Kljub utopičnosti svoje ideje meni, da se lahko njegov projekt izvede že s človeško bistrumnostjo in skupnim trudom. Globoko namreč verjame, da je vstajenje mrtvih znanstveno možno, obenem pa je naša

¹ V izvorniku: "Occult beliefs and scientific thought are, in fact, generically related: both function as cosmologies, systems of knowledge and belief through which humans seek to understand the material world and, in some cases, to comprehend or gain access to what lies hidden from everyday perception." (Prevod K. P.)

moralna dolžnost (oz. dejanje »supramorale«), da aktivno sodelujemo pri izpolnitvi tega cilja. Dolžnost vseh živečih ljudi je stopiti skupaj ne glede na spol, status in izobrazbo ter ustvariti raj na zemlji, ki bo pomenil večno življenje in zmago nad smrtjo:

Vstajenje vseh pomeni popolno zmago nad prostorom in časom. Prehod »od zemlje k nebesom« je zmaga, triumf nad prostranstvom (istočasna navzočnost povsod). Prehod od smrti k življenju oz. simultano soobstajanje vseh časov (rodov) in sobivanje zaporedij pa pomeni triumf nad časom. Idealnost teh oblik znanja (prostora in časa) bo postala resničnost. Vstajenje vseh se bo kazala kot enotnost zgodovine in astronomije, hkratno obstajanje zaporednih generacij v popolnosti in celovitosti svetov. (ФЕДОРОВ 1982: 987)²

Fjodorov se posveti mnogo rešitvam, ki bodo omogočile uspešno izpolnitev najpomembnejše naloge človeštva. Razmišlja o vesoljskih poletih, genskem inženirstvu in postopnem podaljševanju življenja z izboljševanjem zdravja ljudi, dokler ne bi dosegli večne nesmrtnosti. Kot enega izmed ciljev, ki bi jih morali doseči v prihodnosti, Fjodorov izpostavi tudi avtotrofijo (YOUNG 2011: 129). Sonce in zrak bi tako postala naš edini vir hranilnih snovi. Fjodorov predvideva, da se bo človeško telo v daljni prihodnosti spreminjalo v smeri duhovne in intelektualne rasti, tako da bomo potrebovali vse manj organov in delov telesa, ki jih ne bo potrebno več oskrbovati. Človek bo podoben duhovno in intelektualno visoko razviti rastlini, saj mu bo komunikacijo in delovanje omogočala že minimalna fizična prisotnost.

Fjodorov meni, da se je potrebno zavedati bolečega dejstva umrljivosti, ki ga še najbolj občutijo neizobraženi kmetje v večnem boju z naravo in izgubo. V Fjodorovovem nauku je narava izpostavljena kot človekov večni sovražnik: »Kdo je naš skupni sovražnik – edini, ki je z nami neločljivo povezan vedno in povsod, ki živi znotraj in zunaj nas, a je kljub temu zgolj naš začasen sovražnik? Narava« (ФЕДОРОВ 1982: 897–98).³ Potrebno se je torej rešiti sveta kot ga poznamo, preseči naravo in smrt ter ustvariti svet, ki bo brez trpljenja in umrljivosti – le tako se bomo sposobni izviti iz primeža narave, ki gospodari nad človeštvom. Skupni trud bo tako rezultiral idealno, trenutno še skrito resničnost.

Fjodorov kljub usmerjenosti v prihodnost ostaja v svoji filozofiji zelo patriarhalen, kar je nedvomno še eden izmed razlogov za priljubljenost med ruskimi bralci. Čeprav se v svojem pisanju distancira od ženskega principa, ne moremo trditi, da je imel do žensk diskriminatoren odnos. Oba spola je jemal enakovredno – tako moškega kot žensko je videl kot »so-delavca«, ki sta nujna akterja pri doseganju skupnega človeškega cilja. Spolnost je bila zanj nepotrebna sla, ki jo je potrebno prepovedati, saj predstavlja oviro pri doseganju višjega cilja. Vse svoje sile moramo kot bratje in sestre vložiti v vstajenje svojih mrtvih očetov in mater. George M. YOUNG

² V izvirniku: «Всеобщее воскрешение есть полная победа над пространством и временем. Переход «от земли к небесам» есть победа, торжество над пространством (или последовательное вездесущие). Переход от смерти к жизни, или одновременное сосуществование всего ряда времен (поколений), сосуществование последовательности, есть торжество над временем. Идеальность этих форм знания (пространства и времени) станет реальностью. Всеобщее воскрешение станет единством истории и астрономии или последовательности поколений в совокупности, полноте, цельности миров.» (Prevod K. P.)

³ V izvirniku: «Кто наш общий враг, единый, везде и всегда присущий, в нас и вне нас живущий, но тем не менее враг лишь временный? Природа.» (Prevod K. P.)

zapiše: »Fjodorov zasnuje prihodnost brez razkroja in smrti; večnost, v kateri bo svet zavedno vstal in ne bo nikoli več padel, v kateri se bo vrnilo vse izgubljeno in tudi nadomeščanje ter umazano delo spočetja in rojstva otrok ne bo več potrebno« (1997: 178).⁴ V kozmističnem projektu Fjodorova ni prostora za nova rojstva. Raju bodo (večno) priča samo tisti, ki so živi, in tisti, ki bodo vstali od mrtvih. Človeška vrsta za preživetje ne bo potrebovala novih spočetij, saj bodo vsi ljudje živeli v nesmrtnosti.

Rosenthalova pripomni, da je Fjodorovova misel aseksualna, ni pa androgena (ROSENTHAL 1997: 12); ženska in moški torej nista izenačena – še vedno ima vsak svoje specifične funkcije, ki določajo in razločujejo oba spola; naloga žensk je tako čiščenje in šivanje (teles), kar pa že nakazuje na tradicionalna ženska opravila in razmejitve med spoloma. YOUNG pravi: »Na splošno [Fjodorov] ni sovražnik žensk in ne gre za to, da bi preziral ženski spol, temveč gre bolj za željo po nadzoru spolne sle in vseh sil narave, ki moške in ženske spremenijo v pohlepne, pohotne in infantilne posameznike, ki pozabljajo na svoje starše« (1997: 183).⁵ Ob tem dodaja, da je Fjodorov menil, da je človeštvo na poti k popolni izprijenosti, ki jo je sam imenoval »pornokracija« (prav tam). Kot rešitev je ponudil nove odnose v znamenju sester in bratov ter očetov in mater, v katerih bo spolnost postala nepomembna.

»Vstajenje mrtvih«, »bratje in sestre« ter ostale sintagme, ki jih rabi Fjodorov v artikulaciji svojega nauka, nam vsiljujejo misel, da gre kljub sintezi različnih idej le za prirejeno različico krščanskega nauka in promoviranje religije, ki je edina zmožna rešiti svet pred večno pogubo. Na kratko nam sugerira že Young, ko komentira, da je cilj obeh resnično enak, pot do cilja pa je popolnoma drugačna – Božja pot vodi skozi pravičnost in vero, pot Fjodorova pa skozi laboratorij in tehnološki napredek (prav tam: 178).

Kako podobna je krščanska misel Fjodorovovi je jasno že v molitvi, ki jo izgovarjajo v veroizpovedi verniki po celem svetu: »Pričakujem vstajenje mrtvih in življenje v prihodnjem veku.« Kristjani verujejo, da jih bo poslednji dan Bog odrešil smrti in bodo poklicani v večno življenje. Tako kot je vstal Kristus, bodo vstali tudi sami, če so živeli zgledno in pravično življenje. Ideja Fjodorova je mnogo bolj demokratična in predvideva vstajenje za vse ljudi. Tudi odločilno pozicijo podeli ljudstvu, saj je od človeškega truda odvisno, kakšna bo njihova prihodnost. V obeh primerih bo nastal raj – le da se Božji nahaja na zemlji, Fjodorovov pa se razprostira skozi neskončno veselje.

Kako težko je Fjodorova umestiti v kontekst religiozne tradicije, je razvidno iz članka Anastasije Gačeve «'Философия общего дела' Н. Ф. Федорова в духовных исканиях Русского зарубежья»,⁶ kjer avtorica izpostavi dve nasprotni stališči v sprejemanju njegove filozofije. Krščanski filozofi so v njegovih idejah videli potrditev božje besede in »aktivno krščanstvo«, ostali pa so trdili, da je Fjodorov postavil človeka na mesto Boga, kar v nobenem pogledu ni potrditev vere, ampak brezboštva.

⁴ V izvirniku: "Fedorov projects a future without decomposition and death, an eternity in which the risen world will never need to fall again, in which everything lost will be returned, and replacement, the messy business of conception and childbirth, will no longer be necessary." (Prevod K. P.)

⁵ V izvirniku: "In general, he is not a woman-hater, he does not despise the female sex, but rather wishes to control the sex drive and all natural forces that turn people of both sexes into greedy, lustful, parent-forgetting, infantile individuals." (Prevod K. P.)

⁶ »'Filozofija skupnega smotra' N. F. Fjodorova v duhovnem iskanju Rusov v inozemstvu«.

Gačeva kot primer prve naravnosti med drugim omenja G. V. Florovskega, ki v članku «Проект мнимого дела»⁷ (1935) Fjodorova obtožuje pozitivizma, eklekticizma, utopizma in nasilnega kolektivizma. Florovski povezuje filozofijo Fjodorova z okultizmom in meni, da nobena izmed njegovih idej nima ničesar skupnega z naukom Jezusa Kristusa. Nasproti Florovskemu se postavi V. N. Iljin, ki meni, da je Fjodorov pravi »krščanski mislec«, oznanjevalec božjega in človeškega sodelovanja ter interpret bistva »aktivnega krščanstva« (Гачева). Bog je človeka ustvaril po svoji podobi in sedaj je človeštvo poklicano, da postane njegov pomočnik in nadaljevalec.

Ne glede na različno močne argumente je filozofijo Fjodorova nemogoče dokončno interpretirati kot (ne)religiozno. Sklicevanje na nauk ortodoksne cerkve, rabljena terminologija in razlaga bistva »skupnega smotra« kažejo na njegovo globoko povezanost s krščansko tradicijo. Istočasno pa lahko delo Fjodorova beremo tudi v ničejskem ključu nadčloveka, človeka-stvarnika in novega obdobja »smrti boga« in »preseganja« božjega. Združitev različnih interpretacij je uspešno opisal V. S. Baršavski, ki pravi, da *Filozofija skupnega cilja* odpira pot k »pokristjanjenju znanstveno-tehnološkega razvoja« (Гачева).

Tudi danes je ruski kozmizem prisoten kot zelo živ pojav. Skozi zgodovino je kozmistična filozofija doživela več sprememb in vedno znova se je morala prilagajati novim tehnologijam in znanstvenim odkritjem. Trenutno najvidnejša ruska kozmistka je Svetlana Semenova, članica Ruske akademije znanosti, ki kljub kritikam nadaljuje kozmistično gibanje; ruski kozmizem je večkrat kritično poimenovan kot »znanstveni misticizem«, »tehnokratska psevdo-religija« ali »senca okultistične ideologije marksizma« (YOUNG 2011: 136). Semenova je prepričana, da ravno kozmistična usmeritev nudi najboljše rešitve perečim problemom sodobnega sveta. Sama se kritično opredeljuje do »eko-zofov«, ki zaradi svojega večnega romanticizma in strahu pred spreminjanjem narave ne bodo nikoli rešili ekoloških težav (prav tam). Namesto tega izpostavlja idejo o racionalnem uravnavanju narave. Človek je namreč edini prebivalec Zemlje, ki ima visoko inteligenco, zato je tudi glavni usmerjevalec nadaljnje evolucije.

Danes se filozofi, teozofi in antropozofi ne nahajajo več v ruskem »undergroundu«, temveč berejo Fjodorova v sklopu rednih bralnih večerov v Ruski nacionalni knjižnici v Sankt Peterburgu. Filozofija Fjodorova je skladna z marsikatero novodobno mislijo, ki zaradi razvoja znanosti in tehnologije izgublja status utopije. Podobna razmišljanja, ki so se pojavila pri Fjodorovu na koncu 19. stoletja so še kako živa tudi v 21. stoletju, času transčloveka in postčloveka, v katerem se znanstvena fantastika, sanjarjenje o vesolju, kiborgu in mutantu spreminjajo v resničnost.

4 Postgravitacijska umetnost

(Dragan Živadinov::Dunja Zupančič::Miha Turšič)

Postgravitacijska umetnost za celovito razumevanje zahteva poznavanje široke zgodovinske platforme, na kateri gradi svoj vizualni in tematsko-vsebinski izraz. Dve najpomembnejši zgodovinski izhodišči za osnovanje umetniškega izraza sta

⁷ »Projekt namišljenega smotra«.

konstruktivizem in suprematizem – gre za dve stilni formaciji, ki ju postgravitacijska umetnost prenaša iz 20. stoletja v 21. stoletje. Konstruktivizem s konstrukcijo, ki opravlja določeno funkcijo in ima racionalno zastavljen cilj, ki je dosegljiv, kljub navidezni utopičnosti. In Malevičev suprematizem kot umetnost čiste abstrakcije oz. brezpredmetnosti, ki se zaključuje v želji po vstopu v prostranstvo kozmosa. Malevičevo željo, ki se izrazi na platnu, v mavcu in na papirju, postgravitacijski umetniki prevzemajo in dokončujejo v resničnem okolju gravitacije 0.

Kazimir Malevič, avtor objekta 20. stoletja – **Črnega kvadrata na beli podlagi**, se je poskušal čim bolj odmakniti od mimetične umetnosti. Zanimivo je dejstvo, da so vsa suprematistična platna ostala neuokvirjena. Slikarski okvir ima namreč funkcijo narekovajev: slika predstavlja iluzijo nekega drugega prostora ali objekta, ki ga sedaj zgolj citiramo, prenašamo iz prvotnega konteksta na steno galerije (JAKOVljevič 2004: 27). Malevičevo delo ni »navedeno« od drugje, ampak je sam svoja avtonomna celota, ki ne pozna svojega primata v naravi. Postgravitacijska umetnost gre korak dlje v popolno osvobajanje ne samo od nečesa, kar je vzeto iz narave, ampak se začne osvobajati tudi od najpomembnejše morfološke sile narave – gravitacije; platno brez okvirja začne levitirati v prostoru in se premikati v vse smeri. Telo namreč ostaja priklenjeno na površino zaradi gravitacije, tako se lahko orientira v prostoru – dobi smeri: gor/ dol, levo/ desno – na takšen način poteka tudi naše premikanje po prostoru, na podoben način teče tudi čas. Osvoboditev od teh konceptov je zadnja točka na poti k čisti abstrakciji.⁸

Končni stadij slikarskega suprematizma predstavlja izginotje v čisti belini oz. prehod v prostranstvo neskončnega vesolja, kjer lebdeče konstrukcije postanejo avtonomne stvaritve, obkrožene s kozmičnimi silami. Po koncu slikarskega se začne arhitekturni suprematizem z arhitekturnimi načrti planiti in tridimenzionalnimi modeli arhitektoni. Po tem, ko je belina konzumirala tudi barvo, se Malevič posveti konstruiranju nove arhitekture, ki bo služila kot bivalni prostor v času zmage nad gravitacijo. Projekti, povezani s premagovanjem gravitacije, postavljajo Maleviča v neposredno bližino idej Fjodorova in ruskega kozmizma. Tema vesoljskih poletov in naselitve drugih planetov je Maleviča zanimala ves čas, še večji interes pa je v njem spodbudil njegov učenec Ivan Kudrijašov iz Kaluge, sin Alekseja Kudrijašova, ki je bil konstruktor modelov in dober prijatelj sovjetskega znanstvenika Ciolkovskega (SOUTER 2008: 176). V pismu Matjušinu Malevič zapiše: »Suprematizem me je privedel do spoznanj, ki so bila prej neznana. Moje slike ne pripadajo izključno samo Zemlji. Zemlja je postala zapuščena kot hiša, ki so jo napadli termiti. V resnici je v človeku, v njegovi zavesti prisotno prizadevanje, usmerjeno v vesolje. Nuja po vzletu z zemeljske oble ...« (prav tam).⁹

⁸ Tega se je zavedal tudi Malevič, ki je imel navado da je svoja platna na razstavi obesil vsakič drugače. S spreminjanjem postavitve slik se nam zazdi kot da bi umetnik privajal naše oči na nov prostor, v katerem bo potrebno gledati drugače. Podobno manipuliranje z gledalčevim pogledom srečamo v gledališču Dragana Živadinova že od obdobja NSK.

⁹ V izvorniku: "The keys of Suprematism led me to discover what has not yet been realized. My new painting does not belong to the Earth exclusively. The Earth has been abandoned like a house infected with termites. And in fact, in man, in his consciousness, there is a striving towards space. An urge to take off from the Earth ..." (Prevod K. P.)

Poleg očitne reference na raketnega inženirja slovenskega rodu, Hermana Potočnika Noordunga, prisotnega že v naslovu petdesetletnega projekta postgravitacijske umetnosti *Noordung 1995–2045*, je drugi najpomembnejši slovenski zgodovinski impulz zagotovo *Tržaški konstruktivistični ambient iz leta 1927*. Gre za najbolj enovito dejanje slovenske avantgarde, ki so ga ustvarili Avgust Černigoj, Josip Vlach, Edvard Stepančič in Giorgio Carmelich. V konstruktivističnem *ambientu* so geometrične konstrukcije visele s stropa s pomočjo prozornih nitk in tako z gibanjem v prostoru ustvarile dinamiko. Geometrična forma se je navkljub težnosti osvobodila podlage in tako zaživela v (skorajšnji) breztežnosti pod »čistim občutjem« belega kvadrata. Wili Nürnberg z Bauhauasa je ob razstavi zapisal: »Prvikrat so poskusili, da študije materialov ne bi stale, in so jih obesili z vrvicami na strop. S tem so predmeti izgubili zemeljsko težo, s čimer je bil duhovni moment bolj poudarjen« (KREČIČ 1989: 79).

Tema breztežnosti in lebdenja v neskončnem prostranstvu je bila vidna tako na Malevičevih slikah kot tudi v njegovih teoretičnih spisih. MALEVIČ trdi, da sta masa in sila težnosti zgolj človekova konstrukta, ki ju narava ne pozna (1989: 130). Cilj umetnosti je tako osvobajanje slikarskih elementov od sile teže. Umetnik jih mora spraviti v stanje harmonije in popolnosti, ki ga predstavlja breztežno stanje (prav tam). *Tržaški konstruktivistični ambient* se nam skorajda zazdi kot neposreden odgovor na Malevičevo zahtevo. Nitke Stepančičeve konstrukcije so zadnje fizično pomagalo, ki te konstrukcije spravlja v breztežno lebdenje.

Stepančičeva konstrukcija je resnično osvoboditev doživela leta 1999 med generalno za postgravitacijsko predstavo *Biomehanika Noordung*, ki se je zgodila v breztežnostnem prostoru paraboličnega letala v Zvezdnem mestu (parabolično letalo z eno parabolo ustvari dvajset sekund umetno ustvarjene breztežnosti). Tik pred izvedbo performansa je Dragan Živadinov, režiser in kandidat kozmonavt, med generalno v okolje breztežnosti postavil tudi rekonstruirano Stepančičevo konstrukcijo, ki je leta 1927 s prozornimi nitkami visela s stropa *Tržaškega konstruktivističnega ambienta*. Levitacijska konstrukcija se je tako leta 1999 dokončno osvobodila zemeljske teže, »duhovni moment«, ki ga omenja Wili Nürnberg, pa ni bil le poudarjen, ampak je bil tudi dosežen.

5 Petdesetletni projektil *Noordung 1995–2045*

V središču postgravitacijske umetnosti stoji umetniški načrt, ki bo trajal petdeset let – od leta 1995 do leta 2045. Petdesetletni projektil sestavljajo različne akcije, ki so povezane z osrednjo zamisljivo – petdesetletno predstavo, ki se ponovi vsakih deset let, in na prvi pogled utopično vizijo nadaljevanja projekta v kozmosu. Osrednja ideja je podprta z občasnimi dogodki, ki informirajo javnost o petdesetletnem projektu – gre za t. i. informanse, razstave, predavanja in *Obrede poslavljanja* (eden izmed njih je bila tudi pravkar omenjena predstava *Biomehanika Noordung*). Informansi (informacija + forma) so namenjeni informiranju javnosti med samimi ponovitvami petdesetletne predstave. Ti poskušajo z vizualne in vsebinske strani predstaviti najpomembnejše pojme, na osnovi katerih se gradi postgravitacijska umetnost.

Začetek projekta *Noordung 1995–2045* je predstavljala prva predstava, izvedena 20. aprila leta 1995, ki je doživela prvo ponovitev leta 2005. Osnovo za ponavljajočo se predstavo *Naseljena skulptura ena proti ena* predstavlja *Ljubezan in država* (del *Treh Elizabetinskih tragedij*) Vladimirja Stojšavljevića. Ponovitev se bo zgodila vsakih deset let na isti dan, ob isti uri, z istimi igralci. Razlika se bo pojavila le, če kateri od igralcev umre – v tem primeru ga bo nadomestil njegov simbol, t. i. umbot, ki bo vseboval informacije o posameznem igralcu. Umbot bo na gledališkem odru nadomestil igralca po njegovi smrti. Gledališke replike bodo nadomeščene s predvajanjem ritma, v primeru da bo umrl igralec oz. melodije, če bo šlo za igralko. Predstave se bodo nadaljevale vsakih deset let brez kakršnih koli načrtovanih sprememb. Petdesetletna predstava predvideva, da bodo do leta 2045 pokojni vsi igralci, vse ostalo pa bo ostalo nespremenjeno. Kot suvereno pove sam Živadinov: »Jaz bom živ in oder bo poln simbolov« (GRŽINIĆ 2003: 107). Simbole igralcev, omenjene umbote, bo ob koncu projekta leta 2045 Živadinov z vesoljskim plovilom prenesel v vesolje, kjer bo na geostacionarni orbiti razstavil vseh 14 kapsul z vsebinsko enoto in jih pustil samostojnemu razvoju.

Umbot je daljinsko voden znak, ki bo deloval na dveh nivojih: najprej bo nadomestil igralca na odru, leta 2045 pa bo v vesolju nameščen na orbiti. Tam bo v dveh smereh predvajal program syntapiens: na Zemljo in v globino vesolja. Syntapiens (sintetični homo sapiens) predstavlja novo vrsto inteligence, ki ne pripada več Zemlji, ampak bo imel v vesolju potencial lastnega razvoja. Syntapiens bo vseboval tri programe: nabor mimike (oz. t. i. emomehaniko), nabor igralčevih telesnih gibov (skeleta, biomehanike) ter informacije in identiteto igralca. Vsi trije programi bodo nameščeni v procesor umbota s pomočjo biomehatronike, ki predstavlja način združevanja umbota (fizične kapsule) in syntapiensa (vsebine umbota, ki jo predstavljajo omenjeni trije programi).

Spremenljivke umbota, ki bodo oblikovale njegov nadaljnji razvoj po letu 2045, nam ostajajo neznane; Živadinov ga bo namreč pustil na orbiti, da se razvija po svoje – kot nekaj ločenega od človeka, nečloveškega. V 31. koordinati postgravitacijske umetnosti »Emancipacija tehnološkega« lahko med drugim preberemo, da bo umbot »s svojo potencialno energijo syntapiens informacij razvijal zavest o samem sebi« (50 pojmov). Funkcija gledališča pri osamosvajanju umbota je razložena v nadaljevanju:

Zavest nujno potrebuje družbeno strukturo, da si s prilagajanjem razvije svojo inteligenco. Čustveno in intuitivno! Toda za ta proces bi potrebovali čas reda velikosti, kot ga je imel človek v svojem evolucijskem razvoju. Lahko pa pospešimo razvoj umbota tako, da ga aktivno postavimo v gledališki aparat in mu samemu prepustimo, da iz njega osvoji že obstoječe. (prav tam)

Gledališče igra pri emancipaciji ključno vlogo, saj je sposobno v najhitrejšem času omogočiti emancipacijo subjekta oz. pospešiti njegov razvoj. Emancipacija tehnologije bo nadaljevala emancipacijo konstrukcije, ki jo je leta 1927 pričela že konstruktivistična skupina v Trstu. Tehnologija bo tokrat začela pridobivati lastno zavest, ki bo rezultat petdesetletnega delovanja gledališkega aparata. Emancipacijo kot pomembno funkcijo gledališke predstave je omenjal že Antonin ARTAUD; gre za

temeljno »navajanje k mišljenju«, ki lahko »pripravi duha do tega, da s svojega zornega kota oblikuje temeljita in učinkovita stališča« (1994: 92).

Pri umestitvi postgravitacijske umetnosti v širši umetniški kontekst moramo biti previdni, saj postgravitacijska umetnost ni umetniško gibanje in to tudi ne namerava postati. Kljub temu jo lahko nedvomno umestimo v kategorijo space arta, splošne oznake za umetnost, ki jo določa tema vesolja; space art je vsa umetnost, ki tematizira vesolje ali pa je povezana z vesoljsko estetiko. Kot podkategorija space arta je znana tudi umetnost v gravitaciji 0 (zero gravity art), ki ustvarja nove umetniške konstrukcije, izključno namenjene za breztežnosti prostor in razmišlja o vplivu breztežnosti na umetniško postavitve, telo ali skulpturo (Bureau 1998). V omenjeno podkategorijo lahko uvrstimo predstavo *Biomehanika Noordung*, ki je bila prva predstava v celoti izvedena v breztežnosti. Podobne akcije izvaja tudi francoska ko-reografinja Kitsou Dubois, ki raziskuje nadzor nad telesom med levitacijo.

Kategorijama »space art« in »zero gravity art« lahko dodamo tudi najbolj očitno – »postgravitacijska umetnost«, ki kaže na enkratnost in svojevrstnost petdesetletnega projekta. Postgravitacijska umetnost vizionarsko gleda v prihodnost, ko se bo projekt dovršil in bo nastopil čas razvoja umbota, ustvarjenega s pomočjo petdesetletne predstave. Stvaritev, namensko ustvarjena za vesolje, bo v vesolju prepuščena samostojni evoluciji, ki bo pokazala specifično novega okolja in njenih potencialov za nadaljnji razvoj. V tem kontekstu predpona »post-« kaže na preseganje gravitacije, obenem pa tudi na dogodke, ki se bodo vršili »po« zaključnem letu 2045. Nadaljnji razvoj bo določala emancipacija tehnološkega in razvoj nove stilne formacije telelogije, ki z digitalizacijo omogoča pošiljanje slike, svetlobe ali zvoka z enega konca na drug. Telelogija je trenutno ena izmed strategij postgravitacijske umetnosti, ki kaže na prihodnjo spremembo umetniške paradigme in nov način osvobajanja slike. Slika, obešena na steni se je začela osvobajati od okolja že z izstopom iz okvirja, nadalje pa smo lahko s pojavom umetniških ambientov oz. kabinetov v sliko tudi vstopili. Čas, ki prihaja, je čas teleslike, ki se brez vidnega ali fizičnega prenosa premešča na drug konec in tako premaguje ustaljeno pojmovanje časa in prostora. Predvidena emancipacija tehnološkega in napoved nove stilne formacije postavlja postgravitacijsko umetnost na posebno mesto znotraj space arta in zero gravity arta, saj gre za enovito celoto, ki v kontekstu umetnosti sinhrono predstavlja in hkrati že uresničuje svojo vizijo.

6 Vezi med ruskim kozmizmom in postgravitacijsko umetnostjo

V zadnjem delu bomo iz analize prešli na sintezo. Rusko filozofijo s konca 19. stoletja bomo sopostavili s slovensko postgravitacijsko umetnostjo 21. stoletja. Kot najvidnejšo vez med obema lahko že na začetku izpostavimo na prvi pogled utopično tendenco k osvojitvi kozmosa. Tako ruski kozmizem kot postgravitacijska umetnost namreč stremita h kolonizaciji vesolja in integraciji le-tega kot dela človekovega naravnega okolja. Postgravitacijska umetnost se sklicuje na ruski kozmizem (konkretnje na Fjodorova in Ciolkovskega) v 11. koordinati postgravitacijske umetnosti z naslovom »Kozmizem/ Transhumanizem«. V omenjeni »koordinati« je Fjodorov iz-

postavljen kot pionir transhumanistične miselnosti in uporabe znanosti in tehnologije za namene izboljšanja človekovega življenja. Pomembno je opozoriti, da se postgravitacijska umetnost postavi na stran znanstvenega, sekularnega kozmizma, medtem ko pusti ob strani vse religiozne interpretacije in spekulacije Fjodorovove filozofije.

Ena izmed najpomembnejših ciljev postgravitacijske umetnosti je preseči gravitacijo, kar vodi k emancipaciji telesa in razuma ter realizaciji čiste abstrakcije. S svojim delom postgravitacijska umetnost prevprašuje človekovo vlogo v sodobnem svetu; človek se trga iz vloge pasivnega opazovalca naravnih pojavov in evolucije ter postaja stvarnik in režiser prihodnosti. Zmožnosti in meje dovoljenega so postavljene vse višje, zato se človek želi dvigniti tudi v nebo, da bi osvojil celotno vesolje ter označil svoj teritorij ne samo na zemlji, temveč tudi v prostranstvu kozmosa. Zadnje sponje, ki ga držijo na površju, so zakoni narave – kljub temu pa človek spoznava, da lahko s svojim umom in kreativnim zagonom premaga tudi njih.

Pomembnost osvoboditve od sile gravitacije je izpostavil že Fjodorov. Takšno osvobojanje dobi svoj umetniški ekvivalent v postgravitacijski umetnosti, ki razume osvoboditev od sile narave kot nujno stopnjo v doseganju čiste abstrakcije. Ravno gravitacija je namreč poslednja morfološka sila narave, ki onemogoča objektu in/ali subjektu, da se premika v vse smeri. Postgravitacijska umetnost s tem združi kozmistično željo po osvojitvi kozmosa s stremenjem k čisti abstrakciji Maleviča. Omenjena sinteza služi kot temelj abstraktnega teatra v gravitaciji 0, nepredmetna umetnost pa se tako končno premakne iz statičnega polja kompozicije k dinamični konstrukciji, ki obstaja tridimenzionalno v realnem času in prostoru.

Pri sopostavitivi ruskega kozmizma in postgravitacijske umetnosti se je nemogoče izogniti temi smrti in (ne)smrtnosti. Fjodorovovo skupno stremenje vsega človeštva je namreč ključno povezano z zmago nad smrtjo – idejo večnega življenja, zaustavitve reprodukcije in vstajenja vseh prednikov od mrtvih. Ljudje smo po njegovem mnenju podvrženi trpljenju in izgubam, ki so posledica človekove podložnosti naravi in sprejetju smrti kot nespremenljivega dejstva. Reprodukcijska vsega (vključno z reprodukcijo človeka) nam po Fjodorovu samo odvzema dragoceno energijo, katero bi morali usmeriti v višji cilj, ki bi služil celotnemu planetu. S skupnim delovanjem in trudom bi človek namreč lahko dosegel stanje, v katerem bi narava služila človeku in ne obratno. Reprodukcijsko bi morala zamenjati produkcija novih, originalnih konceptov in stvari, ki bi izrinile avtomatizacijo in dale mesto čudenju in navduševanju nad novim.

Fjodorov postavlja na mesto homo sapiensa (umnega človeka) novega homo sapiens immortalisa (nesmrtnega človeka), ki bo z lastnim umom družno premagal smrt. Štirinajst igralcev, ki sodelujejo v petdesetletni predstavi *Noordung 1995–2045*, bo umrlo do leta 2045, nadomestili pa jih bodo njihovi substituti – umboti. Umbot bo tako pomenil posmrtno vstajenje igralca kot znaka v digitalni in tehnološko dovršeni obliki. Znak na odru bo leta 2045 prenehal igrati, prenesen bo v vesolje, kjer bo imel vse pogoje za lastno emancipacijo. Program syntapiens je sintetični sapiens immortalis – nova inteligenca – sapiens, ki ne bo pripadal več zemlji, ampak bo v vesolju postal naslednji korak v evoluciji. Naredil ga bo človek, a bo popolnoma emancipiran od vsega človeškega. Petdesetletna gledališka predstava ima funkcijo katalizatorja za emancipacijo tehnološkega; umbot bo imel podobne predispozicije

za učenje kot jih ima človek – kljub temu pa bo umbot na vseh nivojih abstrakten. Ravno to je tudi največja razlika med robotom (rabota) in umbotom (um/umetnost/zäum + rabota) – medtem ko robot posnema mimezis, se umbot odmika od vsega človeškega in predstavlja možnost razvoja v nekaj drugačnega, popolnoma nečloveškega (50 pojmov).

S smrtjo je povezano tudi poslednje dejanje petdesetletne predstave – Živadino-va namestitev štirinajstih umbotov na zemljino orbito se bo končala s samomorom. Nadomeščanje umrlih igralcev z digitalnimi substituti in Živadinovov načrt se na zanimiv način soočajo z enim izmed pomembnih izzivov današnje družbe – strahu pred smrtjo t. i. tanatofobijo, ki z vse večjim občutkom kroničnega pomanjkanja časa, postaja velika težava hitrega življenja posameznika in družbe. V kontekstu petdesetletnega projektila je enigma smrtnosti spoznana kot ena izmed metafizičnih konstruktov človeka, ki potrebuje takšne koncepte, zato da bi osmisli svojo lastno eksistenco. In ker je lahko vsak konstrukt podvržen dekonstrukciji, vprašanje smrtnosti v postgravitacijski umetnosti postane irelevantno. Kozmistični boj proti smrti se tako konča z zmago v prid človeka, ki se obrne stran od smrti in ne pusti, da bi ga determinirala v njegovem početju. Še več – smrt postane zrežirana, del gledališke igre.

Poleg strahu pred smrtjo je za človeka 21. stoletja nujno, da se spopade tudi z drugim strahom pred nepoznanim – strahom pred tehnologijo oz. tehnofobijo. Tehnologija, ki na enem koncu lahko vodi človeštvo v uničenje, lahko s pametnim ravnanjem povede človeka v boljšo prihodnost. Podobno kot Fjodorov tudi transhumanisti gledajo na naravo kot na nedokončano delo. Ni nam potrebno sprejeti, da je sodobno človeštvo končni izdelek evolucije. Navsezadnje je tudi nemogoče. Naše okolje se spreminja in evolucija človeka je neizogibno dejstvo. Celo naš solarni sistem ima omejen rok uporabe. Ravno zato se je potrebno dokončno rešiti strahu pred tehnologijo in občutkom, da je tehnologija hladna in nujno povezana z razosebljanjem človeka. Integracija tehnologije je neizogibna in koncepti »nazaj k naravi« nam v današnjem kontekstu ne služijo več. Namestitev umbotov in njihov razvoj, ki se bo dogajal v vesolju, pomeni na umetniškem področju uresničitev tistega, kar je od človeka zahteval Fjodorov – da se loči od Zemlje in postane stvarnik, namesto da bi zavedno ostal na ravni opazovalca. Končni rezultat petdesetletnega projekta *Noordung 1995–2045* ni zgolj skulptura z vsebino, ki bo levitirala v vesolju, ampak potencial tehnološkega razvoja in tehnološke emancipacije. Že Nikolaj Fjodorov je izrazil, da je človek edini prebivalec Zemlje z visoko inteligenco, kar ga postavlja na ključno mesto nadaljnje evolucije. Prihodnji razvoj bo nedvomno pripadal neskončnemu prostoru vesolja in še večji integraciji tehnologije v človekovo življenjsko okolje.

VIRI IN LITERATURA

James T. ANDREWS, 2009: *Red Cosmos: K. E. Tsiolkovskii, Grandfather of Soviet Rocketry*. ZDA: Texas A&M University Press.

Antonin ARTAUD, 1994: *Gledališče in njegov dvojnik*. Prev. A. Berger. Ljubljana: MGL.

- John E. BOWLT, 1986: Esoteric Culture and Russian Society. *The Spiritual in Art: Abstract Painting 1890–1985*. Ur. M. Tuchman, J. Freeman in C. Blotkamp. New York: Abbeville Press. 165–83.
- Annick BUREAUD, 1998: *Space art and beyond. OLATS*. Na spletu.
- Николай ФЁДОРОВ, 1982: Сочинения. Moskva: Мысль,
- Анастасия ГАЧЕВА: Философия общего дела *Н. Ф. Федорова в духовных исканиях Русского зарубежья: Pandia – Энциклопедия знаний*. Na spletu.
- Marina GRŽINIĆ, 2003: *Estetika kibersveta in učinki derealizacije*. Ljubljana: Založba ZRC.
- Michael HAGEMEISTER, 1997: Russian Cosmism in the 1920s and Today. *The Occult in Russian and Soviet Culture*. Ur. B. G. Rosenthal. ZDA: Cornell University Press. 185–202.
- Branislav JAKOVLJEVIĆ, 2004: Unframe Malevich! Ineffability and Sublimity in Suprematism. *Art Journal* 63/3. 19–31.
- Peter KREČIĆ, 1989: *Slovenski konstruktivizem in njegovi evropski okviri*. Maribor: Obzorja.
- Kazimir MALEVIČ, 1980: *Suprematizam – bespredmetnost: Tekstovi, dokumentni, tumačenja*. Beograd: Studentski izdavački centar.
- Bernice G. ROSENTHAL, 1997: Introduction. *The Occult in Russian and Soviet Culture*. Ur. B. G. Rosenthal. ZDA: Cornell University Press. 1–32.
- Jerry SOUTER, 2008: *Malevich: Journey to Infinity*. USA: Parkstone Press.
- Anthony J. VANCHU, 1997: Technology as Esoteric Cosmology in Early Soviet Literature. *The Occult in Russian and Soviet Culture*. Ur. B. G. Rosenthal. ZDA: Cornell University Press. 203–22.
- George M. YOUNG, 2011: Esoteric Elements in Russian Cosmism. *The Rose+Croix Journal* 8. 124–39.
- , 1997: Fedorov's Transformation of the Occult. *The Occult in Russian and Soviet Culture*. Ur. B. G. Rosenthal. ZDA: Cornell University Press. 171–83.
- 50 pojmov/ koordinat postgravitacijske umetnosti. Scribd*. Na spletu.

SUMMARY

The Russian Cosmism highlighted the importance of science and technology in the further evolution of mankind. Cosmism is a set of philosophical ideas and concepts expressing aspirations of man to the sky and to the universe; man's desire to determine his place not only on earth, but also in outer space as a cosmic being, intelligent and creative enough to surpass the laws of nature, which are the last bonds keeping him on the surface of the planet Earth.

At the end of the 19th century Nikolai Fedorov stated that humans are constricted by the reality of death, their subjection to nature and suffering. Reproduction of all things including humans is a use of energy that no longer serves humanity. Fedorov's *common task* is expressing the idea of acting collectively in order to achieve a state in which man can manipulate nature and not the other way around. His ideas of life extension, immortality, and space colonization had a big impact on the beginning of the Soviet space exploration by Konstantin Tsiolkovsky (a Soviet rocket scientist) and scientists, such as Alexander Chizhevsky and Vladimir Vernadsky. His ideas also influenced a second (religious) line of Russian philosophers and thinkers (such as Vladimir Solovyov, Sergei Bulgakov, Nikolai Berdyaev, and Pavel Florensky). At the same time these ideas became an inspiration for the Russian film makers (Tarkovsky), writers (Dostoevsky, Tolstoy, Hlebnikov, Bely, Platonov), and artists (Malevich). Indeed, Fedorov's ideas are still alive today in the work of transhumanism.

Russian cosmists wanted to elevate the human condition. They saw nature as a work in progress, which humans must perfect. They stated the importance of liberation from the forces of gravity. This liberation is also one of the key concerns of Postgravity Art in its search for pure abstraction in art. The force of gravity is the last morphological force of nature keeping the object and/or subject attached to the earth surface. This prevents it from complete freedom of movement, i.e., it makes it impossible to move in all directions. Only in the conditions of weightlessness it is possible to perform pure abstraction, as this is when the object and/or subject lose their own weight and orientation limited by gravity (up/down, left/right).

Postgravity Art gives recognition to Fedorov's pioneering thinking about the use of science and technology for the purpose of improving every level of human being. It is important to state that Postgravity Art is using the so-called *secular cosmism* with scientific approach, leaving aside the religious interpretation of Fedorov's philosophy. Postgravity art unites Fedorov's wish to enter and conquer outer-space with supremacist Malevich's desire to abolish the mimetic art. This synthesis forms the basis of the abstract theatre in Gravitation Zero resulting in Non-Objective Art—finally existing not only as a composition, but as a construction in the real time and space, surpassing the limits and bondages of Earth's gravity.

The final result of the fifty-year-long theatre show *Noordung 1995–2045* will not be a sculpture with a content levitating in space. *Umbot* will become the potential for technological emancipation. Divested of the dualism of absolute and nothingness, the *umbot* will finally surpass mortality. Placement of *umbots* in outer space and their potential to be the next step in the evolution are some of the requests that Fedorov made at the end of the 19th century. He wanted mankind to secede from the earth and from the constraining role of observer and to become the liberated creator.

UDK 821.183.6.09-1Pajk P.

Vita Žerjal Pavlin

Srednja šola za oblikovanje in fotografijo Ljubljana

REPREZENTACIJA ŽENSKÉ V POEZIJI PAVLINE PAJK¹

Pavlina Pajk (1854–1901) je prva slovenska pesnica, ki je izdala pesniško zbirko. Z naslovom *Pesmi* jo je objavila leta 1878 in jo z dodanimi pesmimi ponatisnila leta 1893 v *Zbranih spisih I*. Pretežno lirski prvoosebni ženski subjekt teh pesmi v največji meri določa ljubezen, ki ni le značilna lirski tema, temveč tudi vsebina emancipacijskih teženj meščank iz druge polovice 19. stoletja. Pesnica predstavlja ljubezen po eni strani (pozno)romantično kot ključni pesniški vir in ženski subjekt sentimentalno doživlja neuresničeno ljubezen, ki pa je tudi vir moči. Po drugi strani pa se v prikazu ljubezni odmika od skrajnosti in se zavzema za razumnejšo ter obvladovano ljubezen in čustva sploh. Žensko identiteto reprezentirajo še pesmi z materinsko temo. Ženska dimenzija je pripisana tudi domoljubnim pesmim, značilnim za to obdobje, avtoričino življenje pa je spodbudilo še nastanek pesmi z motivom sirote in domotožja.

Ključne besede: Pavlina Pajk, reprezentacija ženske, ljubezenska tema, materinstvo, domoljubje

Pavlina Pajk (1854-1901) was the first Slovene poetess to publish a volume of poems. Her volume entitled *Pesmi* [Poems] was published in 1878 and, with some added poems, republished in 1893 in *Zbrani spisi I* [Collected Works I]. A mainly lyrical first-person female character as the subject of these poems is to a great extent defined by love, which is not only a typical lyrical theme but also the essence of the emancipation struggles of bourgeois women from the second half of the 19th century. On the one hand, the poetess presents love in the manner of (late) Romanticism as the key poetic source and the female subject who experiences unrequited love sentimentally, but also as the source of strength. On the other hand, she moves away from the extremes in her presentation of love and strives for more rational, restrained love and feelings in general. The woman's identity is also presented in poems with the theme of motherhood. A female dimension can also be found in Pajk's patriotic poems, which are characteristic of this period, whereas the poetess' life inspired her poems with the motifs of orphans and homesickness.

Keywords: Pavlina Pajk, representation of the woman, love theme, motherhood, patriotism

1 Pavlina Pajk (1854–1901) je prva slovenska pesnica s svojo pesniško zbirko. Z naslovom *Pesmi* je izšla leta 1878, torej pri avtoričinih komaj štiriindvajsetih letih. V Mariboru jo je izdal njen mož Janko Pajk, takrat še lastnik Narodne tiskarne ter lastnik in urednik *Zore*, s katerim se je poročila leta 1876. V zbirki je ob uvodni zbrala dvainpetdeset pesmi, ki jih je od leta 1874 objavljala v *Zori*. Pesmi je objavila le še leta 1881 v *Kresu* in 1884 v *Koledarju Mohorjeve družbe*. Z dodanimi enajstimi

¹ Članek je bil v skrajšani različici predstavljen na simpoziju Pavlina Pajk in žensko avtorstvo v 19. stoletju, ki je 9. aprila 2014 potekal v Solkanu.

novimi pesmimi je zbirko ponatisnila v *Zbranih spisih I* v Celju leta 1893, petnajst let po izidu zbirke, potem ko je objavila že precejšen del svojega pripovednega opusa, vendar še pred polemiko z naturalisti.²

Že v uvodnem Mottu so navedene glavne teme zbirke, in sicer minljiva mladostna ljubezen, življenjsko razočaranje in skrajnostno doživljanje sveta (»solze« in »blaženstvo«) ter družinska in domovinska ljubezen. Pesmi so razvrščene v tri naslovljene, le oštevilčene razdelke. V prvih dveh prevladuje ljubezenska tema, ki jo prekinjajo bivanjska, domovinska in domotožna tematika, a tudi zaradi motivne razvrstitve pesmi večinoma ne omogočajo narativnega branja, čeprav se v drugem razdelku snovno vsaj pretežno nanašajo na avtoričino zvezo z Jankom Pajkom.³ Tretji razdelek je z izjemo zadnje, epske pesmi Ranjeni Črnogorec tematsko enovit, saj prinaša le materinsko temo.

2 Pretežno lirski prvoosebni ženski subjekt teh pesmi v prvih dveh razdelkih v največji meri določa ljubezen, ki ni le značilna lirska tema, temveč tudi vsebina emancipacijskih teženj meščank iz druge polovice 19. stoletja.⁴ Pavlina Pajk je leta 1884, šest let po izidu zbirke, v spisu Nekaj besed o ženskem vprašanju v *Kresu* zapisala: »Koliko je tudi žensk, ki stopijo v zakon ne samo brez ljubezni in spoštovanja do soproga, temveč celo z zoprnostjo do njega. To pa iz edinega vzroka, ker se boje v bodočnosti nepreskrbljene ostati. Ko bi ženskam bilo odprto več potov k dušnemu razvitku in javnim službam kakor doslej, gotovo bi se zmanjšalo število nesrečnih zakonov in rodbinskih bed.« Zato ne preseneča, da je prav uresničitev zakona iz ljubezni najpogostejša tema njenih pripovednih del, zaradi česar pa je doživljala kritične napade, saj »duhovna paradigma njenih romanov ni bila skladna z osrednjim tokom slovenske književnosti« (MIHURKO PONIŽ 2011: 80). Vzrok za to neskladnost vidi K. Mihurko Poniž v različnem položaju tedanjih avtorjev in avtoric: »Kakor je bil vzpon mladega kmečkega izobraženca v meščansko družbo projekcija želje slovenskih pisateljev, je bila uresničitev zakona iz ljubezni projekcija želje Pavline Pajk, ki je bila najbrž glede na družbeni položaj žensk v 19. stoletju enako legitimna kot želja njenih sodobnikov.« (MIHURKO PONIŽ 2011: 79)

Da je ljubezen za žensko najpomembnejši življenjski cilj in ključna za njeno srečo, je Pavlina Pajk poudarila že dve leti pred izidom zbirke leta 1876 v razmišljanju Občutki na novega leta dan, objavljenem v *Zori*. Življenjski moto »Ljubiti — misliti — delati!«, ki ob ljubezen postavlja še razmišljanje in delovanje, ji predstavlja rešitev iz svetobolne otožnosti, o pomenu ljubezni pa je ob sklicevanju na Sokrata in Petrarco⁵ zapisala:

² Do te je prišlo leta 1896 po objavi romana Dušne borbe v *Ljubljanskem zvonu*.

³ Kot urednik *Zore* ji je leta 1874 objavil prvo pesem Tvoj spomin. Novembra 1875, potem ko mu je 1. junija tega leta umrla žena, je Pavlino obiskal v Gorici in že 26. februarja 1876 sta se poročila. (ERJAVEC, FLERÉ 1926: LXXXIX–XCI)

⁴ Prim. MIHURKO PONIŽ 2009: 58–70.

⁵ »Tudi Sokrates trdi, da ni pota, ki bi dušo izvedil v oblast neumrjochih blagostij, če ne onega, po kojem nas vodi prava ljubezen«. In še: »Ljubezen moje madonne«, piše *Petrarca*, »prepričala je i mene ljubezni in me naučila, na pravi način Boga ljubiti«. (PAJK 1893: 120–21)

Vendar pak bi se upala trditi, da izmed vseh ljubezenskih čutov, obvladajočih človeštvo, ni osrečevalnejšega nego je oni, ki izvira iz dveh duš, ki ste iskri enega ognja, božjega, ki progrevja vse stvarjenje. Kje bi bilo najti več veselja, večje zadovoljnosti, kakor če človek najde človeka, koji je enakih mislij, enakih občutkov, enakega srca, kojih dveh bitij zadača je: skrbeti vzajemno za sebe v telesnem, kakor v duševnem oziru, da si podaljšate življenje, da se čem bolj obrazujete, čem bolj duh si vzvišujete, da v čem dovršenejših telesih i dušah bliže pridete končnemu viru vsega: božanstvu. (PAJK 1893: 120)

Ljubezen ima torej božji izvir, ki se odraža v vsej naravi, hkrati pa je spodbuda za dobrohotno skrb in podporo zaljubljenecem ter za njuno duhovno oplemenitenje, pri tem pa je srce v harmoniji z razumom. Tak čustveno-razumsko uravnotežen pogled nedvomno izvira iz poznorazsvetljskega sentimentalizma,⁶ ki ob romantičnem pesimističnem sentimentalizmu in svetobolju, a tudi postromantičnih težnjah predstavlja osrednjo idejno plast pripovednega in lirskega pisanja Pavline Pajk.

Zbirka se začne romantično sentimentalno, z motivom nedosegljive ljubezni. V pesmi z naslovom *Tvoj spomin*, ki je bila tudi prva objavljena pesem Pavline Pajk, in sicer v *Zori* leta 1874, je misel na nedosegljivega moškega vir izpovedovalkeine romantične razčustvovanosti in ob koncu pesmi celo želje po smrti:

Tvoj je spomin
Uzrók, da ovenelo lice
S solzó rosím;
In nove da rodím solzíce,
Ko te vsuším,
Spet tvoj spomin!

Lej! tvoj spomin
Je vir, odkoder si življenje
Močno grením;
Velí, naj tja, kjer mre trpljenje,
Se preselím —
Tvoj mi spomin!

Solze in otožnost opredeljujejo tudi naslednji bivanjski pesmi *Pomlad*, v kateri pa je tematizirani letni čas predstavljen kot možnost za premagovanje čustvenega nemira, in *Solza*, kjer sta vira razčustvovanosti izpovedovalkin osebni, bivanjski položaj (sedanji, a tudi »rane« iz mladosti in nejasna prihodnost) ter položaj domovine. V prvem razdelku sta sentimentalni še dve pesmi z avtobiografskim motivom sirote, in sicer *Milih pokojnikov dan* in *gazela Sirota*:

Pričújo, ko za hip vsaj pomirim notranjost,
solze, ki tiho iz očí mi prirose: da sem sirota!
ker roke ni, ki bi ljubo mi jih otrla,
ponavljajo bolesti, ki se spet zbude: da sem sirota!
V nebo vzdihljaje tožne jaz pošiljam svoje,
naj omeščale sklep usode bi ostre: da sem sirota!

⁶ Prim. Kos (2001: 39–40).

Jaz prosim jo, da mi bolesti srčne zmanjša,
saj dosti je, da nosim bridko to gorje: da sem sirota!

Prav tako je ljubezensko razočarana ženska žalostna, jokajoča, s strahom pred prihodnostjo v pesmi *Povračilo*, ki pa se na koncu pesmi izreka kot (ljubezenska) pesnica, saj pesmi trubadursko-romantično posveča ljubljenu muškemu »vzoru«, zadnja verza, ki sta hkrati stalni refren pesmi, pa nasprotno poudarjata močna, sovražna čustva moškega, s katerimi se zaljubljena ženska sooča od začetka ljubezni:

Da tebe je srce v uzor volilo.
Kateremu posvečam svoje pesni vse.
Jedino to mi daješ povračilo,
Da sovražiš me!

Vendar je njeno čustveno prizadevanje, vključno z literarnim ustvarjanjem, kljub muškemu nasprotovanju, prav tako čustveno silovitem, vztrajno in trmoglavo; zato ni sentimentalno pasivno, temveč romantično strastno.

Še odločnejšo podobo ženske prinaša četrta pesem v zbirki *Ti nisi ljubil*. Ker ljubezen izpovedovalka razume kot glavni zakon narave (»Stvar vsaka zemška in vse terišče / Ljubezni dom je, ljubezni išče«), moškega, ki noče »[p]oslušen mehkim željam postati« in je dekle le zavajal, imenuje kar »reva« in ga svari, naj se ne razkrije naravi, sicer bo deležen njenega maščevanja. Maščuje se tudi ženska, in sicer s čustvovanjem in mislimi, kar je sicer omejeno zgolj na njen notranji svet (»Ti nisi ljubil! — To s tem maščujem, / Da čuvstva, misli o — tebi snujem.«), a vseeno kaže na moč ženske, da odgovornost za svoje ljubezensko razočaranje odločno naprti šibkosti moškega in njegovo nečustvenost predstavi kot protin naravno. Ljubezenska strast žensko tako opredeljuje kot avtonomni, muškemu enakovreden ali celo večvreden subjekt.

S poudarjanjem ljubezenske zveze kot naravne avtorica argumentira neuničljivost ljubezni kljub ločenosti zaradi družbenih preprek v pesmi *Tolažba*, ki je bila pesniški zbirki dodana v *Zbranih spisih I* in je izjemoma zapisana kot vloznica z moškim lirskim subjektom. Ta kot vzrok za ločitev zaljubljenec navaja, da svet njune zveze ne odobrava, kar pa ljubezni ne more uničiti, saj »kar prirodna vez združuje, / ne loči več nobena moč sveta«.

Žensko, ki sledi svojemu čustvu in pri tem z lastnim ravnanjem prekrši družabni bonton, predstavlja peta pesem *Lep dokaz*. Lirska situacije je čitalniška, kar ima seveda lahko avtobiografski vir, saj je bila avtorica obiskovalka solkanske in goriške čitalnice in deklamatorica.⁷ Ob bralskem nastopu pesnika izpovedovalko »[l]epe pesni, mil glas tvoje« tako prevzamejo, da občudovanemu pesniku, ob katerem sedi, nasloni glavo na ramo. Ker ni zavrjnena, ji to potrdi tudi njegovo naklonjenost. Moški namreč svojo zaljubljenost rad prikriva, a ženska jo zna kljub temu razbrati iz njegovega pogleda, kot avtorica zapiše v pesmi *Kako si se izdal*.

Vendar je bilo mnenje Pavline Pajk o vlogi ženske pri oblikovanju ljubezenske zveze lahko tudi precej drugačno, kar kaže pesem *Svet dekletom* iz drugega razdelka, ki je sicer izšla istega leta 1877 kot pesem *Lep dokaz*, a v kateri dekleta svari pred

⁷ Prim. Koblar 1935. ERJAVEC (1926: LXXXVIII) navaja, »da je že na Silvestrovo 1871 nastopila v solkanski čitalnici z daljšo slovensko deklamacijo.«

še tako majhno čustveno pobudo, kot jo predstavlja ogledovanje mladeniča, saj lahko to pri obeh povzroči le onesrečujoči čustveni nemir.⁸ Kljub temu da sta bili pesmi izdani istega leta, je Svet dekletom zelo verjetno nastala že po poroki Pavline Pajk, ko se sama ni štela več med dekleta in so njene nove izkušnje, kot kaže, omajale njen dotedanji svobodnejši pogled na omejitve, ki so jih ženski nalagale tedanje družbene norme.

Sicer pa so po avtoričinem mnenju, izraženem v pesmi Deklici v spominsko knjigo iz *Zbranih spisov I*, za dekle pomembnejše od lepote druge lastnosti: čednost, pridnost in »krotko srce«. Te lastnosti je pripisovala tudi svojim pripovednim ženskim likom⁹ in so odraz tradicije sentimentalnega romana.¹⁰

O pomenu ljubezni in ljubezenske sreče avtorica v nekaj pesmih ne spregovori z lirskim jazom, ampak s splošnim, tretjeosebim subjektom. Tak je v prvem razdelku že sonet Porod ljubezni, kjer je ljubezen v prvi kvartini prisposodobljena z dvema rosnima kapljama, ki se na roži prelijeta druga v drugo, v prvi tercini pa je podoba pojasnjena kot »enost«¹¹ zaljubljenecv:

Pogledov skrita moč nepremagljiva
Prodrla ju je ter združila
Iz bitij dveh v jedino le življenje.

V pesmi Razlika kontrast med svetlim in temnim občutjem življenja ter mirnim spancem in žalostno budnostjo ločuje ljubljenega človeka od neljubljenega. Kot splošno resnico avtorica predstavi razliko med mladostno in zrelejšo ljubeznijo v pesmi Dvojna doba. Medtem ko prva ljubezen povzroči, da »[u]m domišljija mu tako prevzame, / na zemlji ne, da v zvezdah le živi«, je kasnejša ljubezen razsodnejša, s tem pa se umika romantični skrajnosti in upošteva že družbene pogoje, ki so žensko usmerjali proti zakonski zvezi:

Srce človeku drugič ko se vname,
Prečudno njemu se odpro oči
Več domišljija v mreže ga ne vjame,
In nad oblake duh mu ne vzleti;
Prevdarjati življenja pota jame,
In združen biti je, kar si želi.

⁸ Sama pesmi ne morem razumeti ironično, ko jo je razumela I. NOVAK POPOV (2003: 239), ki jo poleg pesmi Lep dokaz in Tvoj prvi poljub uvršča med avtoričine »najbolj hudomušne pesmi, ki nekoliko spominjajo na Jenkov humor, seveda brez parodičnih učinkov«, in ki naj bi nastale »iz dvoma v moško neomajnost.« Hudomušnost pa je nedvomno značilnost pesmi Lep dokaz in Tvoj prvi poljub in jo res izraža iz občutka lastne moči ženske in moške šibkosti.

⁹ MIHURKO PONIŽ (2011: 68) ob liku Arabele v istoimenskem romanu Pavline Pajk ugotavlja: »Prese- netljivo je pisateljčino večkratno opozorilo, da Arabela ni privlačna.«

¹⁰ MIHURKO PONIŽ (2011: 67) ob dveh značilnostih sentimentalnega romana, ki so avtorice pritegnile, in sicer njegova ideja o enakovrednosti vseh človeških bitij in poudarek kultu čustev, povzema še ugotovitev Ursule Stohler, da »je bila podoba ženske, kakor so jo razvili sentimentalni romani (pasivnost, nežnost, moralnost, plemenitost) za pisateljice problematična, zato so njihovi romani pogosto odmik od sentimentalne paradigme«.

Podobno misel, ki je prikazana kot posledica streznitve izpovedovalke po domišljjski iluziji ljubezni, izreka avtorica v pesmi *Domišljiji*,¹¹ zadnji pesmi prvega razdelka. V njej tej romantični kategoriji naprti krivdo za kasnejše razočaranje mladih:

Beseda tvoja sladka, prilizljiva,
Omamlja s svojim strupom glave mlade,
Ker zlatosvitile kažeš jim livade
Z bodočnostjo zakrite, zapeljiva!

V nasprotju s Prešernom, ki ga delno asociirajo navedeni verzi, je domišljjska utvara »strup«, ne elegično izgubljena kvaliteta mladosti. V tej in v pesmi *Dvojna doba* ima Pavlina Pajk romantično, sanjavo doživljanje ljubezni za prehodno, neustrezno občutje mladega človeka. Zato ne preseneča, ko izpovedovalka v pesmi iz drugega razdelka *Moja nezadovoljnost* zahteva od svojega srca: »Z mehkužnimi ti čustvi mir mi daj« in ima sentimentalno čustvovanje za značilnost mladosti. Ker pa je že žena in mati, ugotavlja, da bi ji bilo to v pogubo, saj potrebuje le pogum in moč.

Drugi razdelek se začneja s pesmijo *Slutnje*, ki izraža izpovedovalkino upanje, da jo bo moški, ki jo spoštuje, tudi zasnubil. Zanimivo pa slutnjo o njegovi ljubezni izraža s prihodnjikom:

Mej slutnjami tretja
Srce osrečuje:
da me boš ljubil!

S tem avtorica nadaljuje razumevanje ljubezni, kot jo opredeli ob koncu prvega razdelka in kakršno K. MIHURKO PONIŽ (2011: 77) prepozna v avtoričinem romanu *Arabela*, kjer »ljubezen ni prikazana kot strast, ki bi zadela oba protagonista, temveč kot čustvo, ki se razvije postopoma kot posledica duhovnega spoznavanja, medsebojnega spoštovanja in [...] »vzgoje srca«, v čemer lahko vidimo tudi zavrnitev romantičnega pojmovanja ljubezni kot strasti.«

Odmiku od romantičnega pesimizma že v naslednji pesmi *Veselo prerojenje* ustreza tudi vzklík: »Življenje pokojno, veselo imam!« in novo navdušenje nad življenjem, ko si ne želi več smrti. Vzrok za to bivanjsko spremembo sicer ni naveden, a predhodna pesem bralcu sugerira, da je to uresničitev ženskih slutenj iz prejšnje pesmi. Tako razumevanje spodbuja tudi naslednja pesem *Tvoj prvi poljub*, ki v poskočnem ritmu alpske poskočnice izpoveduje spomin na situacijo prvega poljuba na čelo, pri čemer je ob ženski družbeno zapovedani zadržanosti skoraj posmehljivo¹² opisano ravnanje čustveno vznemirjenega moškega.

Romantično razumevanje človeka in ljubezni se ohranja tudi v drugem razdelku zbirke. Sonet *Človeško srce kot splošno misel* prinaša romantično predstavo o nedovzetnosti človeškega srca za razumne nasvete in o njegovi podrejenosti ljubezni, naslednja pesem *Gotovo zdravilo* pa prav tako splošno izreka romantično skrajno

¹¹ Povsem nasprotno vrednost avtorica pripiše domišljiji v svetobolni pripovedi *Odlomki iz ženskega dnevnika* (1893: 124–87): »In res, niso li iluzije, domišljije, skoro tako potrebne malo veselemu našemu življenju, kakor zrak, koji dihamo? Ni-li stokrat pametneje in zdravéje, domišljijam v oblast se podajati nego obupu v naročje? slutiti neko daljno srečo nego omagovati pod tego nadlegujočega nas gorja?«

¹² Prim. opombo 7.

razumevanje »morilnega čuta ljubezni«, katerega »neznosno gorje« lahko ozdravi le »grob«. Da so čustva in sposobnost njihovega priklica glavna vrednota človeka, opozarja tudi pesem Tvoje mokre oči, v kateri ženska kot edini spomin na moškega ohrani zavest, da ga je uspela ganiti do solz. Pri tem se zaveda, da je to za moškega še posebej težko, saj pravi: »Prepolna možu duša mora biti, / Prednj v oko mu solza priblesti«. Podobno ključno vrednost za življenje pripisuje avtorica čustvovanju tudi v bivanjski pesmi V mraku:

le kadar srce morem poslušati,
samo tedaj prav čutim, da živim.

Romantično razčustvovanost, izvirajočo iz svetobolja, prinaša bivanjska prvoosebna pesem Pregovorjena otožnost, saj je vzrok za solze pokvarjenost sveta, vendar, kot nakazuje že naslov, ženska obvladuje otožna čustva z mislijo na njej drage, bližnje ljudi. Do sposobnosti obvladovanja svetobolnega pesimizma in pasivnosti pripelje mlado meščanko tudi materinska izkušnja, kot avtorica prikaže v ciklu Materni glasovi iz tretjega razdelka.

Ljubezenska tema se v zbirki zaključuje s tremi pesmimi z motivom ločitve. Željlo, da bi mislil ločeni moški na žensko enako kot ona nanj, izraža pesem Prošnja. Pesem Najina ločitev pa ponovno tematizira obvladovanje čustev, saj izpovedovalka poudarja, kako je »zadušila solze«, da bi ohrabila odhajajočega moškega.¹³ V pesmi Po ločitvi, ki pravzaprav predstavlja nadaljevanje situacije iz prejšnje pesmi, pa ženska, ki je ob slovesu še krotila svoje čustvo, prizna, da po odhodu moškega tega ni več zmogla. Pač pa sposobnost obvladovanja ponovno izraža v pesmi Ovenélej cvetlici:

In v mojem oku več solze
Ne vidiš trepetati;
Srce je naučilo se,
Premagati se znati.

Pesmim iz zbirke je bila v *Zbranih spisih I* dodana tudi pesem Ponudba, ki je polemika s prevladujočim pogledom žensk avtoričinega časa na zakonsko zvezo in je zapisana v dialoški obliki, ki omogoča soočenje dveh različnih stališč. Moško zagotovilo ljubezni, poslano z željo, da bi mu jo bi bila pripravljena vračati tudi ženska, je njegova pesem (zveza »pesen mila, / ki meni iz srca pognala je« omogoča asociacijo na Prešerna), kar pa nagovorjena zavrača kot neprimerno ponudbo:

Za pesen, dar beraški, naj darujem
Srce? Svobodo svojo izročim? —
Ljubezni sanjam sebe ne žrtvujem,
O domišljijah praznih ne živim.

To, za vrednostni sestav pesmi Pavline Pajk presenetljivo stališče je nedvomno namerno postavljeno v usta ženske, saj je bil meščanski zakon predvsem pogodba,

¹³ I. NOVAK POPOV (2003: 239) to avtoričino stališče pojasnjuje kot njeno distanco do »klišeiziranih predstav o ženski kot čustveno neobvladanem bitju.« To pa po njenem mnenju avtorica »plačuje s premočno težnjo v umovanje«.

ki je morala omogočiti primerno življenje ženske. Zato ni bil toliko darovanje srca, čeprav ženski odgovor to postavlja na prvo mesto, ampak predvsem izguba svobode, žrtvovanje in preživetje, kar je vse omenjeno v nadaljevanju in kar so bile ženske večinoma pripravljene sprejeti ob premožnem možu. Vendar zaključni odgovor moškega poudari pomen ljubezni kot ključne vrednote, ki bi jo morala upoštevati tudi ženska, saj »ljubezni sanje« niso »prazna domišljija«, ampak bistveno bogastvo človeka:

Najblaže, kar imam, ta pesen skriva;
Z njo jaz za vselej dajem ti srce!
Berač sem res, a ti si tega kriva,
Saj s srcem sem izgubil svoje vse!

Ljubezen in življenje imata v teh pesmih torej več podob: v prvih pesmih sta vir sentimentalnega pesimizma, vendar občasno tudi dejavne čustvene strasti, ki omogoča kršenje družbenih norm, žensko pobudo v partnerskih odnosih in žensko avtorstvo. Čeprav je ljubezen ključna vrednota za zakonsko zvezo in za polno življenje, pa je pretirana čustvenost v kasnejših pesmih predstavljena kot mladostna zabloda, ki odvraca od dejavnega, odgovornega življenja ter jo je zato potrebno in tudi mogoče obvladati.

3 Žensko identiteto reprezentirajo v zbirki še pesmi z materinsko temo v tretjem razdelku. Prva z naslovom Največja sreča izraža materinsko srečo ob pogledu na otroka, naslednja pesem Mati detetu pa prinaša spoznanje, da bo tudi otrok, ko odraste, občutil »vesoljnega sveta gorje«, motiv, ki ima pomembno mesto tudi v ciklu osmih pesmi Materni glasovi.¹⁴ V njem je materinska vloga prikazana kot obramba zoper romantični svetobolni pesimizem mlade meščanske ženske. Ob osrečujoči dejavni ljubezni do otroka se v ženski oblikuje novo prepričanje, prisotno sicer že v pesmih predhodnega, drugega razdelka, da je neprijetne čustvene posledice življenjskega razočaranja mogoče obvladati. In čeprav se ob viziji sinove prihodnosti tako kot že v pesmi Mati detetu vrača k spoznanjem življenjske deziluzije, mu v tej pesniški medgeneracijski poslanici hkrati prenaša tudi zaupanje v moč »poguma« in »kreposti«, s čimer lahko človek nadvlada »bridkost srca«. Materinsko vlogo izpovedovalka cikla zanosno sprejema kot »sveto« in »vzvišeno« dolžnost ljubezni in vzgoje otroka, ob tem pa izraža željo, da se bo otrok razvil v moralnega in notranje uravnoveženega ter narodno zavednega človeka. Tako kot v pesmih z ljubezensko in bivanjsko tematiko se torej tudi v materinskih pesmih kaže težnja po obvladanju čustvenih protislovij in zavrnitev svetobolne čustvene skrajnosti. Da je prav materinstvo tista ločnica, ki loči mladenko od zrele ženske, izraža že v navedeni pesmi Moja nezadovoljnost iz

¹⁴ Cikel je bil naknadno objavljen še v *Zbranih spisih* (1893) v neposrečeni razširjeni varianti kot enajstpesemski. Pred prvo pesmijo osnovnega cikla sta dodani še dve, in sicer Največja sreča in Mati detetu, ki sta v *Pesmih* objavljeni tik pred začetkom cikla, vendar kot naslovljeni, samostojni pesmi. Prva z motivom materinske sreče kot največje sreče ženskega lirskega subjekta bi sicer lahko bila prva pesem cikla, vendar ne v zaporedju z motivom svetobolne, nesrečne matere, s katerim se cikel dejansko začne. V pesmi Mati detetu pa je ista tema kot v sedmi pesmi cikla, to je svetobolje, ki ga bo otrok občutil, ko odraste. V *Zbranih spisih I* je kot zadnja pesem dodana pesem Četvero cvetic iz *Pesmi*, vendar je ta pesem kot zaključek cikla manj primerna, saj ni slovesno povzdignjena kot pesem o neizmerni in »sveti« materinski ljubezni, ki cikel zaključuje v *Pesmih*. Več o tem ciklu gl. Žerjal Pavlin 2012.

drugega razdelka, saj ima izpovedovalka sentimentalno čustvovanje za značilnost mladosti, pogubno za ženo in mater, potrebno poguma in moči. Nagovor na sina je tudi kratka pesem Četvero cvetic o značilnostih štirih življenjskih obdobjih, Materna elegija pa izraža materino žalost ob smrti hčerke kmalu po njenem rojstvu.

Prav materinski cikel, ki je bil v *Zori* objavljen leta 1877, je v dodatku k *Pravdi o slovenskem šestomeru* Frana Levca (1878) ostro odklonil (v spisu sicer neimenovani) Fran Levstik.¹⁵ Avtorici je očital, da po že zastarelem nemškem zgledu predstavlja neprimerno družinsko snov¹⁶ in v nasprotju s Prešernovo Nezakonsko materjo ne izraža pristnih čustev,¹⁷ pač pa »solzno mehkužnost« in uporablja pomanjkljiv jezik. »S Stritarjevo v duhu nemške klasične poezije prirejeno mislijo, da "resnica sama na sebi, gola, ni poetična; to je le kadar jo prekriva lepo zagrinjalo", je obsodil razkrivanja preveč osebnih, zlasti družinskih čustev v literaturi.« povzema to kritiko Anton SLODNJAK v *Zgodovini slovenskega slovstva III* (1961: 82–83), vendar tudi sam o ciklu nima najboljšega mnenja, saj pravi, da je v njem »mlada mati izražala v neizrazitem epigonskem slogu naivno in neproblemsko ljubezen do otroka, skrb za njegovo telesno in duševno rast in svoje vzgojne poglede.« Nasprotno je Fran Erjavec v *Starejših slovenskih pesnicah* menil, da so prav Materini glasovi »na najvišji stopnji«. To mnenje prevzema tudi France Koblar v *Slovenskem biografskem leksikonu* in Martin Jevnikar v *Primorskem slovenskem biografskem leksikonu*, ki sicer to oceno kombinira še z oznako Antona Slodnjaka. Šele Irena NOVAK POPOV (2003: 239) opozarja, da so vsi po vrsti spregledali, da so »pomensko najbolj odprta mesta v njem tista, v katerih se govornica matere zliva z govornico vse prej kot srečne ženske«.

4 Da domoljubje ni le moška tema, je Pavlina Pajk poudarjeno izrazila v prvi pesmi cikla Gazele,¹⁸ ki je bil objavljen v *Zbranih spisih Pavline Pajkove I*. Pesem sicer najprej slavi domovinsko ljubezen kot vzvišeno čustvo moškega od mladosti do smrti, a idejno poanto prinaša zaključno dvostišje, ki ob moško postavlja še žensko domoljubje: »A tudi v ženskem srci najde se prostorček, / Kjer neukaljena žari ljubav do domovine.«

Vendar je ljubezen in zvestobo slovenski domovini, a tudi »slavjanski materi«, lirski govorka izrazila že v pesmi Moj zaklad iz prvega razdelka zbirke. Značilni motiv žrtvovanja za domovino izpovedovalka motivira s sočutjem do slovenskega

¹⁵ O avtorstvu tega dela Pravde glej Šlebingerjevo geslo o Levcu v SBL.

¹⁶ »Gospa slavna Pajkovka v svojih pesnih »Zore« zaradi lepšega, če ne zaradi zevanja praznega prostora, tudi otročje plenice sušit razveša. Uže osmič jih je razvesila v 24. »Zori« 1877. leta. Brez okoliša: taka stvar čitateljem ne le samo neprijetna, nego tudi zelo grustna je. Zakonsko dete, katero še v zibel hodi, ostani pri materi ali pestuni; v pesnih zdaj nema še nič posla; nema pravice do občinstva niti občinstvo do njega. Svete domače tajnosti neso odmenjene trgu in cesti. Nikakor ne umejem, kako je to, da sedanja večina slovenskega pisateljstva, ako le nema okusa, kateri človeku ne prirojen, tudi nema niti dostojnosti, katera je preobraženim narodom kolikor toliko uže prirojena.« (LEVEC 1878: 43)

¹⁷ »Ne treba me napak razumeti! Otroku sploh, samo zato, ker je otrok, res nikdo ne more prostora prepovedati v pesnih. Kakšna je Preširnova »nezakonska mati!« — Ali v njej imamo tragedijo, pravo poezijo, pravi čut, vzet iz globočine srca. In v tem je razloček! Tu nemarno koketovanja s čutom, kakor je današnjim Slovencem običaj; nemarno prisiljenega zelja, ponarejenega čuta, namesto zlata samo "zlatih pen", s katerimi se lišpajo naše zdanje pesni, ki ponarejajo vse: verze in čute v verzih.« (LEVEC 1878: 43)

¹⁸ Natančneje o tem ciklu gl. Žerjal Pavlin 2012.

rodu zaradi njegovih nadlog in »ran«. Domoljubje ji predstavlja posebno vrednoto: je »zaklad« in »ponos«, več od prazne posvetne sreče. Zaključne verze pesmi je tako mogoče razumeti tudi kot tveganost avtoričinega ustvarjanja v slovenščini, da ostane brez odziva, kar pa sprejme v imenu domoljubne ljubezenske strasti:

Naj svet pozabi me, naj zapuščeno
 Srce zato razjeda mi gorje:
 Jaz ne zamenim svetne prazne sreče
 Za slast ljubezni za-te le goreče.

Eden od vidikov rodoljubja Pavline Pajk je želja po razmahu slovenske literature, ki jo izraža v pesmi Pozdrav novemu letu 1877 iz drugega razdelka. Možnosti za to vidi v domoljubni ljubezni in ponosu vseh slovanskih bratov in želi si, da bi ta brez zavirajoče sebičnosti, ki jo očitno prepoznava v slovenski literaturi, »privabila v slovstveni dom delavnejših moči«. In čeprav se pri tem sklicuje na moške (»Možake naše slišim to trditi, / In domovine slavo se množiti.«), ima to tudi za svojo nalogo.

Aktualna domoljubna tema je vključena v materinski cikel, ko mati razmišlja o vzgoji svojega sina za dolžnosti in ljubezen do naroda.¹⁹ Želi si, da bi postal narodni junak, ki bo šel iskat »pravico domovine svoje«. S tem je Pavlina Pajk materinstvo povezala s ključno nalogo, ki je bila Slovenkam zaupana v narodnem preporodu druge polovice 19. stoletja, in sicer da vzgajajo svoje otroke v slovenščini in v ljubezni do slovenske domovine. Vendar v ciklu ne opozarja na probleme, ki so se glede te naloge kazali na Slovenskem, kjer je bilo malo meščank vzgojenih v slovenščini in s slovensko narodno zavestjo. To je Pavlina Pajk poznala tudi iz lastnega življenja, saj je v otroštvu za domači pogovorni jezik uporabljala italijanščino in se je slovensko začela učiti šele pri šestnajstih, ko so k stricu županu in pozneje deželnemu poslancu Matiji Doljaku v Solkanu, kamor se je preselila po smrti staršev, zahajali zavedni slovenski izobraženci in se je vključila v solkansko in goriško čitalniško življenje. Pesmi iz cikla Materni glasovi je kljub temu avtorica v budniškem duhu domoljubnega pesništva svoje dobe raje kot s problemi napolnila s pogumnim, aktivističnim domoljubjem.

Avtorica je v *Kresu* leta 1881, kasneje pa še v *Zbranih spisih I*, objavila tudi dinastično slavlilno pesem V spomin 10. maja 1881 s podnaslovom Presvitlemu cesarjeviču nadvojvodi Rudolfu na dan Njegove poroke,²⁰ ki jo zaključuje z nagovorom nadvojvodi, v katerem pa ne izraža le lojalnosti Slovencev Avstriji, temveč tudi zavest o narodni emancipaciji:

Rod majhen res, pa zvesto Avstriji udan,
 Slovenski rod, ki čvrsto dviga se na dan.

Aktualno naklonjenost do bojev južnih Slovanov za osvoboditev izpod Turkov in idejo slovanskega bratstva izražata tudi dve avtoričini pripovedni pesmi. V zbirko

¹⁹ Domoljubje je tudi ena od nalog duhovnikov, kot zapiše avtorica v pesmi Novomašniku: »Narodu svojemu Ti bodi ščit, / Za-nj mnogo bode dano ti storit.«

²⁰ V antologijo *Slovenska muza pred prestolom* jo je vključil tudi Marjan Dolgan. Ob istem dogodku je pesem napisal tudi Josip Cimperman, sicer pa so iz istega časa v antologiji predstavljene še slavlilne pesmi Josipa Stritarja, Simona Gregorčiča, Luize Pesjak, Josipa Levičnika in Janeza Mencingerja.

je kot zadnjo vključila pesem Ranjeni Črnogorec o tedaj aktualni snovi boja Črnogorcev proti Turkom,²¹ ki ob motivu smrtno ranjenega vojvode poudarja junaškost naroda, omenja pa tudi vlogo žensk, ki so moškimi na bojno polje prinašale hrano. V pozneje napisani pesmi Prvi križ na turškem polju, objavljeni v *Zbranih spisih I*, pa je občudovani izjemni borec, ki vodi rusko vojaško pomoč nesvobodnim južnim Slovanom v boju s Turki, pravzaprav ženska, hčerka poveljnika donskih kozakov, »junakinja Slavjanka, / Slavjanka neprestrašene krvi!« Ko je v neenakovrednem boju ubita in turški poveljnik izve, kdo je, jo spoštljivo pokoplje s križem na grobu.

Pesmi Pavline Pajk prinašajo tudi avtobiografsko temo izseljenosti iz domačega okolja. Že v ciklu Materni glasovi lirski govorka izreče razočaranje nad sonarodnjaki ob bivanju v tujini: »Uslug, ki jih podamo domovini / na tujem, ne pozna domači svet.« Če v času nastanka teh pesmi Pavlina Pajk tega razočaranja še ni doživela sama, pa ga je gotovo občutil njen mož, ki je bil kmalu po poroki prisiljen zapustiti domovino.²² O svoji kasnejši izkušnji domovinske izkoreninjenosti pa je pesnica napisala že omenjeni štiripesemski cikel Gazele. V drugi pesmi cikla se domoljubno čustvo kaže kot mučno domotožje, saj živi izpovedovalka v tujini, kjer ne razumejo njenega jezika, in razživi se le ob mislih in besedah o domovini. Zato prinaša tretja pesem željo po vrnitvi v domovino, saj bi ji le ta prinesla izpolnjujoče se čustvovanje in delovanje (»Brez preneha te ljubiti, žrtvovati / Se, trpeti za-te, ko bila bi sila, moj uzor.«). Zadnja pesem pa je vizija osrečujoče vrnitve, ponovnega srečanja z domačo naravo, ljudmi, prijatelji.

V zbirki je domotožje sicer najprej vključeno že v pesem Solza iz prvega razdelka, v kateri je predstavljeno kot vzrok za enega od sentimentalnih spominov. Prva selitev Pavline Pajk v Maribor je snovno ozadje pesmi Slovo od domovine, s katero se poslavlja od »goriške domovine«, svoje družine in prijateljev, in tudi pesmi Novi domovini, ki izraža željo, da bo novo okolje, v katerem se predstavlja kot »Slavjanka«, vzljubila. V pesmi Slavčkom pesnica sicer izrazi lepoto novega doma, saj pravi: »Štajerska dežela, / Krasna pač si zdaj«, a pogreša slavčkovo petje, ki bi spodbudilo njeno lastno pesniško ustvarjanje. Iz časa po odhodu iz Maribora sta še dve domotožni pesmi, objavljeni v *Zbranih spisih I*: Slovo Staremu trgu z domoljubnim vzklikom »Kak lepa si, slovenska zemlja mila!«, saj je v ta kraj pri Slovenjgradcu s svojo družino prihajala na počitnice, in pesem Studenčku z izpovedjo nezaželenega zdomstva:

Po tujem hoditi
Obsojena sem;
Kako je bridko to,
Težko ti povem:

²¹ Črna gora se je med letoma 1862 in 1878 zapletla v številne vojne z Otomanskim imperijem, a je uspela obraniti samostojnost.

²² Starši Pajkove prve žene so bili zaradi prehitre poroke užaljeni in so par spravili v pomanjkanje. Pajk se je moral odpovedati lastni tiskarni in uredništvu časopisa *Zora*. Leta 1877 je zaprosil za sprejem v državno službo in Slovencem sovražna dunajska vlada ga je poslala v malo gornjeavstrijsko mesto Ried ob bavarski meji, Pavlina pa je z otrokom ostala v Mariboru. Že naslednje leto se je družina preselila najprej za krajši čas v Gradec, nato v Brno in na Dunaj; v domovino so hodili samo na počitnice. Vrnili so se šele 1899, ko je sin Milan dobil profesorsko mesto in sta se preselila k njemu v Ljubljano, vendar je Pajk še isto leto umrl, Pavlina pa dve leti za njim. (HLADNIK 2007: 65–66)

In vendar je prav v tujini nastal večji del njenega pripovednega opusa, v katerem je očitno prepoznala več možnosti za izražanje svojih stališč kot v poeziji, saj je zadnje pesmi revijalno izdala leta 1881, torej pri svojih sedemindvajsetih letih, pripovedna dela pa je objavljala še nadaljnjih dvajset let.

VIRI IN LITERATURA

- Antologija slovenskih pesnic I*, 2004. Ur. I. Novak Popov. Ljubljana: Tuma.
- Miran HLADNIK, 2007: Pavlina Pajk (1854–1901): Prva dama slovenskega ženskega romana in povesti. *Pozabljena polovica: Portreti žensk 19. in 20. stoletja na Slovenskem*. Ur. A. Šelih idr. Ljubljana: Tuma, SAZU. 65–66.
- Martin JEVIČNIKAR, 1985: Pajk Pavlina. *Primorski slovenski biografski leksikon*. 11. snopič. Gorica: Goriška Mohorjeva družba. 572–73.
- France KOBLAR, 1935: Pajkova Pavlina. *Slovenski biografski leksikon*. 6. zv. Ur. F. Ksaver Lukman. Ljubljana: Zadružna gospodarska banka. 257–59.
- Janko KOS, 2001: *Primerjalna zgodovina slovenske literature*. Ljubljana: MK.
- Fran LEVEC, 1878: *Pravda o slovenskem šestomeru*. Ljubljana: Fran Levec.
- Katja MIHURKO PONIŽ, 2009: *Evine hčere: Konstruiranje ženskosti v slovenskem javnem diskurzu 1848–1902*. Nova Gorica: Univerza.
- , 2011: Trivialno in/ali sentimentalno? Arabela Pavline Pajk, študija primera. *Slavistična revija* 59/1. 79–80.
- Irena NOVAK POPOV, 2003: *Sprehodi po slovenski poeziji*. Maribor: Litera. 239.
- Lirika slovenskih pesnic: 1849–1984*, 1985. Ur. S. Šali. Ljubljana: MK.
- Pavlina PAJK, 1878: *Pesni Pavline Pajkove*. Maribor: J. M. Pajk.
- , 1893: *Zbrani spisi Pavline Pajkove I*. Celje: D. Hribar.
- , 1894: *Iz spisov Pavline Pajkove*. Ur. A. Gabršček. Gorica: Goriška tiskarna. 57–84.
- Anton SLODNIJAK, 1961: *Zgodovina slovenskega slovstva III*. Ljubljana: SM. 82–83.
- Slovenska muza pred prestolom: Antologija slovenske slavnice državniške poezije*, 1988. Ur. M. Dolgan. Ljubljana: Univerzitetna konferenca ZSMS.
- Starejše pesnice in pisateljice: Izbrani spisi za mladino*, 1926. Ur. F. Erjavec, P. Flerè. Ljubljana: Učiteljska tiskarna.
- Vita ŽERJAL PAVLIN, 2012: Prvi pesemski cikli slovenskih pesnic. *Jezik in slovstvo* 57/3–4. 131–45.

SUMMARY

Pavlina Pajk (1854-1901) was the first Slovene poetess to publish a volume of poems. Her volume entitled *Pesmi* [Poems] was published in Maribor in 1878 and reprinted in *Zbrani spisi I* [Collected Works I] in 1893 with 11 additional poems. A mainly lyrical first-person female character as the subject of these poems is largely defined by love, which is not only a typical lyrical theme but also the essence of the emancipation struggles of bourgeois women from the second half of the 19th century. In the poem "Ponudba" [Offer] from *Zbrani spisi I* the poetess challenges women who decide to marry out of sheer calculation and not out of love, by speaking through a male character who believes that "the offer of one's heart" is the greatest offer of all. In this poetry, the woman's love is shown in two different ways. Firstly, it is presented in the manner of (late) Romanticism, i.e., with the sentimental motif of unrequited love accompanied by the thought of death as a savior. At the same time, love is a powerful natural phenomenon which cannot be destroyed by social restrictions. Love and passion thus determine the woman as an autonomous subject equal to a man, as a literary author, and can even help her break out of passivity traditionally expected of women. However, this romantic, extreme understanding of love is in many poems rejected as merely youthful and unsuitable because of the totality of feelings that causes solipsism and inability to cope with the reality. The second representation of the woman's love is love that is more rational, based on mutual respect and understanding, and normally leads to a marriage. In those poems, displaying one's feelings is not a virtue whereas controlling them is. A female lyrical subject also wants to manage the feelings of spleen, expressed in some of Pajk's existential poems and in the cycle "Materni glasovi" [Mother's Voices]. Especially motherhood, which is also the main theme of this cycle, enables the woman to resist that feeling. It is motherhood that stimulates an active love and education of a child, which puts emphasis on ethics and patriotism. The theme of patriotism in Pajk's poems connects the Slovene and Slavic identities of the woman; in the cycle "Gazele" [Gazelles] the poetess emphasizes the equality of patriotism of women and men. In the epic poem "Prvi križ na turškem polju" a woman even becomes a war heroine. The autobiographic topic of some poems is homesickness that the poetess experienced first after moving from Goriško to Maribor and then again during the twenty years of living outside the Slovene territory.

UDK 821.162.3.09:323.1:002.1(437.3)

Daniel Bina

Češke Budějovice

MIT ČEŠKEGA NARODNEGA PRERODA IN NJEGOV ODRAZ V SODOBNIH VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNIH MEDIJIH IN INTERNETNEM OKOLJU

Prispevek obravnava problematiko češkega narodnega preroda v sodobnih čeških osnovnošolskih in srednješolskih učbenikih zgodovine in književnosti v primerjavi s stanjem do konca osemdesetih let 20. stoletja in internetna gradiva, ki zadevajo narodni prerod. Opisati želi osnovne tendence in premike v dojemanju tega kulturnozgodovinskega obdobja v današnjih vzgojno-izobraževalnih publikacijah in novih medijih, ki jih zaznamuje previden oz. kritičen odnos.

Ključne besede: kulturna zgodovina, češki narodni prerod, narod, češka književnost, mediji, učbeniki, internet

The paper is focused on a comparison between the presentation of the Czech national revival in contemporary Czech literature textbooks for elementary and secondary schools with the treatment of the same topic until the end of the 1980s. It also examines the Internet communication related to the National Revival. The author aims to describe the prevailing trends and shifts in the understanding of this period of cultural history in today's educational materials and in the new media.

Keywords: cultural history, Czech national revival, nation, Czech literature, media, textbooks, internet

1 Češki narodni prerod in sodobni češki učbeniki

V pričujočem besedilu se bomo ukvarjali z oblikami prikazovanja književnosti in kulture iz obdobja češkega narodnega preroda v sodobnih čeških vzgojno-izobraževalnih publikacijah za višjo stopnjo osnovne šole in za srednjo šolo, pri čemer bomo upoštevali tudi ugotovljena stališča in praktične pristope današnjih čeških učiteljev. Najprej se bomo osredinili na osnovne premike v načinih podajanja problematike češkega narodnega preroda v današnjih vzgojno-izobraževalnih delih (namenjenih zlasti sekundarnemu izobraževanju) v primerjavi z učbeniki v 80. letih 20. stoletja.

Učbeniki zgodovine že v obdobju t. i. realnega socializma v drugi polovici 20. stoletja (do leta 1989) na splošno niso poudarjali problematike češkega narodnega preroda – tako kar zadeva celotni obseg (predvideno število ur v okviru šolskega pouka) kot tudi v smislu preusmeritve od pripovedne, s čustvi prežete in monumentalizirajoče didaktične obravnave k hladnejšemu abstraktnemu in problemskemu pristopu. Po letu 1989 se trend ni v ničemer spremenil, nasprotno, ta učna snov je postala še manj ugledna. Če poskusimo na podlagi primerjave podajanja prerodnih vsebin v najbolj uporabljenih sodobnih učbenikih določiti osnovne značilnosti in premike v primerjavi s preteklostjo, potem bi bile ugotovitve sledeče:

- manj obsežne razlage,
- zoženje na gospodarsko zgodovino,
- rahla razširitev evropskega konteksta,
- odsotnost čustvenih ali priznavalnih omemb, vrednotenja in pristranosti.

Kot primer publikacije, kjer se te poteze izražajo precej očitno, je mogoče navesti zelo razširjen srednješolski učbenik Beneš-Petráň, 1997. Denimo poglavje, ki obravnava obdobje 1740–1792, je naslovljeno Na pragu moderne družbe in države; izrazi »narodni prerod«, »začetki« ali »prva faza narodnega preroda« pa se v njem ne uporabljajo. Tudi za razlago zgodovine češke književnosti v čeških učbenikih za sekundarno izobraževanje načeloma veljajo podobne ugotovitve.

Osnovni ton je oblikovalcem učbenikov in izobraževalnih vsebin nakazala zlasti publikacija *Přehledné dějiny literatury I* (Balajka idr. 1992). Že ta knjiga, napisana konec 60. let 20. stoletja in v velikih nakladah večkrat izdana na začetku 90. let, upošteva razlage v skladu z nadnarodno mrežo evropskih »izmov«. Obdobje začetkov češkega narodnega preroda je razloženo v okviru dveh poglavij, naslovljenih Od razsvetljenega klasicizma k sentimentalizmu in K virom čustvenosti (Evropska predromantika). Razlaga je zelo stvarna, previdna in precej demitizirajoča; uvodni del Problematika in značaj narodnega preroda se zaključuje s previdno trditvijo, da je ta problematika »mnogo bolj zapletena in zadnjo besedo bo dala šele prihodnost«. (BALAJKA idr. 1992: 86)

Dvomeč, stvarno natančen in demonumentalizirajoč pristop je bolj ali manj obvladal tudi nadaljnje vzgojno-izobraževalne publikacije. Protinemški vidik češkega narodnega preroda, ki je sicer značilen za nekdanje pripovedno pojmovanje, izhajajoče iz »vélike zgodbe« Františka Palackega o češki narodni zgodovini, je oslavljen (ali sploh ni omenjen). Nasprotno pa se poudarja povezava dogodkov in prizadevanj obravnavanega obdobja z dogajanjem v okoliških evropskih deželah. Toda običajno se češki narodni prerod še vedno predstavlja kot nekakšna izjemnost: študent iz teh del navadno ne izve ničesar o ostalih narodnih preroditeljih in o tem, da tako gibanje ni bilo v ničemer izjemno (razen učbenika Beneš-Petráň).

Zelo priljubljeno, publicistično obarvano pripovedno delo *Toulky českou minulostí* (v okviru poučevanja zgodovine na čeških šolah neredko uporabljano kot dopolnilno gradivo), večzvezkovna knjiga, ki se sicer ne izogiba čustvenemu opisovanju dogodkov in značajev, začena svoj šesti zvezek, posvečen češkemu narodnemu prerodu, z uvodnim naslovom Stvaren prikaz narodnega preroda. Spodaj so navedene že nekoliko zaskrbljeno previdne povedi: »Češka zgodovina sploh ni lepa. Manj čustev kot vložimo v njeno opisovanje, bolj ko se poskusimo približati njeni resnici, tem bolj je žalostna in surova. Toda velja tudi, da ni v ničemer posebna, čeprav se je to o njej marsikdaj zatrjevalo« (HORA-HOŘEŠI 1997: 5).

Zanimivo je tudi izbirno predstavljanje in uvrščanje besedil v berila, namenjena pouku, in uvodna besedila teh publikacij. Če posplošimo stanje v najbolj uporabljanih berilih (namenjenih za višjo stopnjo OŠ, večletne gimnazije¹ in za srednje šole; zlasti publikacije založbe Fraus-Lederbuch idr. 2003–2006 in nadalje založbe Alter in Fortuna), lahko izpostavimo sledeče:

¹ Večletne gimnazije (češ. víceletá gymnázia) so šestletne oz. osemletne gimnazije, na katere se učenci vpišejo še pred zaključkom osnovnošolskega izobraževanja (op. prev.).

- tema narodnega preroda (razlaga pojma in pojava) skoraj ni prisotna,
- minimalna uporaba samega izraza »narodni prerod«,
- odsotnost čustveno obarvanih trditev ali vrednostnih sodb,
- predstavitev Karla Hynka Máche neodvisno od narodnega preroda.

V razmeroma pogosto uporabljani publikaciji *Česká literatura od počátků k dnešku* (Lehár idr. 2006) se odraža neenotnost avtorskega kolektiva: njena »izmocentrična« pglavja so združena v več enot, pri čemer je naslov ene izmed njih Zgodnji prerod, medtem ko se pri naslavljanju naslednjih odsekov in poglavij izraza »prerod« ne uporablja več. Obravnava pomembnih avtorjev v drugem kontekstu, ne v kontekstu narodnega preroda, je pogosta. Razen Mache zadeva zlasti Karla Jaromíra Erbna. Večina beril (tako založbe Fraus kot tudi založbe Alter) Mácho navadno trga celo iz češkega konteksta. Odlomki Máchovih besedil so umeščeni med Byrona in francoske avtorje. (Toda niti v učbenikih iz 80. let ne bi našli večje povezave Máche z narodnim prerodom.) Zlasti berila Fraus so »izmocentrična«: tako sta denimo skupaj obravnavana Karel Havlíček Borovský in Dostojevski (Lederbuchová 2003–2006).

Macha je relativno barvito predstavljen v publikaciji Balajke in kolektiva iz leta 1992. Celotno máchovsko poglavje se imenuje Máchova subjektivna romantika. Začenja se s kratko omembo obiska Adama Mickiewicza v Pragi leta 1829, sledi ponovni natis dela Máchovega pesniškega besedila Aníž křičíte, že vám stavbu bořím ... in omenjen je val odpora v češki literarni kritiki, ki ga je izzval izid *Mája* leta 1836. Temu sledijo osnovni podatki o življenju, nato manjša podpoglavja z naslovi Kot opuřčena grobnica leži Praga (o revolucijskem vzduřju med Máchovimi prijatelji), Usodna ljubezen (o njegovem ljubosumju do Eleonore Šomkove) in Potujem ven, daleč, daleč na deželu ... (o intelektualnem zorenju in ekscentričnostih v vedenju). Naslednje podpoglavje poudarja zavezanost Máchove poezije starejši nemški romantiki in osnovno simboliko, ki je uporabljena v njegovih pesmih. Sledi opis in razlaga *Mája*. Najobsežnejši del pojasnjuje sodobno družbeno (ne)sprejetje *Mája* in drugih Máchovih del (BALAJKA in kolektiv 1992: 127–32). Kontekst češke narodno-kulturne zgodovine je navzoč, toda ne pretirano razvit, izraz »narodni prerod« se ne uporablja.

2 »i-prerod«

V češki učiteljski praksi zadnjih let se klasične učne knjige pogosto nadomeščajo z (bolj ali manj improviziranimi) učnimi pripomočki, ki jih običajno oblikujejo posamezni učitelji ali učiteljski timi. Nekatere poučevalne strategije in multimedijske podpore pouka si nato učitelji izmenjujejo po internetu. Tako se je oblikoval nekakšen vzporedni tok vzgojno-izobraževalnih besedil, ki dopolnjujejo ali nadomeščajo standardno ponudbo učbenikov. Še mnogo živahneje ustvarjajo in si po internetu izmenjujejo šolska in študijska gradiva učenci srednjih in študenti visokih šol.

Če poiščemo podatke o češkem narodnem prerodu s pomočjo iskalnika Google, dobimo približno deset tisoč zadetkov za narodni prerod; relevantnejših zadetkov je okoli sto. Največje število predstavljajo neuradna (srednje)šolska gradiva – referati, iztočnice za odgovore na maturitetna vprašanja, »plonkci«, redkeje seminarске naloge. Po vsebinski strani so ta gradiva večinoma sterilna, ponavljajo nekaj

formulacij (in njihovih kombinacij), večinoma prevzetih iz besedil, izdanih pred letom 1989.

Nenavadna in problematična realnost češke internetne komunikacije so v letu 2012 postali tako imenovani DUM-i (digitalni učni materiali). Šole na Češkem so oblikovale (v okviru izkoriščanja evropskih sredstev) poučevalne strategije in podpore, ki naj bi nadomeščale pomanjkljivo in slabo dostopno ponudbo standardnih publikacij tega tipa. Večina teh DUM-ov je nastala popolnoma brez koncepta, brez zamisli in brez zavzetosti ljudi, ki so jih ustvarili (na hitro in zgolj zaradi obveznosti). Ti materiali skoraj vedno povzemajo dele besedil iz starejših učbenikov in študentskih »plonkcev« (tako lahko na internetu najdemo tudi dela učiteljev, ki so videti kot izvlečki ali domala plagiat izdelkov nekaterih srednješolcev).

Formalna in grafična uglajenost DUM-ov, ki zadevajo češki narodni prered, je v ostrem kontrastu z njihovo vsebinsko zmedenostjo in preveliko rutino: temelji zgolj na označbi treh »faz narodnega preroda« (ki jih niti jedrnato ne opredeljuje) in na naštevanju imen avtorjev in knjižnih naslovov – tako kot je to bilo v starejših učbenikih; iz teh predlog niso prevzete edino vrednostne in interpretativne trditve. Nekateri uporabljajo danes komično učinkujoče poglede in neologizme takratnih tako imenovanih jezikovnih puristov – da bi se pri učnih urah zabavali. (S tem se seveda pri pouku nezavedno spodbuja zaničevanje češkega narodnega preroda.)

DUM-i naj bi predstavljali inovacijo, modernizacijo repertoarja vzgojno-izobraževalnih besedil, v praksi pa se ravno nasprotno kaže, da je tovrstno pojmovanje pouka vračanje nazaj. Obenem je prezrto vse, kar je prinesla standardna strokovna in vzgojno-izobraževalna literatura (vključno z učbeniki in berili) v zadnjem četrtsotletju.

Gradivo ustreza temu, kar vemo o odnosu sodobne češke šole do teme narodnega preroda. V češki učiteljski javnosti prevladuje prepričanje, da je narodni prered nepriljavna, nezanimiva, celo že mučna učna snov. Tudi zato se v okviru običajne šolske obravnave narodnega preroda nikoli ne izpušča prikaz jezikovnega purizma; ta je vedno posmehljivega značaja.

V češki javnosti se tako tudi s posredništvom današnje šole krepi razumevanje narodnega preroda kot nečesa starinskega, v nekaterih primerih nekoliko smešnega – kot nakazuje tudi uporaba izrazov »narodni prered«, »preredni« ipd. v običajni komunikaciji (najpogosteje v pomenu 'obupno zastarel'). V tej smeri so v zadnjih desetih letih nenehno delovale tudi televizijske reklame za pivo, kjer so za kuliso uporabili kulturne prvine, ki spominjajo na 19. stoletje, vključno s smešnim starinskim govorom posameznih oseb.

3 O možnih vzrokih

Če nekoliko pretiravamo, bi pri češkem diskurzu zadnjega četrtsotletja lahko govorili o »strahu pred narodnim prerodom«. Po letu 1989 smo priče nekakšni intuitivni kolektivni reakciji na starejše razlagalne tendence – pogosto pripisane značaju komunističnega režima. V intelektualnem okolju prevladujejo težnje po dekonstruiranju starejšega pojmovanja narodne zgodovine. Za vrsto intelektualcev je sodelovanje

pri demontaži Palackega in Jiráskove »velike zgodbe« o češki zgodovini in češkem narodu postalo »zapoved časa«. Bolj kot impulzi postmodernizma (ki je na Češkem vedno vzbujal pretežno negativne reakcije) tukaj deluje »modernistični patos« emancipacijske zgodbe o ekspanziji demokracije in evropske integracije – v temelju gre za razširitev češke narodno-državne emancipacijske zgodbe na evropsko integracijsko demokratično-emancipacijsko zgodbo.

Na spremenjeno pojmovanje narodnega preroda je vplival tudi literarni zgodovinar Vladimir Macura, ki je v knjigi *Znamení zrodu*, izdani leta 1983, opustil raven »velikega pripovedovanja« in podvrigel problematiko češkega narodnega preroda raziskovanju po strukturalističnem vzoru. Namesto patosa in epskosti se pri njem srečujemo s »pojmoslovjem« in »oblikoslovjem« prerodnega konstrukta; ta se analizira preudarno, brez iluzij in povzdigovanja. Macurova razlaga se ne izogiba priznanju o izpeljanosti, neprvotnosti in sinkretičnosti prerodnih konstruktov niti zavedanju o površinskosti in dvomljivi vrednosti nekaterih filološko-estetskih opažanj in diskusij čeških in slovaških preroditeljev – vse do nesmiselnih Jungmannovih, Kollárjevih in Štúrovih sestavljenih iger z izpraznjenimi emblemi atiških, dorskih in jonskih prvin v češčini in slovaščini (MACURA 1995: 133–38).

Ne samo Macura, ampak tudi splošni zgodovinarji vse pogosteje zagovarjajo pojmovanje naroda kot konstrukta – namesto *preroda* se uporablja izraz *narodno-oblikovanje*. Češki zgodovinarji se večinoma držijo trifazne klasifikacije procesa oblikovanja naroda po Miroslavu Hrochu: »V fazi A se pojavlja samo zanimanje nekaj učenjakov za določeno etnijo, njeno zgodovino, jezik in kulturo. V fazi B je že oblikovan narodni politični program, ki zahteva izobraževanje v lastnem jeziku, gojenje narodne kulture in oblikovanje lastnih političnih institucij. V fazi C je narodno-politični in državno-politični program množično širjen med prebivalstvom, ki mora tvoriti del nastajajočega naroda; pri tem je uspešnost procesa oblikovanja naroda odvisna od tega, do katere mere ta program prebivalstvo sprejeme ali ne.« (RYCHLÍK idr. 2009: 85)

Zgodovinar Jiří Kořalka pojmuje problematiko češke zgodovine 19. stoletja kot »oblikovanje naroda« (tako je naslovljen del njegove knjige) in razlaga ta proces kot tekmovalno petih različnih tendenc narodnega razvoja na Češkem, od katerih je bila ena (imenovana »češtvo«) usmerjena k oblikovanju jezikovno-kulturno-politično narodnega projekta (Kořalka 1996).

Sodobni zgodovinarji prav tako – v nasprotju z osnovnim zgodovinsko-razlagalnim motivom »stikanja in bojevanja« češtva z nemštvom – uveljavljajo motiv zaoznanja v razvoju oz. prekinjanja kontinuitete in ponovnega dohitevanja razvitejših območij evropske celine (denimo Křen 1992).

Popolnoma drugačno luč na češki narodni prerod meče prevrednotenje dogodkov, ki so povezani z razpadom avstrijskega cesarstva in nastankom narodnih držav v Srednji Evropi in ga razkriva denimo naslov poglavja Vzrok tragedije Srednje Evrope: narodne države (Kučera 1992).

Večji vpliv na javno razpravo so imeli številni publicistični nastopi zgodovinarja Dušana Třeštíka v 90. letih; zanje je značilna provokativna teza, naj se češki narod, raje kot da nemoteno nadaljuje svoj obstoj, ustavi, znova 'izmisli', že tretjič v zadnjih tisoč letih.

Češki narod ni, tako kot noben narod, 'večen', ni nastal nekoč v mračni pradavnini in se od tega časa vse do danes ni bistveno spremenil, ni zaspal za nekaj časa, da bi ga zbudili buditelji v slovesnih suknjičih ... Nastal je prav takrat, predvsem s ciljnimi miselnimi prizadevanjem teh ljudi, z njihovim 'izmišljenjem naroda'. S predhodnim srednjeveškim narodom ima sicer nekaj skupnega, vendar komaj kaj temeljnega ... Narod si moramo nasprotno aktivno izmišljevati vedno znova, vedno znova oblikovati njegovo podobo tako, da bi ustrezala času in zahtevam, ki jih postavlja državljanski narodni družbi. Vedno znova in drugače moramo obnavljati to družbeno pogodbo, to 'izmišljenje', ki je stalo na njegovem začetku v 19. stoletju. Morali bi torej biti permanentni preroditelji. (TRÉŠTÍK 2005: 194–95)

Pri odnosu današnjih Čehov do Čehov iz časa narodnega preroda torej ne gre za bližino in navezovanje, ampak za oddaljeno podobnost. »Če si je ta narod nekoč že izmislila peščica preroditeljev in so drugi ta njihov izmislek sprejeli, se lahko to posreči znova. [...] K sprejetju neke nove identitete, ki sicer ne bo padla z neba, ampak jo bo nekdo moral oblikovati, bomo preprosto prisiljeni ... Zgodovina, ki jo pišemo, je vedno in brez izjeme izmišljena, izmišljujemo si jo torej za ta narod v tej njegovi obliki, v kateri se zdaj dejansko nahaja, in tudi v tej, ki bi si jo želeli.« (TRÉŠTÍK 1999: 104–35)

Narodoprerodnemu mitu veljave niso dali niti postmodernisti. Tako denimo Václav Bělohradský predlaga radikalno »protiprerodno branje« *Babice* Božene Němcove:

Danes bi brali Babico prej kot prvotni model češkega 'življenja v laži'. Kneginja Zaháňská na ratibořiškem dvorcu je bila v resnici hladna diplomatka ... Metternichova ljubica, na dvorcu so se odvijala pomembna srečanja, snovale so se gonilne sile, ki so privedle Evropo ... vse do katastrof 20. stoletja. Toda češka pisateljica tega ne vidi, njen pogled je osredotočen na odnos med dvorcem in podgradjem, na boj za priznanje življenjske modrosti ljudstva z dvorno gospodo, na prijetno pravljico o otroštvu. Ta protipolitični pogled na svet podložnikov, ki sanjarijo o dobrih gospodarjih, je postal arhetip češkega življenja v laži, glavni vzrok političnih neuspehov češkega naroda. (BĚLOHRADSKÝ 2007: 32–33)

4 Sklep

Češki narodni prerod je v sodobnem češkem intelektualnem diskurzu razumljen pretežno kot snov za dekonstrukcijo: v povezavi s to temo obstaja bojazen tako pred čustvenostjo ali priznavalnimi in vrednostnimi omembami kot tudi pred sprejemanjem kakršnih koli prvin tradicionalnega monumentalizirajočega pripovednega pojmovanja teme.

Šolski prikaz češkega narodnega preroda v sodobnih čeških vzgojno-izobraževalno in didaktično usmerjenih publikacijah izkazuje nekatere prevladujoče poteze in značilnosti, in sicer zlasti: pogosto odklanjanje uporabe izraza »narodni prerod«; zapostavljanje češko-nemškega vidika; predstavitev uglednih tradicionalnih čeških avtorjev in besedil (Mácha, Erben) v drugih kontekstih, ne v kontekstu preroda; »-izmocentrizem«.

Internetna didaktična in študijska gradiva, na katera novejši intelektualni diskurzi sicer nimajo vpliva, prikazujejo narodni prerod kot izolirano in zavestno kolektivno aktivnost, ki so ji bile že na začetku jasne njene »naloge« in cilji, kar ni izraz mitizacijskih teženj, ampak bolj nepremišljenosti ustvarjalcev teh gradiv.

V šolski praksi prevladuje prepričanje o popolni nepriljubljenosti teme za današnje učence; stereotipna obramba proti pričakovanemu nenaklonjenemu sprejemu teme je zadržan ali prizanesljiv (celo rahlo posmehljiv) pristop k njenemu podajanju.

Prevedla Tanja Mirtič.

VIRI IN LITERATURA

- Bohuš BALAJKA idr. 1992: *Přehledné dějiny literatury I: Dějiny české a slovenské literatury s přehledem vývojových tendencí světové literatury do první světové války*. Praga: Státní pedagogické nakladatelství.
- Václav BĚLOHRADSKÝ, 2007: *Společnost nevolnosti: Eseje z pozdější doby*. Praga: SLON.
- Zdeněk BENEŠ, Josef PETRÁŇ, 1997: *České dějiny I: Učebnice pro střední školy*. Praga: Práce.
- Petr HORA-HOŘEJŠ, 1997: *Toulky českou minulostí 6: Příběhy a postavy českého národního obrození*. Praga: Baronet & Via facti.
- Jiří KOŘÁLKA, 1996: *Češi v habsburské říši a v Evropě 1815–1914: Sociálněhistorické souvislosti vytvoření novodobého národa a národnostní otázky v českých zemích*. Praga: Argo.
- Jan KŘEN, 1992: *Historické proměny češství*. Praga: Karolinum.
- , 2005. *Dvě století střední Evropy*. Praga: Argo.
- Rudolf KUČERA, 1992: *Kapitoly z dějin střední Evropy*. Praga: Institut pro středoevropskou kulturu a politiku.
- Ladislava LEDERBUCHOVÁ, Eva BERÁNKOVÁ, 2003: *Čítanka 6 pro základní školy a víceletá gymnázia*. Plzeň: Fraus.
- , 2004: *Čítanka 7 pro základní školy a víceletá gymnázia*. Plzeň: Fraus.
- Ladislava LEDERBUCHOVÁ, Monika STEHLÍKOVÁ, 2005: *Čítanka 8 pro základní školy a víceletá gymnázia*. Plzeň: Fraus.
- , 2006: *Čítanka 9 pro základní školy a víceletá gymnázia*. Plzeň: Fraus.
- Jan LEHÁR, Alexandr STICH, Jaroslava JANÁČKOVÁ, Jiří HOLÝ, 2006: *Česká literatura od počátků k dnešku*. Praga: Nakladatelství Lidové noviny.
- Vladimír MACURA, 1995: *Znamení zrodu: České národní obrození jako kulturní typ*. Jinočany: H & H.
- Jan RYCHLÍK idr., 2009: *Mezi Vídní a Cařihradem I: Utváření balkánských národů*. Praga: Vyšehrad.

Dušan TRĚŠTÍK, 1999: *Mysliti dějiny*. Praga – Litomyšl: Paseka.

--, 2005: *Češi a dějiny v postmoderním očistci*. Praga: Nakladatelství Lidové noviny.

SUMMARY

The paper compares the treatment of the Czech National Revival in contemporary Czech history and literature textbooks for elementary and secondary schools with the treatment of the same topic until the end of the 1980s. It also examines the Internet communication related to the National Revival. The author analyzes the prevailing trends and shifts in the understanding of this historical period in contemporary educational publications and the new media, i.e., the cautious presentation of the topic; the approach that does not value, but rather neglects the Czech-German cultural aspects of the events during the Czech national revival; and to some extent the fact that the topic of national revival has been completely pushed into the background.

UDK 821.162.3.09:323.1:741.52(437.3)

Eva Niklesová

Češke Budjevice

STRIPOVSKA OBRAVNAVA ČEŠKEGA NARODNEGA PRERODA (PROBLEM VÁCLAVA HANKE)

Študija raziskuje stripovsko knjigo Šifra mistra Hanky (*Hankova šifra*) s poudarkom na deležu dokumentarnih sestavin in fikcije v zgodbi. Usmerjena je v vlogo Václava Hanke in Josefa Dobrovskega kot postav v tej zgodbi. Obravnavana je tudi uporabnost besedila za izobrazevalne namene, saj se dejstva in dokumentarne informacije v njem prepletajo z mistifikacijo in fikcijo.

Ključne besede: spor zaradi *Rokopisov*, Václav Hanka, strip, fikcija, Tomáš Hibi Matějček, Karel Jerie, Šifra mistra Hanky

The paper explores the comic book Šifra mistra Hanky (*The Master Hanka Code*), with special attention to the proportional representation of documentary component and fiction in its storyline. It is focused on the roles played by the two protagonists of the story, Václav Hanka and Josef Dobrovský. Furthermore, the paper examines educational utility of the text, as it blends factual and documentary information with mystification and fiction.

Keywords: the manuscripts controversy, Václav Hanka, comics, fiction, Tomáš Hibi Matějček, Karel Jerie, Šifra mistra Hanky [*The Master Hanka Code*]

1 Uvod

Želja po približanju izbranih mejnikov v češki zgodovini tudi širši javnosti se je odrazila v stripovski obravnavi izbranih vidikov češkega narodnega preroda. Konkretno gre za stripovsko obdelavo t. i. spora zaradi *Rokopisov*,¹ zadeve, ki je še vedno aktualna, vendar ne le z literarnokomparativističnega in literarnozgodovinskega vidika.² Ta stripovska obravnavna je izšla leta 2007 pod medbesedilnim naslovom Šifra mistra Hanky [Hankova šifra].³ Avtorja stripa Šifra mistra Hanky sta v televizijski oddaji Češke televizije v okviru serije *Hledači času* (predvajano dne 2. 12. 2008) tako podala svoje mnenje o naslovu knjige:

Iz naslova knjige jasno izhaja, da smo se trudili nekako navezati češke realije na *Da Vincijevo šifro*, pri tem pa se nam sama zgodba *Rokopisov* zdi tako močna, da si ni treba

¹ WOLLMAN (1928: 98–99) komentira rokopisne dogodke z besedami: »Tudi epske in lirske pesmi iz t. i. Kraljedvorskega in Zelenogorskega rokopisa, ki jih je Hanka ponaredil kot starodavne, so pravzaprav odmevi v duhu takratne romantike (1817, 1818); pia fraus, podobno kot v primeru Ossiana, Chattertona in pozneje Mériméejeve 'La Guzla' in Verkovičeve bolgarske Vede«.

² To tendenco vidimo predvsem v povezavi z dejavnostjo Češke rokopisne družbe (Česká společnost rukopisná, splet).

³ Matějček, Tomáš Hibi, 2007. Šifra mistra Hanky: Pravdivá historie Rukopisů královédvorského a zelenohorského. Vyd. 1. Praga: Garamond, 2007. Navedbe literature urediti po navodilih avtorjem v SR.

izmišljevatı popolnih vzporednic, ampak vsega tega, kar se dogaja okoli Rokopisov, pa naj bodo to akademski spori, demonstracije pred Masarykovo hišo [...] dogodkov, ki se pojavljajo v zvezi z rokopisnimi spori, je toliko, da [...] je bilo gradiva za Šifro mistra Hanky že tako in tako dovolj.⁴

Namen pričujočega prispevka je razprava o deležu dokumentarnih sestavin in fikcije v stripu Šifra mistra Hanky in o deležu uporabe t. i. primerjalne prednosti stripa⁵ (stripovska ekonomičnost), ki temelji v tem, da »glede na literarno pripoved slika dejansko tolmači in v vizualnih terminih izraža vse, kar se da: postave, kulise, predmete, dojetanje atmosfere, izraze, geste, dejanja« (GROENSTEEN 2005: 155). Strip kot večpredstavnostno sredstvo namreč »s svojimi 'tehničnimi' dispozicijami omogoča višjo stopnjo čutno zaznavne reprodukcije stvarnosti; klasična literarna upodobitev realnosti z dominantnim položajem besede te možnosti nima.« (MIKUŠŤÁKOVÁ 1995: 95)

2 Zvrstnost stripa Šifra mistra Hanky

Avtorja stripa Šifra mistra Hanky (T. Hibi Matějčiček⁶ – scenarij, K. Jerie – risba) sta v podnaslovu zapisala, da poskušata opisati »resnično zgodovino Kraljedvorskega in Zelenogorskega rokopisa«. Bralec stripa Šifra mistra Hanky tako lahko pričakuje vsebino, ki se opira izključno na relevantne zgodovinske vire, obenem pa implicitno – skladno z žanrskimi pravili stripa – pričakuje dialoško zgradbo, prevlado dogajalnega elementa, hitro sledenje pustolovskih dogodkov in močno vlogo glavnega junaka.⁷

[Strip] je osnovan na dialogu, vendar je v njem pomembnejše dogajanje. Zgodbo odlikuje hitro sosledje dogodkov, kot v dramskem žanru. [...] V primerjavi z vsakodnevnostjo daje prednost pustolovščinam, zato uhaja iz vsakdana. [...] Vloga glavne osebe je v tem žanru povečana, junak ne more biti preprosta figura, ampak le neobičajen, nadpovprečen človek. (ŽILKA 2006: 206–07)

Avtorja sta stala pred težavno nalogo združevanja žanrskih pravil priljubljenega epskega žanra stripa z – za masovnega bralca/študenta – nepriljubljeno temo češkega narodnega preroda.⁸

Ambivalenca, ki izhaja iz razlike med »suhoparnimi« zgodovinskimi viri in dogodki ter privlačnim in dinamičnim stripom, se zrcali v razmeroma širokem spektru raznovrstnih delov Šifre mistra Hanky. Stripovska »resnična zgodovina Kraljedvorskega in Zelenogorskega rokopisa« na približno štiridesetih straneh prikazuje:

- fantastične predstave glavnega junaka v povezavi z dogajanjem pesmi Jaroslav iz *Kraljedvorskega rokopisa*;

⁴ Hledači času: Šifra mistra Hanky. Splet.

⁵ Za problematiko stripovskih priredb in primerjalnih prednosti stripov prim. npr. NIKLESOVÁ 2009, 39–49.

⁶ Tomáš »Hibi« Matějčiček, ena od vodilnih osebnosti češkega stripovskega sveta, ustanovitelj *Komiksfesta* in velik propagator stripovske umetnosti na Češkem, je umrl dve leti po izidu Šifre mistra Hanky, oktobra 2009.

⁷ Prim. ŽILKA 2006: 206–07.

⁸ O neprijubljenosti obdobja češkega narodnega preroda pri dijakih in študentih srednjih in visokih šol prim. npr. članek H. Soukupove z naslovom *F. L. Věk není nuda!* v tedniku Týdeník Rozhlas 50 (2010), 10–11), splet.

- iskanje »resnice« o *Rokopisih* (dogajalna linija je postavljena v sedanost) glavnega junaka Jaroslava;
- stripovsko podobo odlomka pesmi Jaroslav iz *Kraljedvorskega rokopisa* (ni del dogajalne linije);
- dogodke iz češke zgodovine, povezane z najdbo *Kraljedvorskega rokopisa*, in to tako (1) zgodovinsko relevantne informacije (sodelovanje V. Hanke z J. Dobrovskim pri izdajanju knjig *Starobylá skládání*; dovoljenje za poučevanje češčine na gimnazijah leta 1816; izjave o *Kraljedvorskem rokopisu* iz ust F. Palackega, F. Šternberka, K. Sladkovskega in T. G. Masaryka; poročilo o Hankovi »najdbi« *Kraljedvorskega rokopisa* v kripti cerkve v kraju Dvůr Králové leta 1817, informacije o anonimnih člankih v nemškem časopisu *Tagesbote aus Böhmen*, v katerem je bil V. Hanka označen kot ponarejevalec itd.) in (2) informacije fantastične/fikcijske narave (kraja »pravega« *Kraljedvorskega rokopisa* s strani avstrijskih uradov, ustanovitev tajne skupnosti sodelavcev – Red Jaroslavovih posmrtnikov za pridobitev »ukradenega« *Rokopisa*, ustanovitev avstrijske enote za zatiranje narodnostne upornosti z imenom *Vipera Arborea*, spori »Posmrtnikov« z »Gadi« itd.);
- sanje protagonistov o boju Posmrtnikov z Gadi;
- realni kraji, stavbe in objekti.

Slika 1: MATĚJČEK 2007: 14. Prevod besedila v oblakih: »Ampak Hankovi rokopisi so vendar ponaredki!« – »So. Ampak ni tako preprosto. Veš, kaj je to vipera arborea?« – »Drevesni gad. Tropska kača, ki se plazi po drevesih, izsesava ptičja jajca in žre mladiče ...« – »Pameten, fejest fant! Ampak gremo nazaj na drevesa, hehe ...« – »Piše se leto 1816, končale so se Napoleonove vojne in Evropo pretresa romantika. Češki preroditelji se upirajo Metternichovemu absolutizmu in se ozirajo za pobratenimi slovanskimi narodi.« – Uradi tisto leto dovolijo pouk češčine na gimnazijah. – »Mama ima Emo.« – »Řč« – »PSVZ« – »O, mi se imamo dobro.« – »BFLM« – »Hitro. Jezik.« – Tedaj petindvajsetletni ambiciozni Václav Hanka je asistent Dobrovskega pri poučevanju češčine in piše knjigo *Starobylá skládání*.

3 Način združevanja pravil stripovske umetnosti in zgodovinske resnice v *Šifri mistra Hanky*

Šifra mistra Hanky se začneja z enostranskim prikazom nedoločene pustolovske zgodbe. Slog risb na prvi pogled spominja na stripe junaškega tipa; na risbah prevladuje prikazovanje bojev. S tem pustolovskim uvodom je prikazano spoštovanje osnovnega pravila stripovskega žanra – prevlada akcijskih in interakcijskih motivov.⁹ Bralec je takoj vržen v dogajanje, ne da bi vedel, za kakšno zgodbo gre.

Slika 2: MATĚJÍČEK 2007: 3. Prevod besedila v oblačkih: Ah, tu Jaroslav leti kot orel, s trdim jeklom na mogočnih prsih, pod jeklom hrabrost, odločenost.

Na naslednji strani opazimo radikalno spremembo. Pustolovska zgodba se ne nadaljuje, človeške postave iz sedanjosti pa so narisane v povsem drugačnem barvnem spektru. Iz besedila v oblačku ene od oseb je razvidno, da si je prav ta oseba predstavljala zgodbo s prejšnje strani stripa.

Slika 3: MATĚJÍČEK 2007: 4. Prevod besedila v oblačkih: »Hej, mladenič, kontrola vozovnic!« – »Eh, oprostite, malo sem se zasanjal.« – »Vidite, to se mi stalno dogaja.« – »Dober dan, ime mi je Jaroslav.« – »Vi torej želite vedeti več o rokopisih? Da, poznam njihovo resnično zgodbo, čeprav ji je težko verjeti.«

⁹ Prim. ŽILKA 2000: 114.

S predstavitvijo glavne dogajalne linije v sedanjost s pomočjo glavnega junaka Jaroslava, študenta bohemistike, ki ga rokopisna problematika zelo zanima, je pripravljeno »bralcu prijazno okolje«, obenem pa je tu vsebovan učinkovit motivacijski element za nadaljnje branje. Prepletanje stripovske slike strastnega bralca pesmi iz časa narodnega preroda s stripovsko obdelanim sedemstranskim prikazom ene od pesmi Kraljedvorskega rokopisa, ki mu je – tako kot glavnemu junaku – ime *Jaroslav*, je mogoče razumeti kot izraz uspešne izrabe stripovskega potenciala. Didaktični doprinos predstavlja način približevanja literarnega besedila širšemu krogu bralcev, saj sta avtorja stripa ohranila jezik pesmi *Jaroslav* v skladu s prepesnitvijo *Kraljedvorskega in Zelenogorskega rokopisa* K. Bednářa (1961).

Stripovske ilustracije v obdelavi pesmi *Jaroslav* podpirajo, poživljajo in povečujejo dinamiko besedila in so predvsem demonstrativne, ilustrativne in dopolnjevalne. Besedilo pesmi je razčlenjeno na različno dolge dele, uporabljeno pa je kot vsebina posameznih oblačkov v stripu. Spekter barv v stripovski obdelavi pesmi *Jaroslav* se ujema z dogajalno linijo – prevladujejo odtenki modre barve (tudi v okvirih z besedilom), skupaj z rdečo (kri, barva zastav) in rumeno barvo (prah v nevihti in pri jahanju na konjih, sončna svetloba, ogenj). Tako omejen barvni spekter učinkovito prikličie temačno, grobo, bojevito in sovražno vzdušje. Značilnosti risb pustolovskih stripov so ohranjene tudi v upodobitvi lepe Kublajevne (v pesmi je opisana kot oseba, ki je »oblečena vsa v zlat brokat, vrat in prsi imela je odkrite, z biseri in dragimi kamni ovenčana« – str. 6). Zvest prenos tega besednega opisa v vizualno podobo delno pomika žanr pustolovskega in zgodovinskega stripa na področje erotičnih stripov.

Slika 4: MATĚJÍČEK 2007: 7. Prevod besedila v oblačkih: Proti kanu so se odpravili na polje, po širni ravnini so se postavili in čakali na kana.

Po koncu odlomka pesmi Jaroslav se bralec spet znajde v sedanjosti, kjer se govori o tem, da je *Kraljedvorski rokopis* dejansko obstajal, a so ga odtujili avstrijski uradi, o čemer protagonistu stripa pripoveduje skrivnostni mož. Jaroslav izve, da ta skrivnostni mož uteleša zadnjega pripadnika t. i. družbe Jaroslavovih posmrtnikov, ustanovljene z namenom iskanja in zaščite odtujenih rokopisov. Pri pripovedovanju skrivnostnega moža se ravnina stripa pomika v češko preteklost, v stripovskih oblačkih pa oživijo besede V. Hanke: »Ta rokopisni spomenik je dediščina češkega naroda! In jaz mu jo bom vrnil! Če ne jaz, pa moji nasledniki ... In nasledniki njihovih nasle-

dnikov.« (MATĚJÍČEK 2007: 15) V besedah pripovedovalca – skrivnostnega moža je pojasnjen Hankov motiv za ustvarjanje rokopisnih »ponaredkov«: »Da ne bi izgubljeni rokopisi utonili v pozabo, namerava Hanka izkoristiti valove narodnega vzpona, katerega del je bil tudi sam. Iz preostalih listov Rokopisov ustvarja ponaredek, ki jih z veliko slavo predstavlja cenjenemu narodu.« (prav tam) Igra z bralcem se nadaljuje – zgodovinske dogodke, o katerih ni izražen dvom (Hankova najdba *Kraljedvorskega rokopisa* leta 1817), je avtor stripovskega besedila uporabil za poglobitev mistifikacije; beseda *najde* je v stripovskem oblačku zapisana v narekovajih. Narekovaji tu torej nakazujejo najdbo *ponaredek*, pri čemer gre za ponaredek, izdelan na podlagi avtentičnega Rokopisa.

Slika 5: MATĚJÍČEK 2007: 17. Prevod besedila v oblačkih: 16. 9. 1817 Václav Hanka v kripti dekanijske cerkve v kraju Dvůr Králové »najde« rokopis. – S tem pa se rokopisna zgodovina šele začneja ... – Cerkev sv. Janeza Krstnika. – »Dragocena zbirka različnih pesmi, sestavljenih tako pred Otokarjem kot po njem, nam služi za zadovoljiv dokaz, da se je tista samorasla vrsta slovanske poezije, katere primere tudi še v naših časih prepoznavamo v staroruskih in srbskih pesmih, prvotno pojavljala tudi pri češkem narodu, če je novoveška prosveta in učenost še nista pregnali.«* – Fr. Palacký.

* Dějiny národu českého (6. knjiga, 3. poglavje)

4 Implementacija zgodovinskih virov v fiktivno zgodbo *Šifra mistra Hanky*

Čeprav je iz zgoraj navedenih razlogov razvidno, da imamo lahko za dominantni mistifikacijski element v stripu *Šifra mistra Hanky* prikaz fikcijskih zgodovinskih dogodkov, so del stripa tudi avtentični viri iz tistega časa¹⁰ in izjave nekaterih predstavnikov češkega literarnega življenja 19. in 20. stoletja. Prav na tem mestu je bil potencial stripovske umetnosti učinkovito izrabljen – izjave znanih osebnosti (F. Palacký, F. Šternberk, K. Sladkovský; T. G. Masaryk) so uvrščene v stripovske oblačke, ki izhajajo iz ust njihovih upodobitev. Oživiljene zgodovinske osebe tu izražajo pozitivne in negativne sodbe o najdbi *Kraljedvorskega rokopisa* in postajajo nedeljivi del

¹⁰ Avtorji govorijo o poskusu dela z zgodovinskimi viri tistega časa: »Vsa [...] dejstva, ki so se odvijala v teku zgodovine, so v stripu podprta s faksimili tako časopisnih člankov iz tistega časa kot posameznih kulturnih odzivov na te Rokopise. Vse kraje, kjer poteka dogajanje tega stripa, smo obiskali, dokumentirali, jih videli in ugotovili, kaj vse se je na teh konkretnih krajih dogajalo, kje je bil Jaroslav in kaj vse je od njegovega iskanja ostalo.« (Šifra mistra Hanky, 2012)

priposednega toka. Dogajalni razplet je vizualno nakazan z enotno grafično podobo (odtenki rumenorjave barve skupaj z belim ozadjem stripovskih oblačkov). Na osnovi grafične podobe tega dela stripa pa ni mogoče razlikovati relevantnih zgodovinskih podatkov od fikcije, kar je razvidno iz naslednjega prikaza:

Slika 6: MATĚJČEK 2007: 40. Prevod besedila v oblakih: Leta 1886 so se spet razvneli rokopisni spori. Prihajajoča generacija z Masarykom na čelu želi uvesti novo ureditev. Imajo nas za nazadnjake in sanjače. Gadi pa se v svojih gnezdih veselijo, kajti nekdanj silno narodno gibanje se bo razpustilo zaradi notranjih razkolov ... – »Kar se tiče prvega, vemo, da je Hanka ponarejal vse mogoče, zato se brez kritike ne da in ne sme trditi, da so rokopisi, ki jih je našel Hanka, resnično pristni!« – Celó samega mojstra Hanko preganjajo! – Po prvi svetovni vojni je o rokopisih in gadih vse utihnilo. Šele med nemško okupacijo se je poveljstvo SS – in z njim rokopisi – preselilo v stavbo pravne fakultete v Pragi ...

Trud za delno avtentičnost stripovske pripovedi v Šifri mistra Hanky se ne odraža le v vključevanju zgodovinskih rokopisov, časopisnih člankov in drugih dokumentov. Vidik prevlade vizualne strani v stripih je bil učinkovito uporabljen tudi v zvezi z risanjem resničnih stavb, krajev in objektov in njihovo vključitvijo v Jaroslavovo zgodbo. Med drugim gre za stavbo Narodnega gledališča in Goethejevega inštituta v Pragi, Hankove hiše, dekanijske cerkve in fontane *Rokopisi* v kraju Dvůr Králové nad Labo. V pogovoru z avtorjema v oddaji Češke televizije avtor scenarija stripa komentira odnos med netradicionalno obliko fontane *Rokopisi* (odkrita je bila leto dni pred izidom Šifre mistra Hanky) in zamislijo o vključitvi strukture vodnjaka v zgodbo. To je eksplicitni dokaz o vplivu kraja ali objekta na umetniško delo:

Vnaprej smo vedeli, da je na tem mestu postavljen vodnjak Rokopisi, nismo pa natančno poznali njegove oblike, ker nam ni uspelo najti fotografije, kljub temu pa se njegova

oblika naravnost ponuja za ustvarjanje fantastičnega dogodka; ko Jaroslav prihaja k temu vodnjaku in postavi šternbersko zvezdo na mesto, ki je prav na tem vodnjaku, se te naložene deske razpostavijo v obliko nekakšnega oltarja ... Sredi oltarja je šifrirni ključ, ki ga Jaroslav dvigne, z njim pa dešifrira kroniko Jaroslavovih posmrtnikov. (Šifra mistra Hanky, televizijska oddaja)

Na podoben način je narejeno celotno delo – risar stripa prikazuje resnične kraje (npr. Hankovo hišo in cerkev v kraju Dvůr Králové), scenarist v besedilo uvršča zgodovinsko relevantne podatke, obenem pa se te resnice mešajo s fantastičnimi dogodki. Mistifikacijska igra z bralci temelji v domiselnem prepletanju literarne fikcije z relevantnimi zgodovinskimi dogodki in realijami, kar bi pri nepoučenem bralcu lahko povzročilo popačeno zavest o celotni zgodovinski zadevi. Zaradi tega bi bilo v kontekstu izobraževanja smiselno primerjati vse podatke z dejanskimi zgodovinskimi viri na temo *Rokopisov*.

5 Zaključek

Po branju celotnega stripa Šifra mistra Hanky se pokaže, da je izrecno navedeni trud za »resnično zgodovino« razumljen v duhu postmoderne prepletanja visoke kulture s popularno kulturo:

[Postmodernizem] [...] označuje prelom in odvrnitev od elitističnega razumevanja umetnosti in pojmovanja védenja, ki sta bila značilna za moderno. 'Visoka kultura' in popularna kultura posegata druga v drugo, veliko manjšin in subkultur prinaša dvom o dominantnih vrednostnih merilih in konceptih. (NÜNNING idr. 2006: 622)

Stripovska upodobitev izbranih vidikov spora zaradi *Rokopisov* predstavlja postmoderni mozaik, sestavljen iz različnih avtentičnih zgodovinskih dogodkov, zgodovinske fikcije in prikaza fikcijskih in realnih oseb, osebnosti, objektov, krajev in stavb. V enem stripovskem zvezku se hkrati najdemo v različnih časovnih ravninah in postajamo del obsežne mistifikacijske igre med avtorjema stripa in njegovimi bralci. Rezultat je večzvrstno delo, h kateremu lahko – glede na spletno recenzijo iz leta 2007¹¹ – pristopimo npr. s treh različnih vidikov. Lahko bi šlo bolj za »senzacionalističen poskus češke različice slavne Da Vincijeve šifre, za didaktično rekonstrukcijo slavne zadeve iz časa narodnega preroda« ali za »običajno fantazmagorijo, namerano uokvirjeno z mističnimi zgodovinskimi dogodki«. Strip Šifra mistra Hanky je kombinacija zgodovinskih dokumentov in njihove literarne fikcionalizacije, ki se z aktualizacijo dogajanja poskuša približati sodobnemu bralcu.

Prevedel Andrej Perdih.

¹¹ Glej Šifra mistra Hanky čili o tom, kterak se Pérák řeže s Metternichem, 2007. [18. 10. 2012]. Dostopno prek spleta: <<http://www.komiks.cz/clanek.php?id=1444>>.

VIRI IN LITERATURA

- Kamil BEDNÁŘ (ur.), 1961: *Rukopis královédvorský a zelenohorský*. Praga: Státní nakladatelství krásné literatury a umění.
- Thierry GROENSTEEN, 2005: *Stavba komiksu*. Brno: Host.
- Tomáš Hibi MATĚJÍČEK, 2007: *Šifra mistra Hanky: Pravdivá historie Rukopisů královédvorského a zelenohorského*. Praga: Garamond.
- Anna MIKUŠŤÁKOVÁ [Anna ZELENKOVÁ], 1996: Comics jako intersémiotický žánr. *Sborník prací filozofické fakulty brněnské univerzity* 44. D 42. 95–102.
- Eva NIKLESOVÁ, 2009: Komiksové transformace literárních děl v současné české literární komunikaci. *Novaja rusistika* 2/2009. Brno: Česká asociace slavistů. 39–49.
- Ansgar NÜNNING, Jiří TRÁVNÍČEK, Jiří HOLÝ (ur.), 2006: *Lexikon teorie literatury a kultury: Koncepce – osobnosti – základní pojmy*. Brno: Host.
- Hana SOUKUPOVÁ, 2010: F. L. Věk není nuda! Týdeník Rozhlas 50/2010. Praga: Radioservis.10–11. Tudi na spletu.
- Šifra mistra Hanky čili o tom, kterak se Pérák řeže s Metternichem, 2007. Na spletu.
- Šifra mistra Hanky, 2012. Televizijska oddaja. Česka televizija, 18. 4. 2012, 16:25. Režija M. Kučera. Tudi na spletu.
- Frank WOLLMAN, 1928: Slované: kulturní obraz slovanského světa. Díl 2. *Slovesnost Slovanů*. Praga: Vesmír.
- Tibor ŽILKA, 2000: *Postmoderná semiotika textu*. Nitra: Univerzita Konštantína Filozofa.
- , 2006: *Vademecum poetiky*. Nitra: Univerzita Konštantína Filozofa.

SUMMARY

The study is concerned with the representation of selected aspects of the Czech national revival (especially the dispute over the authenticity of the *Dvůr Králové and Zelená Hora Manuscripts*) in the comics. The author examines the degree to which the so-called comparative benefits of the comics are utilized (e.g., visual component dominance) and how the artistic rules of comics and the historical truth in *Šifra mistra Hanky (The Master Hanka Code)* are combined. The author defines the ranges of various parts and time planes in this comic book, analyzes the ratio between documentary and fictional components, and examines the roles of Václav Hanka and Josef Dobrovský as main characters of this story. She also analyzes the compliance with the basic rules of the comics genre and discusses the educational utility of the text, as it blends factual and documentary information with mystification and fiction.

MENTALNA PODOBA ČLOVEKA V SLOVENSKIH, NEMŠKIH IN MADŽARSKIH PRIMERJALNIH FRAZEMIH

Prispevek obravnava medjezikovna ekvivalenčna razmerja med primerjalnimi frazemi v treh sosedskih jezikih: slovenščini, nemščini in madžarščini. V ospredju raziskave je kontrastivna analiza primerjalnih frazemov, v katerih se zrcalijo mentalne lastnosti človeka. Predpostavljamo, da je delež ekvivalentnih primerjalnih frazemov pri sosedskih jezikovnih skupnostih precej velik zaradi skupne kulturne dediščine in enakih/podobnih objektivnih zunajjezikovnih izkušenj.

Ključne besede: slovenščina, nemščina, madžarščina, primerjalni frazemi, mentalne lastnosti človeka, kontrastivna frazeologija, ekvivalenca

The article deals with the equivalence relation between comparative phraseological units in three neighbouring languages: Slovene, German, and Hungarian. At the center of the research is the contrastive analysis of comparative phraseological units that mirror human mental qualities. We operate under the assumption that the percentage of equivalent comparative PUs in neighbouring languages will be relatively high given the mutual cultural heritage and equal/similar extralinguistic experiences.

Keywords: Slovene, German, Hungarian, comparative phraseological units, human mental qualities, contrastive phraseology, equivalence

1 Primerjalni frazemi: Kognitivna podstava, struktura in funkcija

1.1 Kognitivna podstava primerjalnih frazemov

Primerjalni/komparativni frazemi (v nadaljevanju PF), tudi frazeološke ali stalne primere predstavljajo posebni strukturni tip frazemov. PF se konstituirajo na podlagi posebnega semantičnega razmerja. Kot stalne primere se navezujejo na prosti element stavka. V njihovi podstavi obstaja določen strukturno-semantični model, ki se z operacijo primerjanja lahko različno leksikalno zapolni. V mikrosistemu PF prihaja do izraza temeljna umska operacija: primerjava.

Operacija primerjave je prisotna v kognitivni podstavi vsake primerjalne konstrukcije, tako tudi v podstavi stalnih frazeoloških primer. »Sposobnost primerjanja organsko spada v proces človekovega spoznavanja. Zrcali se tudi v jeziku« (TELJIA 1988: 28). »Primerjanje temelji na tem, da se objektom v sistemu semantičnih relacij priredi določena pozicija. Sem spadajo v prvi vrsti podobnost, nasprotnost, identičnost ali različnost« (LASKOWSKI 2003: 294). »Primerjalni frazemi oz. t. i. stalne primere so modelne podobe, ki neposredno kažejo odnos do življenjskih okoliščin, v katerih se nahajajo rojeni govorci« (KRŽIŠNIK 2008: 39).

Za nas bodo v ospredju PF, ki izražajo mentalne, psihične lastnosti človeka in temeljijo na povezovanju z živalmi, rastlinami, predmeti, naravnimi pojavi itd. V stalnih primerah, etalonih (TELJA 1996: 242), se lastnosti ene stvari pripisujejo kaki drugi stvari: »Realija, ki nastopa v funkciji etalona, postane takson kulture, ker ne govori o svetu, ampak o 'okulturnjenem' videnju sveta« (KRŽIŠNIK 2008: 39). Čer-nyševa (1970) označuje PF kot »frazeeološke enote z eksplicitnimi strukturnimi ozna-kami«. Po HESSKY (1989: 195) »tvorijo frazeološke primere podrazred frazeologije, ki jih je mogoče zaradi nekaterih specifičnih oznak relativno zlahka prepoznati in opisati. [...] Frazeološke primere sestojijo iz primerjane in primerjalne sestavine. Vse-binsko razmerje med primerjano in primerjalno sestavino temelji na podobnosti v širšem smislu besede.« V primerjavo zajeta razmerja podobnosti so lahko objektivno dana, pojmovno/faktično (in semantično) ugotovljiva, lahko pa so tudi subjektivno in/ali čustveno pogojena. V slednjem primeru ne gre za realne ali upodobljene skup- ne lastnosti, ampak bolj »za vzpostavljene analogije, poljubno ustvarjene korespon- dence« (HESSKY 1989: 195). FLEISCHER (1997: 110) trdi, da v kombinaciji med izho- diščnim objektom in primerjalno sestavino ne obstaja nujno pojmovno-semantično opazna motivacija. PALM (1997: 45) pravi, da vsebujejo »ti frazeologizmi semantično razmerje primerjanja, ki je za razliko od metafore neposredno opazno izpeljano že v površinski strukturi«.

1.2 Struktura primerjalnih frazemov

PF so zelo pogosti v vseh jezikih in so predmet številnih enojezičnih in tudi večjezičnih kontrastivnih frazeoloških raziskav. WORBS (1994: 143) PF uvršča med najbolj raziskovane frazeološke strukturne tipe. Razlog za njihovo priljubljenost v frazeoloških raziskavah je v nizu oznak, ki PF ločujejo od ostalih frazemskih razred-ov (Földes 2007); v prvi vrsti je to njihova specifična oblika, po kateri jih je mogoče zlahka identificirati kot podrazred v frazeološkem sistemu kakega jezika.

Logično-semantična struktura primerjave v njihovi podstavi implicira prisotnost štirih bazičnih komponent: (1) izhodiščni predmet/primerjana sestavina (comparandum = cd), tj. prvina, s katero se kaj primerja; (2) primerjalni predmet/primerjalna sestavina (comparatum = ct), tj. primerjalno merilo, ki se postavlja z izhodiščnim predmetom v primerjalno relacijo; (3) primerjalna baza (tertium comparationis = t.c.; tretje v primeri), tj. lastnost, kakovost, ki služi kot podlaga primerjanja in tako predstavlja semantično-strukturno središče primerjave; (4) primerjalni veznik/čle- nek (comparator = c) oz. na splošno slovnični ali leksikalni označevalec (marker), ki med seboj povezuje konfrontirane entitete. PF, ki v svoji osnovni obliki izkazujejo vse štiri komponente, so zelo redki (npr. *toča* (cd), *debela* (t.c.) *kot* (c) *kurja jajca* (ct)). Najpogosteje se pojavljajo tridelne strukture, npr. *priden kot čebela* – *fleißig wie eine Biene* – *szorgalmas*, *mint a méh*, pri katerih je izhodiščni objekt vedno odvisen od vsakokratnega konteksta in ni del dejanskega PF. V frazeoloških slovarjih najdemo tudi dvodelne strukture kot osnovne oblike, npr. *kot strela* – *wie der Blitz* – *mint a villám*, ki se lahko kombinirajo z več različnimi t.c. V primerjalni sestavini/com- paratumu se zelo pogosto uporabljajo poimenovanja za živali, katerih nadpomenka

je govedo (bik, tele, krava; KEBER 1998: 99). Primerjana sestavina (cd) je po navadi človek, primerjalna sestavina (ct) se spreminja odvisno od podobe, sestavina t.c. je glagol, pridevnik/prislov. Upoštevajoč primerjalno sestavino, lahko PF razdelimo na tri skupine: (1) primerjalna sestavina je izražena z eno besedo (*krasti kot sraka – stehlen wie eine Elster – lop, mint a szarka*), (2) primerjalna sestavina je izražena z besedno zvezo, pogosto predložno (*gledati kot tele v nova vrata – dastehen wie eine Kuh vorm Tor – néz, mint a borjú az új kapura*), (3) primerjalna sestavina je izražena s stavkom (*drži se, kot da ne zna šteti do pet – aussehen, als ob man nicht bis drei zählen könnte »izgledati, kot da ne bi znal šteti do tri« – olyan arcot vág, mint aki háromig se(m) tud számolni »kaže tak obraz, kot da ne zna šteti do tri«*).

Za PF – kot tudi druge frazeme – je značilna idiomatičnost, večbesednost in relativna stalnost. »Primere so lahko bolj ali manj idiomatične, v kolikor je tertium comparationis bolj ali manj razviden« (BURGER 1998: 35). Pri *molčati kot grob – schweigen wie ein Grab – hallgat, mint a sír* je primerjava popolnoma jasna, saj je tertium comparationis jasen, razviden, prepoznaven. Stalnost se kaže v leksikalno-semantični omejitvi zamenjave sestavin in v sintaktični strukturi: leksikalne prvine PF niso/ali so le omejeno zamenljive, besedna oblika ne more realizirati vseh fleksijskih kategorij (FLEISCHER 1997: 41, 63), lahko pa se pojavljajo variante ali modifikacije. Slovnice variante v PF so redke, npr. v številu (*etw. wechseln wie sein Hemd/seine Hemde* »menjati kot svojo srajco/svoje srajce«), v členu (*zu etw. passen wie der/ein Esel nach Lautenschlagen; buta, mint a/egy (öreg) ágyú*), v glagolskem vidu (*menjati/menjavati koga/kaj kot spodnje hlače*). Pogostejše so leksikalne variante (*skriti/tiščati glavo v pesek kakor noj; leben/sich verstehen/sich vertragen wie Hund und Katze* »živeti/bititi/razumeti se s kom kot pes in mačka«; *neumen kot noč/kakor konj/kot bik/krava/tele – buta, mint a bot/az ágyú/az állat* »neumen kot palica/top/žival«; *schwitzen wie ein Bulle/ein Pferd/ein Schwein* »znojiti se kot bik/konj/svinja«), v nemščini in madžarščini lahko variira tudi zaporedje sestavin PF, npr. *laufen wie ein Pferd/wie ein Pferd laufen* »teči kot konj«; *úgy áll, mint a bálvány/mint a bálvány, úgy áll* »stati kot malik«.

Pri leksikografski predstavitvi PF se pokaže, da je v madžarskih PF glagol po leksikografski tradiciji v osebni spregatveni obliki, v slovenščini in nemščini običajno v nedoločniku. Gramatična specifičnost madžarskih PF se kaže tudi v tem, da se relativno visoko število glagolov pojavlja z obvezno deiktično besedo, npr. *úgy élnék, mint a kutya meg a macska* »tako živijo kot pes pa mačka«. Grafična realizacija PF kaže v madžarščini – v primerjavi s slovenščino in nemščino – na ortografsko razliko, tj. v madžarskih PF se primerjana sestavina obvezno ločuje od ostalih sestavin z vejico, v slovenščini in nemščini le takrat, ko se primerjalna sestavina izraža s stavkom. Na splošno lahko rečemo, da primerjalni veznik služi za povezovanje sestavin PF v semantično enoto. V slovenščini se večina PF tvori z veznikom *kot/kakor* (arhaično tudi *ko*), kot bi, kot da, kot da bi; v nemščini se pretežno uporablja veznik *wie*, a tudi *als, als ob, als wenn, wie wenn*; v madžarščini je najpogostejši primerjalni veznik *mint*, a se pojavljajo tudi vezniki kot *mintha, hogy, ahogy*. Nekateri raziskovalci (npr. PALM 1997: 46) prištevajo k PF tudi take strukturne tipe, v katerih primerjanje ni izraženo z navedenimi vezniki, npr. *lagati, da se kar kadi; lügen, dass sich die Balken biegen*.

1.3 Funkcije primerjalnih frazemov

PF v semantičnem pogledu opravljajo komunikativno funkcijo, tj.: »s pomočjo tertium comparationis živo, prepričljivo, ironizirajoče itd. predstavljajo neko dejanje ali stanje in ga ekspresivno obarvajo« (SCHADE 1976: 129, nav. po Földes 2007).

PF so jezikovni izrazi, pri katerih se kaj primerja s čim, kaj s kom, kdo s čim ali kdo s kom iz nekega drugega področja in se glede na skupne lastnosti postavi v določeno zvezo. Primerjave torej povezujejo ali razločujejo pojme iz dveh področij, pri čemer se intenzivira lastnost, delovanje ali stanje, ki služi kot iztočnica za primerjanje (FÖLDES 2007: 426). Pri tem imata del A in del B, ki se ju primerja, vsaj eno skupno lastnost, vsaj en skupni sem, da je lahko primerjava mogoča ali razumljiva.

Poleg PF, pri katerih se v primerjalni sestavini pojavlja preneseni pomen, in ki v prvi vrsti služijo za izražanje posebno visoke stopnje intenzivnosti dejanja ali lastnosti, izražene v t.c. (npr. *priden kot čebela* 'zelo priden'), obstajajo tudi taki PF, pri katerih ne prihaja do intenziviranja, ampak se v njih dejanje, stanje ali lastnost drugače specificira, npr. *stati kot lipov bog – dastehen wie ein Ölgötze* »stati kot oljni malik« – *áll, mint gy faszent* »stoji kot leseni bog« 'togo, nenaravno stati'.¹

Semantična funkcija PF je tudi v večji nazornosti in zgoščevanju pomena. PF pogosto služijo za negativno (*poznati koga kot slab denar – bekannt wie das schlechte Geld* «znan kot slab denar»/*ein bunter/scheckiger Hund* »znan kot pisan, lisast pes« – *ismerek vkit, mint a rossz pénz* »poznati koga kot slab denar«) ali pozitivno vrednotenje (*zvest kot pes – treu wie ein Hund – hű, mint a kutya*) izseka stvarnosti in dajejo izjavam večjo ekspresivnost. PF se lahko uporabljajo tudi v funkciji posrednega zanikanja, npr. *razumeti se na kaj kot zajec na boben – von etw. so viel verstehen wie der Hahn vom Eierlegen* »razumeti toliko o čem kot petelin o nesenju jajc« – *anyit ért, mint a tyúk az ábécéhez* »toliko razumeti kot kura o abecedi« 'prav nič se ne razumeti na kaj' (FLEISCHER 1997: 111). Izhodiščni pojem oz. primerjana sestavina se lahko na različne načine semantično diferencira, npr. *govoriti kot dež/kot da bi iz knjige bral – reden wie ein Wasserfall/Buch – úgy beszél, mint a vízfolyás/mintha könyvből olvasná* 'veliko, učeno govoriti'.

Ali gre za ekspresivno okrepitev ali dodatno semantično niansiranje, je odvisno od semantične lastnosti izhodiščne besede/pojma. Za ekspresivno okrepitev gre predvsem pri pridevniških izhodiščnih pojmih (*len kot fuks – faul wie die Sünde* »len kot greh« – *lusta, mint a dög* »len kot mrhovina«), pri glagolskih sta mogoči obe funkciji (*krasti kot sraka – stehlen wie eine Elster – lop, mint a szarka*). Pri tem konotativni nizi pogosto sledijo asociativnim analogijam in ni vedno nujno, da obstaja ugotovljiva motivacija med izhodiščnim pojmom in primerjalno sestavino (npr. *lagati kot pes (teče)*). HESKY (1989: 197) vidi posebno semantično potenco in stilistični učinek frazeoloških primerjav v eksplicitnem značaju primere.

Če si поблиže ogledamo primerjalne relacije v PF, lahko po HESKY (1989: 196) ločimo naslednje skupine: (1) PF, ki temeljijo na objektivnih izkušnjah, npr. *trd kot kamen – wie ein Stein – kemény, mint a kő* 'zelo trd, neusmiljen' ali: *naphovati se kot žaba – sich blähen wie ein Frosch in der Fabel – pöffesz kedik, mint a béka a me-*

¹ WYSOCZAŃSKI (1998: 125) razlikuje glede na navedeno dve skupini PF, ki ju označuje kot »intensive phrasemes« in »image phrasemes«, četudi intenzivni prav tako operirajo z neko podobo.

sében »napihovati se kot žaba v basni/pravljici«. K tej kategoriji lahko štejemo tudi frazeološke enote, pri katerih primerjava temelji na domnevni podobnosti med človeškimi in živalskimi lastnostmi, ki so znane kot simboli, npr. *trmast kot osel – störrisch wie ein Esel – makacs, mint a/egy szamár*. KNOBLOCH (1996: 32) je mnenja, da PF, v katerih nastopajo živali kot primerjalne sestavine, učinkujejo posebno nazorno in prepričljivo. Pri tem je treba izpostaviti, da je objektivnost pri teh primerjavah zelo relativna. »Dano primerjalno merilo z vidika zunajjezikovnih izkušenj ni edino mogoče, vendar je socialno sankcionirano, konvencionalizirano« (HESSKY 1989: 1996). (2) PF, pri katerih je skupna lastnost primerjane in primerjalne sestavine bolj subjektivno, poljubno pojmovana. Te frazeološke enote nastajajo po analogiji, ki je ni vedno mogoče dokazati, npr. *neumen kot noč – dumm wie die Nacht – buta, mint a sötét éjszaka* 'zelo neumen'. (3) »neprekrivne kontrastne primere«, pri katerih ne obstaja prekrivnost med primerjano in primerjalno sestavino, za njih je značilna dominantnost kontrasta, v teh PF prihaja do izraza posredno zanikanje npr. *spoznati se na kaj kot zajec na boben – von etw. so viel verstehen wie der Esel vom Flötenblasen* »toliko se razumeti na kaj kot osel na igranje flavte« – *annyit ért vmihez, mint a tyúk az ábécéhez* »toliko se spozna na kaj kot kura na abecedo« 'prav nič se ne razumeti/spoznati na kaj'.

2 Primerjalni frazemi v semantičnem polju »Mentalne lastnosti človeka«

2.1 Semantična mikrostruktura PF

V prispevku preučujemo PF v slovenskem, nemškem in madžarskem jeziku.² Cilj raziskave je ugotoviti človekove umske in psihične lastnosti, kot se zrcalijo v navedenih jezikih, osvetliti želimo predvsem tiste PF, s pomočjo katerih se opisuje mentalna podoba človeka. Če izhajamo iz strukture PF – izhodiščni pojem + primerjalni veznik + primerjalna sestavina (stalna primera) – zrcali izhodiščni pojem PF denotativni pomen. Med izhodiščnim pojmom in različno leksikalno zapolnjeno primerjalno sestavino (stalno primero) nastaja razmerje primerjave. Primerjalna sestavina služi s svojimi konotativnimi semi pogosto za okrepitev glagola, pridevnika/prislova, samostalnika. Konotativni semi sestavin PF prinašajo dodatne pomenske prvine, ki se povezujejo z osnovnim pomenom izhodiščnega pojma. Pri tem se glede definicije konotativnega opiramo na B. WOTJAK (1992: 29). Tako lahko govorimo o: 1) negativnih, pozitivnih in nevtralnih semih, npr. *gledati kot zaboden vol – glotzen wie ein gestochenes Kalb* »zijati kot zabodeno tele« – *bámul/néz, mint a sült compó* »zijati/gledati kot pečena ruska« (negativna konotacija); 2) emocionalnih semih: začudenost, občudovanje (*govoriti kot Salomon – so wise wie Salomo*); 3) ekspresivnih semih: *imeti jezik kot krava rep – jmds. Maul geht wie ein Entenarsch* »čigav gobec gre kot račja rit« – *úgy jár a szája, mint a kacsá segge* »tako mu gre jezik kot račja rit«. Če pojmujeemo izhodiščne pojme kot arhiseme-

² Prispevek delno temelji na raziskavah, opravljenih v sklopu ARRS projekta J6-3601: Frazeologija nemškega jezika. Nemško-slovenski medkulturni in kontrastivni vidiki.

me, je mogoče razlikovati naslednja podpolja semantičnega makropolja³ »Mentalne lastnosti človeka«:

2.1.1 Temeljne mentalne lastnosti

(1) Pametnost, razumnost, modrost

Pametnost in razumnost se v slovenščini in nemščini identificira z intelektualnimi poklici, npr. *govoriti kot raztrgan dohtar/ govoriti kot odvetnik – reden wie ein Professor*, v vseh treh jezikih tudi z živalmi, v slovenščini s sovo, npr. *biti pameten kot sova*, v nemščini in madžarščini s kačo, npr. *klug wie eine Schlange – okos, mint a kígyó* »pameten kot kača«. V slovenščini se pametnost izraža tudi za PF netipično sintaktično strukturo: *pameten, da mu ni primere*. Razumnost se v slovenščini in madžarščini primerja z ostrino (britev) ali se izraža s somatsko primero, npr. *biti nabrušen kot britev – vág az esze, mint a borotva*. Modrost človeka se v obravnavanih PF primerja z biblijsko in pastoralno osebo, npr. *govoriti kot Salomon/govoriti kot pop/govoriti kot starozavezni prerok – so weise wie Salomo/reden wie ein Pastor – salamoni bölcsesség* (madžarski ustreznik ni PF) – *úgy beszél, mint egy pap/ dől vkiből, mint barátból az alleluja* »vre iz koga kot aleluja iz meniha«. V negativno vrednotenih PF se modrost primerja z obilico zaužite hrane, npr. *kot da je pojedel vso modrost z veliko žlico – tun, als hätte er die Weishheit mit Löffeln gegessen/gefressen* »modrost« – *úgy tesz, mintha kanállal ette volna a tudományt* »obnašati se, kot da bi z žlico jedel znanost«.

(2) Previdnost, preudarnost

Previdnost in preudarnost sta v vseh treh jezikih primerjani s hojo po jajcih/ravnanjem z jajcem: *hoditi kakor po jajcih – wie auf Eiern gehen – úgy lépked, mintha tojásokon járna; ravnati s kom kakor z jajcem – jmdn. wie ein rohes Ei behandeln* »ravnati s kom kot s surovim jajcem« – *úgy bánik vkivel, mint a hímestojással* »ravnati s kom kot s pirhom«. V nemškem in slovenskem jeziku se pojavi tudi primerjalna sestavina punčica svojega očesa: *čuvati koga/kaj kot punčico svojega očesa – etw. wie den eigenen Augapfel hüten*, v madžarščini pa svetloba oči: *úgy vigyáz rá/öriz vkit/vmit, mint a szemé fényére/világára* »paziti na koga kot na svetlobo oči«.

(3) Dojemljivost; uspešnost

Uspešnost pri čem oz. uspešno prilagajanje situaciji, dojemljivost za le-to, se v vseh treh jezikih izraža s podobo ribe v vodi: *znajti se/plavati kot riba v vodi – sich fühlen wie der/ein Fisch im Wasser – mint a hal a vízben*; slovenski in nemški jezik primerjata uspešnost z gladkostjo: *iti/teči kakor po loju/maslu/namazano – etw. läuft wie geschmiert/geölt; etw. geht wie nach dem Draht*, madžarski ekvivalent pa se nanaša na sinhrono gibanje koles – *megy, mint a karikacsapás* »iti/teči kot potakanje koles«. Kritični komentar (nezaslužene) uspešnosti je v vseh treh jezikih izražen z

3 Pri razčlenitvi semantičnega polja »Mentalne lastnosti človeka« se opiramo na razčlenitev ARSENTJEVE (1989: 87), vendar jo nekoliko modificiramo, nekatera podpolja iz njene raziskave smo izpustili, druga pa dodali, npr. zvitost, preudarnost, nevednost, omejenost ipd.

nesorazmerjem med pametjo in srečo: *imeti več sreče kot pameti – mehr Glück als Verstand haben – több a szerencséje, mint az esze*, v slovenščini in madžarščini pa še s primerjalno sestavino mačke, ki pade vedno na noge: *zmeraj pasti na noge kot maček – mindig talpra esik, mint a macska*. Dojemljivost se v slovenskem in nemškem jeziku izraža s primerjalno sestavino ustvarjen za kaj: *biti kot ustvarjen za kaj – für etw. wie geschaffen sein*.

(4) Znanje, vedenje, poznanje

Poznanje se v slovenskem in nemškem jeziku izraža s primerjalno sestavino lastni žep: *poznati koga/kaj kot svoj lastni žep – jmdn./etw. wie seine (Westen)-Tasche kennen*, madžarščina in slovenščina pa poleg tega uporabljata tudi sestavino svojo dlan: *poznati koga/kaj kot svojo dlan – ismer, mint a tenyerét*. Vsi trije jeziki se ujemajo v sestavini slab denar: *poznati koga kot slab denar – bekannt wie das schlechte Geld – ismert, mint a rossz pénzt*, nemški ekvivalent pa vsebuje variantno sestavino pisan/marogast pes: *bekannt wie ein bunter/scheckiger Hund*. Vsi trije jeziki uporabljajo kot primerjalno sestavino odprto knjigo: *brati koga/kaj kot odprto knjigo – jmdn. wie ein offenes Buch lesen können – olyan, mint egy nyitott könyv*, za izražanje vedenja, znanja pa sestavino očenaš: *znati kaj kot očenaš – etw. wie das Vaterunser können – tud, mint a miatyánkat*.

(5) Dober, slab spomin

Dober spomin je v vseh treh jezikih primerjan s knjigo in strelnim orožjem: *govoriti, kakor bi iz bukve bral – reden wie ein Buch – úgy tud, mintha a könyvből olvasná; odgovoriti kot iz topa/kot da bi iz topa izstrelil – antworten wie aus der Pistole geschossen – mintha puskából lötték volna ki*. V slovenščini in nemščini se dober spomin primerja še z vrstico (žnora) in stresanjem iz rokava: *kot po žnori/žnorci – etw. wie am Schnürchen hersagen/aufsagen können; kot iz rokava stresati kaj – wie aus dem Ärmel/den Ärmeln schütteln*, v madžarščini s stresanjem iz prsta: *mintha az ujjából rázná ki* »kot bi stresal iz prsta«, v nemščini pa s slonom: *ein Gedächtnis haben wie ein (indischer) Elefant* »spomin kot (indijski) slon«. Slab spomin se v slovenskem in nemškem jeziku primerja s sestavino rešeto oz. sito: *imeti spomin kot rešeto – ein Gedächtnis wie ein Sieb haben*, madžarski ekvivalent pa ni PF: *lyukas a feje/rövid az esze* »glava koga je luknjasta/pamet kratka«.

(6) Govorna sposobnost, spretnost; jezikavost; pikrost; čenčavost

Positivno konotirana govorna sposobnost se v vseh treh jezikih izraža s primerjalnima sestavinama knjiga in mlin: *govoriti, kakor bi iz bukve bral – reden wie ein Buch – úgy beszél, mintha könyvből olvasná; teči jezik komu kot mlin – jmds. Zunge geht wie Klappermühle/reden wie eine Mühle* (v madžarščini: *jár a szája, mint a kereplő/rokka* »govori kot raglja/kolovrat«). Nejasno, nespretno govorjenje je primerjano z žganci (cmoki) v ustih: *govoriti, kot da bi imel žgance v ustih – er spricht, wie wenn er Klöße im Munde hätte – úgy beszél, mintha gombóc/galuska lenne a szájában*. Jezikavost in čenčavost vsi trije jeziki primerjajo z vodo (dežjem, slapom), papagajem, branjevko: *govoriti kot dež/voda – reden wie ein Wasserfall – úgy beszél, mint a vízfolyás; govoriti kot papagaj – reden wie ein Papagai – olyan, mint a papagáj;*

klepetati kot branjevka/stara baba – quatschen wie ein Marktweib/Waschweib – jár a szája, mint a piaci kofáé. V madžarščini in nemščini se pojavlja še sestavina račja rit: *jmds. Maul geht wie ein Entenarsch – úgy jár a szája, mint a kacsá segge.* Pikrost je vseh treh jezikih izražena preko lastnosti ostrine (noža, britve, meča, smirkovega papirja): *biti nabrušen kot nož; scharf wie ein Rasiermesser – éles a nyelve, mint a borotva; imeti jezik oster kot meč; dörzsölt, mint smirglipapír.*

(7) Neumnost, nerazumnost, nevednost

Neumnost se v obravnavanih PF univerzalno primerja z oslom: *biti neumen kot osel – dumm wie ein Esel – buta, mint a szamár,* enači pa se tudi z govedom in drobnico, npr. *zabit kot vol – dumm wie ein Schaf* »ovca« – *okos, mint a tavalyi kos* »lanski oven« (posredno zanikana lastnost); *neumen kot krava/bik/tele/konj – dumm wie ein Bock* »kozel« – *bamba, mint a birka* »ovca«; pogosto se primerja s perjadjo: *neumen kot kura/gos – dumm wie eine Gans* »gos« – *buta, mint a liba* »neumen kot gos«, a tudi s temo: *neumen kot noč – dumm wie die Nacht – buta, mint a sötét éjszaka,* v nemščini in madžarščini še z nepomembno rastlino: *dumm wie ein Stroh* »slama« – *buta, mint a tök* »buča«. V nemščini in madžarščini se kot primerjalna sestavina pojavlja tudi pejorativni izraz ali stereotipno pojmovani lik policista, npr. *dumm wie Schifferscheiße* »mornarski drek« – *buta, mint a segg* »neumen kot rit«; *dümmer, als die Polizei erlaubt* »policija« – *olyan buta, mint hat pár rendőr-csizma* »neumen kot šest parov policijskih škornjev«. Nevednost in nerazumnost predstavljajo domače živali, v madžarščini presenetljivo tudi sova: *gledati kot tele/bik v nova vrata – dastehen wie die Kuh vorm neuen Tor* »krava« – *úgy néz, mint borjú az új kapura* »telek«; *razumeti se na kaj kot zajec/krava na boben – von etw. so viel verstehen wie die Kuh vom Radfahren* »kot krava na kolesarjenje« – *annyit ért vmihez, mint a tyúk az ábécéhez* »razumeti se na kaj kot kura na abecedo«; *spoznati se na kaj kot bik na orgle – von etw. so viel verstehen wie der Esel vom Flötenblasen* »kot osel na igranje flavte« – *annyit ért vmihez, mint bagoly az ávemáriához* »kot sova na avemarijo«.

(8) Neprimernost, neustreznost, nezmožnost, malomarnost

Neprimernost se v vseh treh jezikih izraža z živalsko sestavino (krava, svinja/prasica, vol, zajec, osel): *pristajati/podati se komu kaj kot kravi/prasici/svinji sedlo – für etw. geeignet sein wie der Ochs zum Seilchenspringen/Seilspringen/Seiltanzen* »pristajati kot volu skok čez vrstico/ples na vrstici« – *úgy áll vkin vmi, mint a tehéne a gatyá* »pristajati kot kravi gate/slamnik«; *podati se kot zajcu boben – úgy illik, mint szamárhoz a bársonytereg* »pristajati kot oslu žametno sedlo«. Nezmožnost je izražena s podobo živali, ki igra na nek instrument (boben ali lutnjo): *razumeti se na kaj kot svinja na boben – (zu etw.) passen wie der Esel zum Lautenschlagen* »(razumeti se na kaj) kot osel na igranje na lutnjo. Malomarnost pa vsi trije jeziki povezujejo z (neprimernim) ravnanjem z živalmi: *delati s kom/čim kot svinja z mehóm – mit jmdm./etw. Schindluder treiben* »(ravnati s kom kot z) mrhovino« – *úgy bánik kvivel, mint a cigány a lovával* »ravnati s kom kot cigan s konjem«.

2.1.2 Posebne značajske lastnosti:

(1) Zvitost, prekanjenost, premetenost

Zvitost, premetenost se v vseh treh jezikih izraža s primerjalnimi sestavinami lisica, kača in jegulja, npr. *zvit/a kot lisjak/lisica – schlau wie ein Fuchs – ravasz, mint a róka; zvit kot kača – listig wie eine Schlange – ravasz, mint a kígyó; izvijati se kot jegulja – sich winden wie ein Aal – olyan, mint az angolna* »tak kot jegulja«. V slovenščini in nemščini se zvitost primerja še s satanom/vragom: *zvit kot satan – klug wie ein Teufel*, v slovenščini še z živalskim rogom: *zvit kot kozji/ovnov rog*.

(2) Sovražnost; nasprotje

Sovražnost se v vseh treh jezikih izraža z nasprotnima primerjalnima sestavinama, najpogosteje z živalmi (pes-mačka), npr. *biti/živeti/gledati se kot pes in mačka – leben/sich vertragen/streiten wie Hund und Katze – úgy élnék/olyanok, mint a kutya meg a macska; igrati se kot mačka z mišjo – spielen wie die Katze mit der Maus – ját-szik vkivel, mint macska az egérrel*, ali za nasprotnimi naravnimi entitetami, npr. *biti kot noč in dan – ein Unterschied wie Tag und Nacht; biti kot olje in voda/kot ogenj in voda – wie Feuer und Wasser – mint tűz és víz; wie Himmel und Hölle kot nebo in pekel – mint ég és föld* »kot nebo in zemlja«.

(3) Lenost, ošabnost, trmoglavost, priliznjenost

Lenost se v vseh treh jezikih izraža z različno živalsko primerjalno sestavino, npr. *len kot trot/ fuks/pes – faul wie ein Schwein* »svinja« – *lomha/lusta, mint a lajhár/dög/kutya/disznó/az ökör* »lenivec/ mrhovina/pes/svinja/vol«. Ošabnost se primerja s pavom, petelinom, puranom, z žabo, npr. *hoditi/nositi se/šopiriti se kot pav – stolz wie ein Pfau/ wie ein Hahn – úgy jár-kel/hiú/büszke, mint a páva; postavljati se kot petelin na gnoju – einherstolzieren wie der Hahn auf dem Mist – úgy jár-kel/hiú/büszke; mint a páva napihnen kot puran – kevély, mint a pulykakas; napihovati se kot žaba sich aufblasen wie ein Frosch – felfuvalkodik/felfújja magát, mint a béka/a duda* »žaba/meh«, a tudi z dostojanstvenikom ali z etnonimom, npr. *držati se kot lord – stolz wie ein Spanier* »ponosen kot Španec« – *büszke, mint egy spanyol grand* »ohol kot španski grand«. Trmoglavost se v PF treh jezikov univerzalno izraža z oslom, idioetično pa še z drugačnimi živalskimi sestavinami, npr. *trmast kot osel/vol/mula/bik – störrisch wie ein Esel/stur wie ein Bock* »kozec« – *makacs, mint az/egy öszvér* »mula«/ *csökönnyös, mint a szamár* »osek«; priliznjenost se v obravnavanih PF univerzalno izraža z mačko, npr. *biti priliznjen kot mačka schmeicheln wie eine Katze dörgölözik/hízeleg, mint a macska*.

(4) Zmedenost, neodločnost, nestanovitnost

Zmedenost se primerja z nezemeljskostjo, v nemščini in madžarščini še s poškodovano glavo, npr. *kot da je kdo z Marsa padel /kot da bi kdo padel z neba/kot da je kdo z lune padel – jmd. ist wie vom Himmel gefallen* »z neba« – *mintha az égből pottyant volna/idegen bolygóról jött volna* »z neba/s tujega planeta«, v nemščini in madžarščini še s poškodovano glavo, npr. *jmd. ist wie vor den Kopf gestoßen* »kot bi padel na glavo« – *áll, mint akit fejbe vertek* »kot da bi koga po glavi udarili«. V

obravnavanih PF se zmedenost primerja še z živalmi, npr. *strmeti kot tele v nova vrata – dastehen wie die Kuh vorm neuen Tor/der Ochse am Berg* – bāmūl, mint a borjú az új kapura; áll, mint a szamár a hegyen »stati kot osel na gori«; *biti/letati kot kura brez glave – wie ein kopfloses Huhn hin – und herlaufen – futkos/rohangál, mint a tőketlen kutya* »tekati kot pes brez jajc«. Nestanovitnost se primerja s pogosto menjavo oblačila, npr. *menjati koga/kaj kot spodnje hlače/nogavice/ srajce – jmdn./ etw. wechseln wie sein Hemd/seine Hemde – úgy vált(ogat)/cseréli, mint más az alsóneműjét/ingét* »spodnje perilo/srajco«.

(5) Norost, nesramnost, sitnost

Norost se v obravnavanih PF izraža kot posledica neprijetnega stika z živaljo, npr. *kakor da bi koga kača pičila – wie vom wilden Affen gebissen sein* »vgriznjen od divjih opic« – *mintha darázs csípte volna meg* »kot da ga je osa pičila« ali v slovenščini in madžarščini kot posledica použitja norih gob, npr. *govoriti, ko da se je norih gob najedel – úgy beszél, mint aki bolondgombát evett*. Nesramnost oz. sitnost se v slovenskem in madžarskem PF realizira z muho, npr. *siten kot podrepna muha – szemtelen, mint a piaci légy* »tržna muha«/ *olyan, mint az őrszi légy* »jesenska muha«, v nemščini pa z jazbecem oz. vrabcem: *frech wie ein Dachs* »jazbec«; *dreist wie ein Spatz* »vrabec«.

(6) Nenavadno obnašanje

Nenavadno obnašanje, nenavaden izgled se v obravnavanih PF primerja z živalmi, npr. *gledati kot zaklano tele/kakor zaboden vol/bik – Augen machen wie ein gestochenes Kalb/glutzen wie ein gestochenes Kalb*, madžarski ustreznik ni PF: *hülyén néz* »neumno gledati«; *obnašati se kot slon v trgovini s porcelanom – sich wie ein Elefant im Porzellanladen benehmen – úgy viselkedik, mint elefánt a porcelánboltban*, ali z omejenim človekom, npr. *gledati kot norec/idiot – Gucken wie ein Idiot/ Blödian/ Trottel* ter z vremenskim pojavom in štetjem, npr. *držati se kot dež v pratiki – ein Gesicht wie drei/sieben Tage Regenwetter machen – olyan pofát vág, mint háromnapos esős idő* »tridnevno deževno vreme«; *drži se/videti je/zdi se, kot da ne zna šteti do pet – aussehen, als ob man nicht bis drei zählen könnte* »tri« – *olyan képet vág/úgy néz ki, mint aki háromig/kettőig/tízig se(m) tud számolni* »tri/dva«.

(7) Pridnost, delavnost

Pridnost se univerzalno izraža z mravljo ali s čebelo: *biti priden/delaven kot mravlja/mravljica delaven/marljiv kot čebela/čebelica – fleißig wie eine Biene/eine Ameise – szorgalmas/szorgos, mint a méh/hangya*. Delavnost se v slovenščini in madžarščini primerja s strojem, uro, npr. *delati kot ura/stroj – úgy dolgozik, mint az óra/egy gép; delati kot navit/obseden – dolgozik, mintha felhúzták volna*, v vseh treh jeziki pa še z živalmi: *delati kot konj/vol/(črna) živina – arbeiten wie ein Pferd/Vieh – dolgozik, mint egy állat/barom/ló*.

2.2 Paradigmatski odnosi v PF

2.2.1 Frazеološke nize v slovenščini, nemščini in madžarščini tvorijo naslednji izhodiščni pojmi: govoriti, hoditi, ravnati, teči, iti, molčati, poznati, znati, spoznati se, odgovoriti, strmeti, pristajati, pasti, živeti, gledati; pameten, neumen, nor, zviti, redek, len, trmast, siten, priden – reden, gehen, behandeln, kennen, können, antworten, dastehen, gucken, verstehen, passen, fallen, aussehen, schweigen; klug, schlau, listig, stolz, faul, störrisch, stumm, dumm – beszél, tesz, jár, bányik, megy, ismer, kinéz, tud, bámul, ért, áll, illik, él, pottyán; okos, ravasz, furfangos, buta, bamba, büszke, lusta, makacs, szemtelen, néma, szorgalmas. Primerjalne sestavine v slovenskih, nemških in madžarskih PF: kača, sova, lisica, satan, koza, jegulja, zajec, riba, muha, mačka, pes, bik, tele, krava, kura, petelin, svinja, puran, gos, žaba; prerok, žep, denar, oko, rešeto, noč, top – Esel, Ochs, Huhn, Kalb, Schlange, Fisch, Hund, Bock, Kuh, Gans, Frosch, Pfau, Ente, Fuchs, Teufel, Dachs, Amsel, Aal; Salomo, Tasche, Geld, Buch, Sieb, Wasserfall, Pistole, Nacht – kigyó, róka, angolna, hal, légy, macska, kutya, kacsá, tehén, borjú, szamár, béka, liba, birka; barát, tenyér, pénz, puska, ujj, vízfolyás, kereplő, kofa ipd.

2.2.2 Frazеološke tematske/onomaziološke skupine stalnih primer v slovenskih, nemških in madžarskih PF: (a) narava, npr. *neumen kot noč – dumm wie die Nacht – buta, mint a sötét éjszaka*; (b) matematika, npr. *drži se, kot da ne zna šteti do pet – aussehen, als ob nicht bis drei zählen könnte – úgy néz ki, mint aki kettőig/háromig/tízíg se(m) tud számolni*; (c) domače živali, npr. *gledati kot tele/bik v nova vrata – dastehen wie die Kuh vorm Scheunentor/ vorm Berg – néz, mint borjú az új kapura*; (č) gospodinjski pripomočki, npr. *imeti spomin kot rešeto – ein Gedächtnis haben wie ein Sieb*; (d) rastline, npr. *stati kot lipov bog – dastehen wie ein Ölgötze – áll, mint a faszent*; (e) glasbila, npr. *razumeti se na kaj kot zajec na boben – von etw. so viel verstehen wie der Esel vom Flötenblasen – annyit ért vmihez, mint a hajdú a harangöntéshez*; (f) oblačila, npr. *poznati koga/kaj kot svoj žep – etw. kennen wie seine Westentasche*; (g) mitologija, npr. *zviti kot satan – klug wie ein Teufel; mintha az ördög szállta volna meg*; (h) poklici, npr. *govoriti kot raztrgan dohtar – reden wie ein Professor – úgy beszél, mint egy pap*; (i) divje živali, npr. *molčati kot riba – stumm wie ein Fisch sein – hallgat, mint a hal; zviti kot lisica – schlau wie ein Fuchs – ravasz, mint a róka*.

3 Medjezikovna ekvivalenčna razmerja v primerjalnih frazemih

3.1 Kontrastivna frazeologija

Poleg značilne semantike in strukture so PF postali prednostni predmet kontrastivnih študij tudi zato, ker predstavljajo ustaljen sestavni del v frazeološkem sistemu mnogih, če ne vseh jezikov sveta in izkazujejo visoko stopnjo produktivnosti, saj se njihov že tako številčni fond venomer bogati z novotvorbami (FÖLDES 2007: 425). Vzrok za njihovo produktivnost je morda iskati v njihovi osnovni funkciji, tj. v ekspresivni

okrepitevi izjav, pri tem se stopnja ekspresivnosti pri etabliranih PF sčasoma obrabi in se pojavlja zahteva po novih frazeoloških primerah z isto komunikativno funkcijo.

Drugi razlog za njihovo produktivnost je morda v tem, da predstavlja primerjanje predmetov, situacij itd. in ugotavljanje njihovih skupnih lastnosti in razlik na podlagi ene relevantno pojmovane skupne lastnosti bistveno kognitivno operacijo v procesu zaznavanja in obdelave sveta (WYSOCZAŃSKI 1998: 120). Zato so PF tudi zanimivo gradivo za raziskovanje jezikovne podobe sveta ene ali več jezikovnih skupnosti (Wysoczański 2005). V kontrastivnem pristopu je namreč mogoče identificirati »paralele in divergence v simbolnih poljih kultur« (FÖLDES 2007: 427), kar lahko opazujemo tudi v stereotipnem pripisovanju lastnosti določenim stvarim v različnih jezikih, kot se kažejo v PF.

V okviru tega članka ugotavljamo ujemanja, podobnosti in razlike med slovenskimi, nemškimi in madžarskimi PF v frazeosemantičnem polju »Mentalne lastnosti človeka«. Dosedanje raziskave kažejo, da je mogoče najti veliko prekrivanj tudi v genetsko in tipološko bolj ali manj sorodnih jezikih (Földes 1992, 2007; Hessky 1989, Brehmer 2009, Bernjak 2004, Fabčič 2009). Pri tem se ugotovljenim razlikam v simbolnih poljih (tj. v izbiri podob, ki so konceptualna podstava PF) pogosto pripisuje posebna indikatorska funkcija za različne konceptualizacije sveta, ki zrcalijo kulturno specifična področja zaznavanja in izkustva jezikovnih skupnosti.

V prispevku poskušamo prikazati, ali v danih PF dominirajo pri izražanju mentalnih lastnosti človeka konvergence ali divergence, ki izhajajo iz različne zgodovine, narave in kulture treh narodov oz. iz razlik v njihovem zaznavanju sveta. Izhodišče protistave predstavljajo slovenski PF, ki so slovarski iztržki enojezičnih in dvojezičnih frazeoloških slovarjev ter besedilnih korpusov, pri katerih ugotavljamo njihove frazeološke ustreznike v nemščini in madžarščini.

3.2 Parametri protistave

Pri določanju ustreznosti med PF v treh jezikih je smiselno upoštevati več parametrov. KORNOHNEN (2007: 575) utemelji medjezikovno protistavo na dveh principih: (a) na prekrivnem denotativnem pomenu (= semantična ali vsebinska ekvivalenca) in (b) na podobni ali identični morfosintaktično-leksikalni strukturi (= formalna ali morfosintaktično-leksikalna ekvivalenca).

Pri ugotavljanju ekvivalentnih frazeoloških enot se največkrat izhaja iz identičnosti pomena ali vsaj iz prekrivnosti osrednjih pomenskih sestavin protistavljenih PF na denotativni ravni. Toda tudi pri načelno enakem denotativnem pomenu se lahko pojavijo razlike med primerjanimi enotami, ker je obseg denotativnega pomena in s tem uporabnost PF v različnih kontekstih različna. Tako se na primer za označitev dveh na zunaj zelo podobnih stvari v nemščini uporablja PF *sich gleichen wie ein Ei dem anderen*, v madžarščini se pojavljata dva ekvivalenta nemškega PF: popolni ustreznik: *úgy hasonlítanak egymásra, mint egyik tojás a másakra* in delni ustreznik: *úgy hasonlítanak egymásra, mint két tojás* »tako sta si podobna kot dve jajci«, v slovenščini obstaja več PF s pomenom 'biti zelo podoben': *biti (si) podoben kot jajce jajcu; biti (si) podoben kakor krajcar krajcarju; biti (si) podoben kakor groš grošu*.

Tudi formalna struktura PF ima pomembno vlogo pri ugotavljanju stopnje ekvivalentnosti. Pod strukturo razumemo take parametre, kot so: osnovna struktura PF, leksikalne sestavine PF vključno z morfematsko strukturo (besedotvorni vzorec, izražene gramatične kategorije, ki so lahko stalne ali variabilne, npr. število, čas, sklon sestavin), zaporedje sestavin, fakultativni ali variabilni elementi v komponentnem sestavu.

Pomembno vlogo ima tudi idiomatična ekvivalenca, tj. ali primerjane enote izkazujejo isto stopnjo idiomatičnosti. Pri PF gre večinoma za delno idiomatične frazeme, pri katerih prihaja do prenesenega pomena le pri primerjalni sestavini. Tako je idiomatična ekvivalenca zagotovljena že s tem, če je ustreznik izhodiščnojezikovnega PF tudi v ciljnem jeziku PF. Pri ugotavljanju medjezikovne frazeološke ekvivalence je pomembna tudi ekvivalentnost podob. Z izbiro podobe so tesno povezane tudi druge lastnosti PF kot npr. stopnja ekspresivnosti.

Nadaljnja konstitutivna oznaka PF je stalnost oz. reproduktivnost. Kot ustrezniki izhodiščnojezikovnega PF se v ciljnem jeziku lahko pojavijo prav tako stalni PF ali proste besedne zveze ter enobesedni ustrezniki, pri katerih kriterij stalnosti ni več relevanten. Na podlagi teh parametrov so bili v kontrastivni frazeologiji ugotovljeni različni tipi ekvivalenc, pri čemer je mogoče razlikovati dva pristopa (KORNOHNEN 2007: 577): kvantitativni in kvalitativni.

3.2.1 Kvantitativna ekvivalenca

Pri kvantitativni ekvivalenci se ugotavlja število ustreznikov izhodiščnojezikovnega PF v ciljnem jeziku, pri kvalitativni ekvivalenci pa se ugotavlja prekrivanje v pomenu, morfosintaktični, leksikalni in podobski strukturi. Pri kvantitativni ekvivalenci ločimo tri tipe: (1) monoekvivalenco, tj. enemu izhodiščnojezikovnemu PF ustreza en ciljnojezikovni PF, npr. *hoditi kot mačka okrog vrele kaše – herumgehen wie die Katze um den heißen Brei – kerülgeti, mint a macsa a forró kását*; (2) poliekvivalenca, tj. izhodiščnojezikovnemu PF ustreza več ciljnojezikovnih PF, npr. *pisati kot kura – schreiben wie ein Kichelhahn; schreiben (schmieren/eine Schrift haben) wie ein gesengte Sau – úgy ír, mint a macskakaparás* oz. obratno, npr. *iti kot po maslu; iti, kakor po loju; iti kot po olju; iti kot namazano; iti kot po žnori/žnorci – etw. geht wie nach dem Draht; es geht wie geschmiert; das geht wie's Hefstel; etw. läuft wie am Schnürchen – úgy megy, mint a karikacsapás* »tako gre kot potakanje koles«; (3) ničta ekvivalenca, tj. izhodiščnojezikovni PF nima ciljnojezikovnega frazeološkega ustreznika, namesto frazema se lahko pojavlja enobesedni leksem ali parafraza.

3.2.2 Kvalitativna ekvivalenca

V našem prispevku je v ospredju primerjave kvalitativna ekvivalenca. Pri tem se opiramo na Korhonenovo klasifikacijo, ki pri protistavi izhaja iz denotativnega pomena frazema in pri določanju stopnje ustreznosti ne upošteva morebitnih fakultativnih sestavin (KORNOHNEN 2007: 578). Po tipologiji kvalitativne ekvivalence razlikujemo popolno, delno in nadomestno ekvivalenco.

3.2.2.1 Popolna ekvivalenca

Delež popolne ekvivalence je v naši raziskavi precej visok, toda o razlogih, ki jih navaja HESSKY (1989: 202) za nemške in madžarske PF, tj. skupna kulturna dediščina, pri čemer ima v mislih pretežno frazeološke internacionalizme, lahko le domnevamo. V našem korpusu je namreč malo takih PF, ki se neposredno nanašajo na skupno kulturno dediščino, npr. biblični PF: *paziti/varovati/čuvati kot punčico svojega očesa – jmdn./etw. wie seinen Augapfel hütten – úgy őriz vkit/vmit, mint a szeme fényét/világát* 'zelo skrbno varovati'; *pasti kot mana z neba – etw. fällt wie Manna vom Himmel – hull, mint a manna az égből* 'nepričakovana, nenadna velika dobrota, milost'. Pomembnejši se nam zdi drugi možni razlog za popolno ekvivalenco v različnih jeziki, ki ga prav tako navaja HESSKY (1989: 202). Ko je že omenjeno, predstavlja kategoriziranje zunajjezikovne stvarnosti prek primerjanja z že znanim pomembno kognitivno operacijo pri zaznavanju in obdelavi sveta. Mnogi PF segajo s svojimi podstatnimi podobami neposredno v objektivne zunajjezikovne izkušnje, ki so del vsakdanjih kolektivnih izkušenj oz. kolektivnega vedenja o svetu in tako niso nujno omejene na dooločeno jezikovno skupnost. Velik del popolno ekvivalentnih PF se dejansko nanaša na take manifestacije neposrednih človeških izkušenj, ki se na analogni način zrcalijo v slovenski, nemški in madžarski frazeologiji, npr.: *kot strela z jasnega (neba) – wie ein Blitz aus heiterem Himmel – derült égből, mint a villám(csapás)* 'popolnoma nepričakovano'; *gledati se/živeti kot pes in mačka – sich vertragen/leben wie Hund und Katze – olyanok/úgy élnek, mint a kutya meg a macska* 'sovražiti se', *molčati/bitni nem kot riba – stumm sein wie ein Fisch – hallgat/néma, mint a (sült) hal* 'ne reči ničesar'; *hoditi kot po jajciah – wie auf Eiern gehen – mintha tojásokon lépkedne* 'zelo previdno hoditi'; *znati kaj kot očenaš – etw. wie das Vaterunser können – tud, mint a miatyáncot* 'zelo obvladati kaj'.

Nanašanje teh PF na enako zaznavanje zunajjezikovne realnosti še ne razloži, zakaj so pripadniki treh danih kultur izbrali prav te izseke stvarnosti kot konceptualne podobe za izražanje posebnih lastnosti in dejanj, saj obstaja dovolj drugih pojavov zunajjezikovne realnosti, ki bi bili lahko prav tako izbrani kot simboli za izražanje teh vsebin. Na to kaže tudi pojav poliekvivalence, tj. da se lahko ista lastnost, dejanje v enem jeziku izrazi tudi z več stalnimi primerami, medtem ko je v drugih jeziki za enak pomen konvencionalizirana le ena primera. Ali gre v takih primerih dejansko za samostojne paralelne tvorbe, ki zrcalijo splošne zakonitosti človeškega mišljenja in zaznavanja, ali morda za kalkiranje iz nemščine ali kakega tretjega jezika, iz katerega je tudi nemščina prevzela to stalno primero, lahko dokažemo le z diahrono raziskavo zgodovine posameznih PF in z raziskavo njihove arealne razširjenosti. Tuji vplivi so najbolj verjetni tedaj, ko PF s svojimi podobami ne temeljijo na objektivno dokazljivih vsakdanjih izkustvih, ampak gre pri teh prej za »narejene analogije, poljubno ustvarjene korespondence« (HESSKY 1989: 196). Take subjektivne primerjave najdemo tudi med popolnimi ustrezniki PF v treh jeziki, ki se opirajo na bolj ali manj dokazljive primerjave, npr. *neumen kot noč – dumm wie eine Nacht – buta, mint a sötét éjszaka* 'zelo neumen'.

3.2.2.2 Delna ekvivalenca

Delno ekvivalentnim PF je skupno to, da gre za ustreznike, ki imajo isti ali vsaj podobni denotativni pomen. Razlike med primerjanimi enotami so lahko na različnih jezikovnih ravneh, npr. na strukturni ravni (morfosintaktične in/ali leksikalne razlike v sestavinah PF), na stilni ravni (razlike v konotaciji itd.), ali v semantični in sintaktični kompatibilnosti s kontekstom (vezljivost ipd.) (KORHONEN 2007: 579). Razlike se lahko pojavljajo na eni ali na več ravneh. V našem korpusu je več kot 50% takih PF, ki spadajo v ta ekvivalenčni tip, zato se nam zdi nadaljnja diferenciacija tega tipa smiselna; pri tem se opiramo na Korhonen (prav tam: 581).

(a) Prvo skupino označuje Korhonen kot delne ekvivalente. Sem spadajo tisti slovenski, nemški in madžarski PF, ki imajo enake leksikalne sestavine, a kažejo razlike v izražanju gramatičnih kategorij, v morfosintaktični in/ali besedotvorni strukturi ter v zaporedju posameznih sestavin. Sestavina v slovenščini je na primer predložnosklonski samostalnik, v nemščini je v neodvisnem sklonu, v madžarščini v elativu: *govoriti, kakor bi iz bukve bral – reden wie ein Buch – úgy beszélt, mintha könyvből olvasná* 'tekoče, brez zastoja'. Primerov za medjezikovne razlike v številu posameznih sestavin v korpusu ni, obstajajo pa primeri, v katerih je v enem jeziku ustaljena raba enega števila (v slovenščini množina, v madžarščini kot singularnem jeziku ednina), v drugem jeziku (v nemščini) pa sta variantni dve števili, npr. *menjati/menjavati koga/kaj kot srajce, /nogavice/ spodnje hlače* (mn.) – *úgy cserél vmit, mint az alsóneműjét/más az ingét* (ed.) – *jmdn./etw. wie sein Hemd* (ed.)/*seine Hemde* (mn.) *wechseln* 'pogosto'. Pogostejše so razlike v besedotvorni strukturi posameznih leksikalnih sestavin: v nemščini in madžarščini so pogostejše zloženke, ki vsebujejo natančnejšo semantično specifikacijo, v slovenščini se pogosteje pojavljajo semantično splošnejše besedne zveze ali netvorjenke, npr. *stati kot lipov bog – dastehen wie ein Ölgötze – áll, mint egy faszent* 'biti neroden, molčeč'; *poznati koga kot svoj žep/slab denar – jmdn./etw. wie seine Westentasche kennen – ismer, mint a rossz pénz* 'zelo dobro poznati'.

(b) Drugo skupino tvorijo medjezikovno delni ekvivalenti, ki jih Korhonen označuje kot 'parcialno diferenco'. Parcialna diferenca pomeni, da se pojavljajo razlike pri leksikalnih sestavinah, ki jih lahko spremljajo tudi morfološke in morfosintaktične razlike. Za razliko od sledeče skupine, razlike v leksikalnih sestavinah ne pomenijo tudi izgube podobe, ki je prisotna v izhodiščnojezikovnem PF. Podobna identičnost se lahko ohrani, četudi v ciljnojezikovnem PF manjka kaka leksikalna sestavina izhodiščnojezikovnega PF oz. je le implicitno prisotna, a se podstatna podoba s tem ne spremeni, npr. *siten kot podrepna muha – lästig wie eine Fliege – szemtelen, mint a piaci légy* »nesramen kot muha na tržnici« oz. obratno, npr. *wie Pilze aus dem Boden schießen* »poganjati kot gobe iz tal« – *rasti kot gobe (po dežju) – nő, mint eső után a gomba* »pojvljati se v velikem številu'. Opaznejše strukturne razlike se pokažejo tedaj, ko v enem jeziku primerjalni veznik predstavlja obvezni sestavni del PF, v drugojezičnem ustrezniku (ob siceršnjem prekrivanju sestavin) pa popolnoma manjka in tako ustreznik ni več PF, npr. PF *imeti spomin kot rešeto – ein Gedächtnis wie ein Sieb haben* : (ni PF) *ritka szita az esze/lyukas a feje* »njegova pamet je redko sito/glava mu je votla«; PF *igrati se s kom kot mačka z mišjo – ját-*

szik vkivel, mint (a) macska az egérrel : (ni PF) *mit jmdm. Katz und Maus spielen* – 'imeti koga popolnoma v oblasti, delati s kom, kar hočeš'. V nekaterih primerih se leksikalna sestavina izhodiščnojezikovnega PF v ciljnem jeziku nadomesti s prvino iz istega (v madžarščini pogosto iz bolj oddaljenega) semantičnega polja, tako da se konceptualna podoba ne spremeni povsem: *gotovo kakor amen v očenašu – sicher wie das Amen in der Kirche – olyan biztos, mint a halál* »tako gotovo kot smrt« 'prav gotovo, brez dvoma'.

(c) Zadnji tip delne ekvivalence Korhonen označuje kot 'totalno diferenco'. V tem primeru je medjezikovna razlika v strukturi PF tako velika, da ciljnojezikovni PF temelji na povsem drugačni podobi, pri tem prihaja do razlik v leksiki in posledično tudi v morfosintaksi in konotaciji ciljnojezikovnega frazema, npr. *pristajati komu kaj kot kravi/prasici sedlo – für etw. geeignet sein wie der Ochs zum Seilchenspringen/Seilspringen/Seiltanzen* »biti primeren za kaj kot vol za skok čez vrstico/vrv/ples na vrvi– úgy áll vkin, mint a tehéne a gatyá/szalmakalap» »stoji komu kaj kot kravi gate/slamnik« 'ne pristaja'; *vrteti se kot muha v močniku – forog, mint a kerge bika* »vrti se kot metljavi bik« 'brezuspšno se poskušati rešiti iz zapletenega, neugodnega položaja'. Ekvivalentnost se pogosto kaže le v tem, da je tudi ciljnojezikovni ekvivalent frazeološka enota, ki ima enak ali vsaj podoben denotativni pomen. V nekaterih primerih se primerjalna sestavina nadomesti z drugim leksemom, ki ni v nobenem neposrednem semantičnem odnosu s substituiranim leksemom: *držati se kot dež/Pust v pratiki – jmd. macht ein Gesicht wie drei Tage Regenwetter* »narediti obraz kot tridnevno deževno vreme : *olyan pofát vag, mint háromnapos esős idő* »narediti tak obraz kot tridnevno deževno vreme« 'držati se čemerno, kisló'. V zadnjo skupino delnih ekvivalentov, ki je označena kot totalna diferenca, lahko uvrstimo PF, katerih ustreznik v ciljnem jeziku ni PF, ampak drug tip frazema, tako prihaja do zamenjave strukturnega razreda, npr. *oprati si roke kot Pilat – seine Hände in Unschuld waschen – pilátusként mossa a kezét/mossa a kezét* 'znebiti se krivde'.

3.2.2.3 Nadomestna/ničta ekvivalenca

O nadomestni/ničti ekvivalenci govorimo tedaj, ko izhodiščnojezikovni PF v ciljnim jeziku nima frazeološkega ustreznika (v prispevku jo upoštevamo le v izjemnih primerih). V nemščini in madžarščini je ustreznik lahko zloženka, ki temelji na isti podobski podstavi kot PF v slovenščini in so zanjo značilni isti ekvivalenčni parametri, npr. idiomatičnost in podobskost. Podskupino nadomestnih ekvivalenc predstavljajo parafraze PF ali prevodni ekvivalenti, npr. *skrivati kaj kot kača noge – etw. sehr geheim halten – titokban tart vmit* 'zelo skrivati, tajiti'.

4 Sklep

Predmet tega članka je ugotavljanje medjezikovnih ekvivalenčnih razmerij pri PF kot specifičnem, produktivnem razredu frazemov v slovenski, nemški in madžarski frazeologiji. Protistava primerjalnih frazemov treh jezikov ponuja več podatkov, v

prvi vrsti pa pregled nad tem, katere podobe so motivirale isti frazeološki pomen v različnih jezikih oz. kateri frazemi so imeli enako ali podobno izhodišče.

Veliko je primerov prekrivanja (popolne ekvivalence), zlasti pri izkrščanski frazeologiji, a včasih tudi opaznih razlik (delne ekvivalence), pogosto pri zelo bogati živalski frazeologiji. Izvor tipološko identičnih PF je mogoče razložiti s kulturnozgodovinsko povezanostjo treh sosedskih narodov, tj. Slovencev, Nemcev in Madžarov, pri čemer so imeli Nemci prestižno (politično in gospodarsko) vlogo, posredno pa tudi velik kulturni vpliv na Slovence in Madžare. Zaradi bolj ali manj enakega socio-kulturnega ozadja je mogoče pri pripadnikih teh treh jezikovnih skupnosti postulirati tudi skupni/podobni logični in podobsko-asociativni mišljenjski proces (HENSCHEL 1993: 137). Na primer pri PF *kot pes in mačka – wie Hund und Katze – mint a kutya meg a macska* gre za isti frazeološki tvorbeni model, tudi semantična struktura je enaka; postavlja pa se vprašanje, ali gre za paralelne tvorbe ali kalkiranja istega PF v različnih jezikih. Čim bolj je podoba splošno človeška, tem bolj lahko sklepamo, da gre za skupni tvorbeni vzorec.

Raziskava je pokazala, da obstajajo pri sosedskih narodih ekvivalentni PF, in sicer zaradi skupne kulturne dediščine ali na podlagi enakih objektivnih zunajjezikovnih izkušenj. Upoštevati pa moramo tudi to, da so PF jezikovno vezani, tako da lahko istemu mišljenjskemu modelu v različnih jezikih ustreza drugačna podoba (npr. v slovenščini je podobska podstava neumnosti povezana z naslednjimi živalmi: osel, tele, vol, bik, kura, koza, gos; v nemščini z Gans, Huhn, Kalb, Schwein, Schaf, Ziege, Pferd; v madžarščini szamár, borjú, liba, tyúk, ló, birka). Opirajoč se na tipologijo ekvivalence v kontrastivni frazeologiji, je mogoče naše ugotovitve takole strniti. Največji delež v protistavi zavzemajo delni ekvivalenti.

Če izhajamo iz sestavinske strukture, opazimo dve skupini. Pri 1/3 obstaja maksimalna parcialna diferenca, toda podobska podstava ni povsem drugačna, 2/3 PF pa temeljita na drugačni podobski podstavi. Četudi strokovna literatura govori o tem, da je mogoče prav pri PF ugotoviti največ medjezikovne ekvivalentnosti, to ne velja vedno za obravnavane jezike. Najbolj opazne bi bile razlike na tistih področjih, ki so povezana z zgodovinsko, naravno in duhovno kulturo obravnavanih jezikovnih skupnosti, toda takih PF je v našem korpusu malo. Ugotovljene razlike pogosteje izhajajo iz tega, da se pri tvorbi PF za označevanje mentalne podobe človeka izbirajo različne stvari ali stanja iz zunajjezikovnega sveta, ki so načeloma v enaki meri odprta za pripadnike vseh treh jezikovnih skupnosti. Izbira prototipnih primerjalnih objektov ali njim pripisanih markantnih lastnosti kaže v slovenščini, nemščini in madžarščini različne izide.

Natančnejša vsebinska analiza PF in razlik v jezikovnih podobah sveta, ki se v njih zrcali, mora načeloma izhajati iz določenega frazeosemantičnega polja, v našem primeru iz »Mentalne podobe človeka«. Tako smo lahko ugotavljali, kateri glagoli/pridevniki se pogosteje uporabljajo v posameznem jeziku kot t. c. in katere primerjalne sestavine tvorijo stalno primero s t.c. Pri PF je pomembno tudi vprašanje konceptualizacije relacij podobnosti, ker reprezentira način mišljenja govorcev posameznih jezikov. Prav PF, kot ugotavlja Piirainen (1995), najbolj razvidno izražajo kulturnospecifične značilnosti v zaznavanju posameznih jezikovnih skupnosti.

VIRI IN LITERATURA

- Elena F. ARSENTJEVA, 1989: *Sopostavitel'nyj analiz frazeologičeskich jedinic*. Kazan: Izdatel'stvo Kazanskogo universiteta.
- Vilmos BÁRDOSI, 2003: *Magyar szólástár: Szólások, helyzetmondatok, közmondások értelmező és fogalomköri szótára*. Budimpešta: Tinta Könyvkiadó.
- Elizabeta BERNJAK, 2004: *Slovenščina in madžarščina v stiku: Sociolingvistične in kontrastivne študije*. Maribor: Slavistično društvo (Zora, 29).
- Bernhard BREHMER, 2009: Äquivalenzbeziehungen zwischen komparativen Phraseologismen im Serbischen und Deutschen. *Südslavistik online* 1. 141–64.
- Harald BURGER, 1998: *Phraseologie: Eine Einführung am Beispiel des Deutschen*. 2. izd. Berlin: Erich Schmidt.
- Duden 11, 2002: Redewendungen und sprichwörtliche Redensarten: Wörterbuch der deutschen Idiomatik. Mannheim: Dudenverlag.
- Irina I. ČERNYŠEVA, 1970: *Frazeologija suvremenogo nemeckogo jazyka*. Moskva: Vysšaja Škola.
- Melanija Larisa FABČIČ, 2009: Eine kognitiv-semantische Interpretation der phraseologischen Äquivalenz am Beispiel der EPHRAS-Datenbank (Kontrast: Deutsch-Slowenisch). *Phraseologie disziplinar – interdisziplinär*. Ur. C. Földes. Tübingen: Narr. 423–32.
- FidaPLUS – *Korpus slovenskega jezika*. Na spletu.
- Wolfgang FLEISCHER, 1997: *Phraseologie der deutschen Gegenwartssprache*. 2. izd. Tübingen: Max Niemeyer Verlag.
- Csaba FÖLDES, 1992: Feste verbale Vergleiche im Deutschen, Russischen und Ungarischen. *Untersuchungen zur Phraseologie des Deutschen und anderer Sprachen: Einzelsprachlich-kontrastiv-vergleichend*. Ur. J. Korhonen. Frankfurt (Main), Berlin, Bern, New York, Paris, Wien: Peter Lang, 61–78.
- , 2007: Phraseme mit spezifischer Struktur. *Phraseologie. Ein internationales Handbuch der zeitgenössischen Forschung: Band 1.1: Halbband*. Ur. H. Burger, D. Dobrovolskij, P. Kühn, N. R. Norrick. Berlin, New York: de Gruyter. 424–35.
- Tamás FORGÁCS, 2003: *Magyar szólások és közmondások szótára: Mai nyelvünk állandósult szókapcsolatai példákkal szemléltetve*. Budimpešta: Tinta Könyvkiadó.
- Helgunde HENSCHEL, 1993: *Die Phraseologie der tschechischen Sprache: Ein Handbuch*. Frankfurt (Main): Lang.
- Regina HESSKY, 1989: Sprach- und kulturspezifische Züge phraseologischer Vergleiche. *EUROPHRAS 88: Phraséologie Contrastive: Actes du Colloque International Klingenthal-Strasbourg 12–16 mai 1988*. Ur. G. Gréciano. Strasbourg. 195–204.

- Janez KEBER, 1998: Raziskovanje slovenske frazeologije: Živalski nazivi v frazeologemih, *Jezikovni zapiski* 4. 99–112.
- Janez KEBER, 2011: *Slovar slovenskih frazemov*. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU.
- Lothar KNOBLOCH, 1996: Vergleichende Verbidiome im Deutschen und Finnischen. *Studien zur Phraseologie des Deutschen und des Finnischen II*. Ur. J. Korhonen. Bochum: Universitätsverlag Dr. N. Brockmeyer. 19–40.
- Jarmo KORHONEN, 2007: Probleme der kontrastiven Phraseologie. *Phraseologie: Ein internationales Handbuch der zeitgenössischen Forschung: Band 1.1: Halbband*. Ur. H. Burger, D. Dobrovolskij, P. Kühn, N. R. Norrick. Berlin, New York: de Gruyter. 574–89.
- Erika KRŽIŠNIK, 2008: Viri za kulturološko interpretacijo frazeoloških enot. *Jezik in slovstvo* 53/1. 33–47.
- Marek LASKOWSKI, 2003: Zur didaktischen Potenz komparativer Phraseologismen in der deutsch-polnischen Konfrontation. *Königgrätzer Linguistik- und Literaturtage*. Ur. J. Korčáková in J. Beyer. Hradec Králové: Gaudeamus. 292–306.
- Christine PALM, 1997: *Phraseologie: Eine Einführung*. 2. izd. Tübingen: Gunter Narr Verlag.
- Elisabeth PIIRAINEN, 1995: Phraseologie des Japanischen – Vorarbeiten zu einer interkulturellen Erforschung von Symbolen in der Sprache. *Von der Einwortmetapher zur Satzmetapher*. Ur. R. S. Baur in C. Chlosta. Bochum: Universitätsverlag Dr. N. Brockmeyer. 269–304.
- Walter SCHADE, 1976: Zu den komparativen Phraseologismen des Deutschen und Russischen. (Am Beispiel der Vergleiche mit *wie* bzw. *kak*). *Aktuelle Probleme der Phraseologie. Materialien der Wissenschaftlichen Konferenz des Wissenschaftsgebiets Ostslawische Sprachwissenschaft der Sektion Theoretische und angewandte Sprachwissenschaft*. Leipzig. 127–34.
- Veronika N. TELIJA, 1988: Metafora kak model' smysloproizvodstva i ee ekspresivnoocenočnaja funkcija. *Metafora v jazyki i tekste*. Ur. V. N. Telija. Moskva: Nauka. 26–52.
- Veronika N. TELIJA, 1996: *Russkaja frazeologija*. Moskva: Jazyki slavjanskoj kul'turi.
- Barbara WOTJAK, 1992: *Verbale Phraseolexeme in System und Text*. Tübingen: Max Niemeyer Verlag.
- Włodzimierz WYSOCZANSKI, 1998: Comparative Phrasemes x as y in Polish and some other European languages. *Topics in Phraseology: Theory and Practice I*. Ur. P. Kakietek. Katowice. 120–36.
- , 2005: *Językowy obraz świata w porównaniach zleksykalizowanych: Na materiale wybranych języków*. Wrocław: Uniwersytetu Wrocławskiego.

SUMMARY

The article deals with the equivalence relation between comparative phraseological units in three languages that are genealogically and typologically quite different: Slovene and German are Indo-European synthetic languages, Hungarian is an Ugro-Finnic, agglutinative language. Speakers of these three language communities had close cultural contact throughout history, which shows also in their languages, specifically in the phraseologies of their languages and the subclass of comparative phraseological units. Many comparative PUs contain culturally specific elements. Because the eidetic basis of comparative PUs stems from direct social practice, perception and experience of a certain language community, the metaphorical phraseologisation activates a culture-specific knowledge of the world (cf. FÖLDES 2007: 433). Comparative PUs are also manifestations of the so-called culture-specific behavior-settings (OKSAAR 2003: 38), which is to say that they are means of expression for abstract behavior settings, specific to a certain culture. In the field of comparative PUs we notice a similarity regarding knowledge of the world, based in corresponding experiences of several language communities (e.g., deep silence is likened to a grave, dog and cat live in constant conflict, etc.). In this dimension we can observe intercultural and interlingual convergence. But one needs to be careful, because not all concrete linguistic realizations of comparative PUs are connected to the same interlingually equivalent linguistic means. The article explores equivalence relations in a select group of comparative PUs from the phraseo-semantic field “mental image”. It differentiates between 20 micro-semantic fields with subgroups; comparative PUs in 10 micro-fields (with 17 subgroups: smartness, cunningness, wisdom, prudence, perceptiveness, knowledge, behavior, good memory, rhetoric skills, diligence) mirror positive human mental qualities; negative mental qualities are expressed in 10 micro-fields (with 35 subgroups: stupidity, irrationality, disorder in the head, inappropriateness, hostility, negative character traits, inconstancy, narrow-mindedness, concealment, mediocrity). Based on the equivalence typology in contrastive phraseology, we can conclude that many comparative PUs and their eidetic bases are found in objective extralinguistic experiences that are part of the collective everyday experience/knowledge of the world and are therefore not necessarily confined to one language community. A large part of the fully equivalent comparative PUs is actually referring to manifestations of direct human experiences that are analogously mirrored in Slovene, German, and Hungarian phraseology: *kot strela z jasnega (neba) – wie ein Blitz aus heiterem Himmel – derült égből, mint a villám(csapás)* ‘completely unexpectedly’; *gledati se/živeti kot pes in mačka – sich vertragen/leben wie Hund und Katze – olyanok/úgy élnek, mint a kutya meg a macska* ‘to hate each other’. The largest part in the contrastive analysis is represented by the partially equivalent comparative PUs. Regarding the componential structure, we can discern 2 groups. A third of them are partially different, but there is a similar eidetic basis (*govoriti, kot da bi imel žgance v ustih – jmd. spricht, wie wenn er Klöße im Munde hätte* “talking as if one had grits in his mouth” – *úgy beszél, mintha gombóc/galuska lenne a szájában* “talking as if one had dumplings in his mouth” ‘to talk unintelligibly’). Two thirds of the PUs have a different eidetic basis (*pristajati komu kaj kot kravi/prasici sedlo – für*

etw. geeignet sein wie der Ochs zum Seilchenspringen/Seilspringen/Seiltanzen “to be suitable for something like an ox is for rope-skipping/rope/dancing on a rope” – úgy áll vkin, mint a tehénen a gatyá/szalmakalap “something fits someone like a straw hat/underpants to a cow” ‘to not fit’). Although most of the scholarly literature from the field of phraseology claims that comparative PUs shows the highest degree of equivalence, this cannot be entirely confirmed for the compared languages. The most notable differences could be expected in the areas related to the historical, natural, or spiritual culture of the analyzed language communities, but our corpus does not contain many such PUs. The detected differences more often arise from the fact that when forming comparative PUs that mirror human mental image, different languages choose different objects or situations from extralinguistic reality that is equally available and open to members of all three language communities. The choice of prototypical comparison objects or prominent qualities that are attributed to them, reveals differences in Slovene, German, and Hungarian language. Our research has shown that there are equivalent comparative PUs in neighboring languages mainly because of the shared cultural heritage and on the basis of the same objective extralinguistic experiences. But we must also consider the fact that comparative PUs can also be language-specific, which means that the same mental model can have different eidetic realizations in different languages (e.g., in Slovene, the eidetic basis for stupidity is connected with the following animals: donkey, calf, ox, bull, hen, goat, goose; in German: goose, hen, calf, pig, sheep, goat, horse; in Hungarian: donkey, calf, goose, hen, horse, sheep). A more detailed analysis of comparative PUs and the differences in the world views represented in the three languages must start from a specific phraseo-semantic field, in our case the field of “human mental images”. We examined which verbs/adjectives are more often used in a particular language as a *tertium comparationis* and which components build fixed metaphors with *tertium comparationis* (also considering PUs with a tendency for variation in the component used to express comparison). We must also consider how the relation of similarity is conceptualized as it represents the way of thinking that is typical for speakers of a certain language. Comparative PUs are those linguistic expressions that tend to best express the culturally specific qualities of a particular language community.

UDK 811.163.6'276:316.774

Monika Kalin Golob, Karmen Erjavec

Fakulteta za družbene vede Univerze v Ljubljani

VREDNOTENJE IN PRIPADNOST VIRTUALNI SKUPNOSTI SLOVENSKEGA TWITTERJA

Študija na primeru slovenskih tvitov o olimpijskih igrah kaže, kakšne medosebne vrednotne pomene ustvarjajo uporabniki Twitterja in kako ustvarjajo pripadnost spletni skupnosti. S sistemsko-funkcijskim pristopom, ki smo ga prenesli na proučevanje aktualnega komuniciranja na družbenem omrežju Twitter, ugotavljamo, da so v pregledanih tvitih prisotne vse vrednotenjske dimenzije. Študija nadgrajuje obstoječe raziskave o uporabi vrednotenjskega jezika v družbenih omrežjih. V njej zavračamo splošno prisotne kritike Twitterja, da objavlja predvsem vsebinsko prazna sporočila, brez medosebne interakcijske vednosti. Twitter ponuja prostor za izražanje osebnega stališča o izkušnjah skupnosti številnemu občinstvu.

Ključne besede: sistemsko-funkcijsko jezikoslovje, tviti, jezikovna sredstva vrednotenja

Based on the corpus of Slovene tweets about the Olympic Games, the study illustrates what kinds of interpersonal evaluative meanings users of Twitter produce and how they create an affiliation with the online community. With the systemic-functional approach that was used to analyze the relevant communication on Twitter, the author finds that the analyzed tweets comprise all evaluative dimensions. The study improves upon existing research on the use of evaluative language by social network sites and other internet services. It rejects the widely accepted criticism of Twitter as a service distributing primarily meaningless messages without any interpersonal interactional value. Twitter offers a place where large audiences can express and exchange personal views on common experiences.

Keywords: systemic functional linguistics, tweets, linguistic means of appraisal

1 Uvod

Nove tehnologije v zadnjih desetletjih korenito spreminjajo jezikovno rabo. Vključevanje v različna družbena omrežja in virtualno klepetanje oz. komentiranje poteka prek jezikovnih strategij, ki ustvarjajo nove besedilne vrste in v njih jezikovne izbire, prilagojene novim funkcijam vedno bolj mobilnega in ažurnega uporabnika. Ena novejših oblik komuniciranja je Twitter. Zaradi svoje interaktivne funkcije je postal eno od najpopularnejših družbenih omrežij (Parmelee, Bichard 2012). Številnim uporabnikom omogoča interakcijo, ki je ne bi mogli vzpostaviti in vzdrževati z medosebnim odnosom (Arceneux, Schmitz Weiss 2010). Objavlja kratka besedila, poslana prek računalnika ali mobilnih naprav, in je zato idealen za analizo jezikovnih sredstev vrednotenja v omejenem kontekstu. Prednost mikrobloga je, da omogoča hitro objavo mnenjskih odzivov posameznikov na posamezna družbena dogajanja in intenzivno interakcijo med njimi, s katero ustvarjajo »virtualno skupnost« (Rhein-Gold 1993). Tematsko zaokrožena interakcija je zelo primerna za raziskovanje inte-

rakcije vsebinsko zamejene virtualne skupnosti (Zappavigna 2011). V primerjavi z drugimi družbenimi omrežji je Twitter pomemben tudi zato, ker njegova sporočila (tviti)¹ presegajo sfero zasebnega sporočanja in so pomemben javni vir družbenega dogajanja (Hermida 2013). Analiza jezika tvitov, ki bi povezala jezikovne izbire in ustvarjanje vrednotenjskih žarišč, bi prispevala k razumevanju aktualnega jezikovnega vedënja, ki ga omogočajo nove tehnologije ter spreminjajo dosedanje jezikovne in družbene strategije. S študijo bomo skušali tudi zavrniti pogosto kritiko Twitterja, da objavlja predvsem vsebinsko prazna sporočila, ki nimajo medosebne interakcijske vrednosti (Arceneaux, Schmitz Weiss 2010).

V literaturi obstaja razmeroma veliko jezikovnih študij spletnega diskurza, ki so proučevale, ali je analiza jezikovnih funkcij in jezikovne rabe uporabna za dokazovanje pripadnosti spletni skupnosti (Herring 1998; Crystal 2001; Baron 2008; Zappavigna 2011), vendarle niso proučevale značilnosti vrednotenjskega jezika pri oblikovanju te pripadnosti. Ta je opredeljena kot »družbeni agregat, ki se pojavi na internetu takrat, ko dovolj ljudi dovolj dolgo javno čustveno razpravlja, da vzpostavi osebne odnose v spletnem prostoru« (RHEIN-GOLD 1993: 5). Interakcijska besedila, kot so tviti, ki vključujejo vrednotenje posameznih družbenih dogajanj z izražanjem čustev, vedno objavljajo medosebna stališča do ideacijske izkušnje (MARTIN 2004: 337). Po STENGLINU (2004: 402) udeleženci vsakega spletnega foruma z izražanjem stališč do skupnih izkušenj ustvarjajo virtualno skupnost. Uporabniki Twitterja si torej izmenjujejo stališča do skupnih ideacijskih izkušenj ter tako vzpostavljajo medosebno povezanost in utrjujejo virtualno skupnost uporabnikov Twitterja. Jezikoslovni pristop k proučevanju virtualnih skupnosti si prizadeva natančno opisati, kako ljudje uporabljajo jezik pri vzpostavljanju družbenih odnosov in kako podpirajo ali zavračajo različne vrednote, upovedene v jeziku (Knight 2008).

Slovenske jezikoslovne raziskave leksike, skladenjskih značilnosti in drugih izbir, ki so jih v besedilno rabo prinesle nove oblike komuniciranja, se ukvarjajo z analizo novih internetnih jezikovnih pojavov nasploh (Kranjc 2004), SMS-ov (Orel 2003; Jarnovič 2006, 2007; Kalin Golob 2008, 2009), e-sporočil (Dobrovoljc 2008) in spletnih forumov (Jakop 2008) ter tudi tvitov, za katere je izdelan tudi korpus Tweet-Sl (Erjavec, Fišer 2013). Analize so jezikovnoravninske, posvečene predvsem izbiri neknižne slovenščine v novih oblikah komuniciranja, saj je jezikoslovno zanimiva raba govornih oblik v zapisanem prenosniku, vključevanje čustvenosti prek izbire emotikonov in frekvence različnih besednih vrst (medmeti, členki, prislovi) ter seveda novim jezikovnim strategijam nasploh.

Za našo študijo smo kot teoretsko podlago izbrali analizo jezikovnih sredstev vrednotenja in subjektivizacije sistemsko-funkcijskega pristopa sidneyske šole (Halliday 1974; Iedema, Feez, White 1994; Fuller 1995; Martin, White 2005), ki smo jo v slovenskem prostoru že aplicirali pri jezikoslovnem pristopu k analizi sovrážnega govora v novinarskem diskurzu (Červ, Kalin Golob 2012). Teorija sistemsko-funkcijskega jezikoslovja se osredotoča predvsem na vrednotenje kot jezikovni pojav, torej na možnosti njegovih različnih semantičnih, skladenjskih in delno tudi besedilnih jezikovnih uresničitev (Macken-Horarik, Martin 2003; Martin, White

¹ V medijih uporabljajo tudi poimenovanje »čivk«, ki pa je konotirano, zato smo se odločili za v pisavi podomačeno poimenovanje »tvit«.

2005; Bednarek 2006). Pristop je uporaben tudi za analizo vrednotenjskega jezika kratkih sporočil, objavljenih na Twitterju (Zappavigna 2012b). Z analizo jezikovnih sredstev vrednotenja sistemsko-funkcijskega pristopa sidneyske šole skušamo na primeru korpusa tvtov o olimpijskih igrah ugotoviti, kakšne medosebne vrednostne pomene ustvarjajo uporabniki Twitterja in kako ustvarjajo pripadnost spletni skupnosti Twitterja.

2 Twitter kot družbeno omrežje

Čeprav Twitter po popularnosti zaostaja za Facebookom, je izredno pomemben v medijskih, političnih (Parmelee 2013) in športnih krogih (Gibbs, Haynes 2013). Športniki radi uporabljajo Twitter, ker jim omogoča dostop do širše publike, nadzor nad objavo informacij in neposreden dostop do športnih navdušencev (prav tam). Svetovne atletske zvezde, kot sta Cristiano Ronaldo in LeBron James, imata 21,5 in 9,8 milijonov sledilcev (prav tam). Športni navdušenci uporabljajo Twitter, da pridobijo neposredne in zanesljive informacije o športu, se seznanijo z mnenji športnikov in športnih institucij ter si izmenjajo mnenja (Özsoy 2012). Twitter je tipičen primer stalno aktivnih in vseprisotnih komunikacijskih okolij, razširjajočih število akterjev, ki presegajo sfero zasebnega sporočanja in tudi prevzemajo vloge, še pred nedavnim privilegirano omejene na novinarje tradicionalnih medijskih institucij (Hermida 2013).

Twitter objavlja največ 140 znakov dolga besedila, ki so po svoji zasnovi SMS-sporočila. Virtualno občinstvo jim sledi s prijavo na računu Twitter. Sporočila so objavljena v času t. i. »tvtverskega toka« (obratni kronološki red) na uporabnikovi strani Twitter in so – razen če je uporabnik izbral opcijo samo zasebne objave – dostopna vsem uporabnikom.

Uporabniki Twitterja med seboj asinhrono komunicirajo s skorajda instantno hitrostjo (Zappavigna 2011; Page 2012; Hermida 2013). Pri tem prirejeno uporabljajo ločila in simbole. Ta nadgradnja v tipografskem pomenskem potencialu omogoča Twitterju, da postaja ključno orodje za interakcijo v virtualni javni sferi, ker v interakciji sodeluje več uporabnikov, je časovno fluidno in medbesedilno (prav tam).

Kot se je razvijal Twitter, so se razvijala tudi sredstva za pripisovanje in naslavljanje drugih uporabnikov (Zappavigna 2011; Page 2012; Hermida 2013). Pojavljati so se začeli jezikovni znaki, ki izboljšujejo večglasnost oz. heteroglosijo (Bahtin 1981). Prvi od teh znakov je bil @, ki se uporablja kot deiktični označevalec (npr., »@TinaMaze, bravo!«) @ kaže, da mu sledi uporabniško ime. Takšna struktura deluje kot nagovor, tj. kot oblika naslova. Ni nujno, da je znak @ na začetku, lahko je na sredini ali koncu tvita. Pisano nestično @ pomeni »v«, ki mu sledi navedba lokacije (npr. »@Soči«).

Drugi način vključevanja zunanjih glasov v tvit je retvitanje (*retweet*), kar pomeni, da uporabnik v branje sledilcem ponudi tuj tvit. Pri tem se uporablja znak RT. Najpogosteje RT sledi znak @ kot »vir« retvita (npr. »RT @JureKosir Absolutno čudovito <http://www.youtube.com/watch?v=rHt2wyXLnk> Bravo, Tina!«). RT deluje kot napotitev, da bo stavek, ki sledi za @UporabniškoIme (@JureKosir), dobe-

sedni navedek uporabnikovega tvita (»Absolutno čudovito <http://www.youtube.com/watch?v=rHt2wyXLnk> Bravo, Tina!«).

Naslednji pomemben znak je # (simbol za višaj, pog. »lojtra«, v angl. *hashtag*), gre za tematsko oznako, ki ima drugačno funkcijo kot RT in @, saj deluje kot znak za temo tvita. Ta znak lahko deluje kot nekakšna etiketa, saj je za njim vpisana ključna beseda tvita, ki deluje kot metapodatek. Na primer, tvit, ki vključuje »#Soči«, nakažuje temo o dogajanju na olimpijskih igrah v Sočiju: »Tina je zmagala. Bravo! Ful sem srečen! #Soči«. Uporabnikom Twitterja uporaba te funkcije omogoča, da hitro najdejo določeno temo in znotraj nje objavijo svoje sporočilo. Tako tvorijo diskurz, ki vključuje številna mnenja in vzpostavlja/tvori določeno družbeno realnost (Zappavigna 2011; Page 2012; Hermida 2013).

3 Teoretsko ogrodje

Sistemsko-funkcijsko jezikoslovje (SFJ) je teorija jezika, ki temelji na Hallidayevih delih (npr. 1978, 1994) in skuša odgovoriti na vprašanje, kako v besedilih delujejo pomeni glede na okoliščine, v katerih so bili tvorjeni. Po teoriji SFJ jezik udejanja tri sočasne funkcije, poimenovane tudi metafunkcije: ideacijsko (predstavlja udeležence, odnose, doživljanje izkušenj), medosebno funkcijo (umeščanje v odnose, interakcija med udeleženci) in besedilno (organiziranje informacij, strukturiranje besedila) (Halliday, Matthiessen 2004). Jezikoslovna raba te teorije skuša upoštevati te tri funkcije pri analizi pomenov. Ta članek se osredotoča na odnose in zato raziskuje ideacijske in medosebne jezikovne funkcije tvitov.

Vrednotenje je domena medosebne pomena, kjer se jezik uporablja tudi za vzpostavitev odnosov moči in solidarnosti. Da bi analizirali vrednostne pomene, bomo izhajali iz teorije vrednotenja, ki je del SFJ (Martin, White 2005). Vrednotenje je razdeljeno v tri med seboj povezane dimenzije,² in sicer na **stališče** (odnos, *attitude*), **tvorčevo angažiranost** (vpletenost, *engagement*) in **stopnjevanje** (*graduation*), krepitev ali slabitev vrednotenja. Stališče se nanaša na naša čustva, vključno z našimi čustvenimi odzivi, presojanje obnašanja in presojanje stvari (MARTIN, WHITE 2005: 35). Tvorčeva angažiranost se nanaša na vire odnosov in igro mnenj v diskurzu. Stopnjevanje skrbi za razvrščanje pojavov, pri čemer gre za krepitev ali slabitev čustev.

Stališče je najbolj neposreden odraz vrednostnega konstruiranja predmetov percepcije prek pripisovanja običajnih pomenov, zato verjetno v splošni, nestrokovni rabi najpogosteje in najtesneje povezano s pojmom vrednotenja. Členjeno je na tri poddimenzije, in sicer čustva (*affect*), nanaša se na vire za razlago čustvenih odzivov, ki v primeru te poddimenzije ni posebej opredeljeno in je lahko aktant, njegovo dejanje, dogodek, stanje ali stvar (na primer »Grozljivi dogodki prejšnjega tedna so nam sprožili čustva **groze**, **skrbi** in zdaj **potrnosti**«). Druga poddimenzija stališča je **presoja/odnos do ljudi in njihovih dejanj** (*judgement*), ki izhaja iz različnih normativnih načel, vrednostnega okvira etike in morale ter zaobjema različne tipe izražanja (ne) skladnosti človekovih lastnosti in dejanj s posameznikovimi in/ali družbenimi pričakovanji (na primer, »Še huje, to **pomeni** več administracije, več **revščine** in **gro-**

² Zgledi tvitov za posamezno kategorijo so prikazani na str. 223, nato tudi v empiričnem delu v pogl. 5.

ženj«). Tretja podkategorija odnosa je **presoja/odnos do entitet, stanj, procesov** (*appreciation*) in se nanaša na vire, ki ustvarjajo vrednotenje stvari, vključno z naravnimi pojavi in semiozami (kot izdelki ali procesi) glede na estetiko ali vrednost (npr. »In kot bonus smo slišali **destruktivno, katarzično** različico pesmi Jima Hendrixa.« (MARTIN, WHITE 2005: 35). Pomeni vseh leksemov v omenjenih poddimenzijah stališč so na podlagi semantične usmerjenosti oziroma **polarnosti** razvrščeni v protipomenske pare. Pomene razdelimo na vrednostno pozitivne, negativne in nevtralne, pri čemer sta pozitivna in negativna valenca, vsaj pri sodobnejših pristopih, navadno razumljeni kot večstopenjski.

Teorija vrednotenja sidneyjske sistemsko-funkcijske šole predvideva, da se semantične poddimenzije stališč v besedilih uresničujejo v posameznih besedah vseh stavčnoočlenskih besednih vrst, lahko pa je ena enota vrednotenja izražena tudi prek besedne zveze oziroma daljšega opisa. Tako bi na primer v poddimenzijo negativnega čustvenega odziva uvrstili besede žalost, žalostiti se, žalosten/-tna, žalostno, na žalost, kot tudi poved »solze so mi polzele po licih« (MARTIN, WHITE 2005: 46). Ista beseda, npr. pridevnik ali prislov, je lahko glede na sobesedilo oziroma besedo (predmet percepcije), ki jo modificira, uvrščena v različne poddimenzije. Vrednotenje prek teh treh poddimenzij stališč je na podlagi **eksplicitnosti** vpisano (torej eksplicitno) ali invocirano (implicitno). Vpisano je takrat, ko je vrednostna komponenta del bodisi denotativnega ali konotativnega pomena, s čimer SFJ raziskovanje vrednotenja v primerjavi s stilističnimi pristopi smiselno razširja tudi na stilno nezaznamovane besede, ki pa referirajo na pomene, in posredno prvine izvenjezikovne realnosti, ki so v domnevno enotnem družbenem vrednostnem sistemu opredeljene kot pozitivne ali negativne (Červ, Kalin Golob 2012).

V dimenziji **tvorčeva angažiranost** je vrednotenje najbolj eksplicitno povezano z medosebno makrofunkcijo jezika, upoštevajoč BAHTINOVA (Bakhtin 1973, Bakhtin 1981, Bakhtin 1986) koncepta večglasja in medbesedilnosti, je dimenzija definirana kot tvorčevo razmerje do lastnih propozicij in propozicij drugih govorcev/piscev, s katerimi ustvarja medbesedilni dialog (White 2001) oziroma izraža osebna prepričanja, privzema stališča, izraža strinjanje ali nestrinjanje s trditvami in mnenji drugih govorcev/piscev, se od njih distancira itd. Dimenzija je torej pretežno slovnična, povezana z naklonskostjo, na ravni leksike pa z metadiskurzivnimi ojačevalci in omejevalci. Dimenzija je v modelu razdeljena na poddimenzije avtorjevih trditev, torej izjav z najvišjo gotovostno naklonskostjo, predvidevanj, strinjanja in nestrinjanja s sogovornikom oziroma virom, na katerega se avtor sklicuje, poddimenzijo pogajanja s sogovornikom o resničnostni/možnostni oziroma hotenjski določitvi izjav ter kategorijo pripisovanja, v kateri se avtor od trditve, na katero se sklicuje, distancira. Prvi dve poddimenziji sta tako razumljeni kot monološki, ostale pa kot dialoške (MARTIN, WHITE 2005: 92–135).

Tretja dimenzija – **stopnjevanje** – je v teoretskem modelu sicer samostojna, dejansko pa se uresničuje v kombinaciji s prvima dvema kot modifikacija odnosa ali vpletenosti, in sicer lahko kot slabitev ali krepitev pomena leksema ali propozicije ali kot približevanje/oddaljevanje jedru pomenske kategorije. Pri prvi poddimenziji gre za določanje stopnje entitete ali propoziciji pripisane lastnosti oziroma za določanje stopnje tvorčevega odnosa, kar lahko v jeziku dosežemo prek modifikacije z lastnostnimi in količinskimi pridevniki ter prislovi ali s samim izborom besed, ki denoti-

rajo različne stopnje odnosa do upovedenega. Pri drugi poddimenziji stopnjevanja pa ni mogoče določiti lestvice stopenj določene pripisane lastnosti oziroma odnosa, temveč gre za določanje ocenjevane entitete kot prototipskega oziroma marginalnega predstavnika določene pomenske kategorije (na primer čisto zlo, popolna neumnost, nekako tako, neke vrste tesnoba itd.) (White 2001; Martin, White 2005).

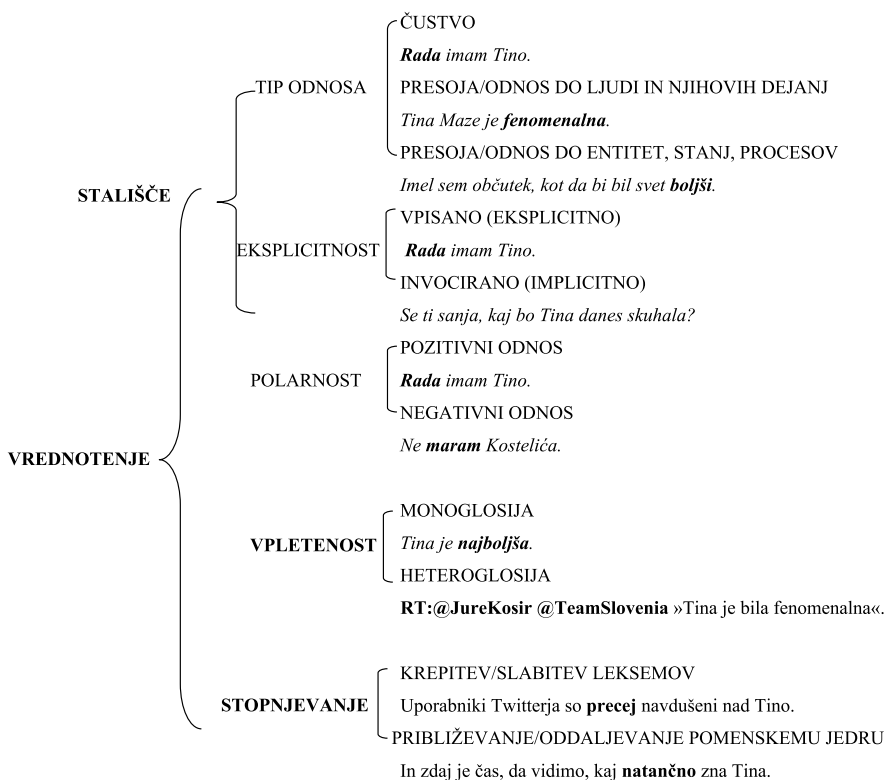
Novejše študije SFJ (Martin 2000, 2007; Knight 2008; Zhao 2010; Zappavigna 2011) priporočajo, da se analiza vrednotenja poveže z analizo **sklapljanja** (*coupling*), tj. analizo tistih jezikovnih sredstev, ki razkrivajo vrednote, izražene za pripadnost. Pripadnost je simultani proces povezovanja in identitetnega pogajanja, v katerem se udeleženci na podlagi lastnih stališč povezujejo z drugimi člani skupnosti (KNIGHT 2008: 487). Pripadnostno skupnost na Twitterju razumemo v Goffmanovem (1963) smislu kot kratkotrajno skupnost, ki jo povezuje skupna tema. Vezi med udeleženci v skupnosti predstavljajo družbeno dimenzijo v interakcijo vključenih udeležencev in so v besedilu izražene s sklapljanjem vrednotenja z ideacijo (Martin 2000, 2007). ZAPPAVIGNA (2012a: 211) je opredelil sklapljanje kot soobstoj diskurzivnih semantičnih ali slovarsko-slovnčnih sistemov, ki se v besedilu uresničujejo kot določen vzorec povezav. Koncept vključuje preprosto idejo jezikovne razporeditve; dve jezikovni enoti se v besedilu pojavljata druga poleg druge (Zappavigna 2011). Knightova (2008) je v svoji študiji o humorju v SMS-sporočilih dokazala, da vrednostni in ideacijski pomeni delujejo pripadnostno, torej pritegnejo druge uporabnike v virtualno skupnost. Zappavigna je v kvantitativni študiji 45.000 tvitov o zmagi Baraka Obame na predsedniških volitvah leta 2008 ugotovil, da je tematska oznaka #Obama privabljala člane občinstva, ki jih je zanimalo vrednotenje Obamove zmage (ZAPPAVIGNA 2011: 800–01). Tematska oznaka #Obama je vključevala tvite, ki so temeljili na povezavi medosebnih in ideacijskih pomenov. V okviru te tematske oznake je bila v tvitih najpogosteje objavljena dvojica jezikovnih enot »Obama« in »srečni« (prav tam: 803). Medtem ko so študije pripadnosti na Twitterju, ki temeljijo na merjenju pogostosti interakcije, koristne, je treba razumeti tudi značilnosti vrednotenjskega jezika za pripadnost na Twitterju v konkretnih jezikovnih izbirah, kar bomo skušali pokazati na primeru slovenskih tvitov o olimpijskih igrah.

4 Gradivo in metoda

S tematskimi oznakami – tema so bile olimpijske igre – smo oblikovali bazo slovenskih tvitov, objavljenih od 7. do 23. februarja 2014, torej v času 22. zimskih olimpijskih iger v Sočiju. Določene tematske oznake so oblikovale uradne športne in druge institucije že pred samimi olimpijskimi igrami, npr. #Olympics2014, #TeamSlovenia in #TvitajmoZaNase, druge so ustvarjalno oblikovali uporabniki sami med olimpijskimi igrami, npr. #slochi, #Sochi2014, #Soči« #TinaMaze, #ŽanKošir, #Olympic, #hokej, #hockey, #risi, #gold, #PotVSoči, #RoadToSochi, #soproud, »#takoponosni, #putindirtygames, #bravo, #poklon, #sloski, #sloči, #SLOsochi, #Slovenianlessnofomyfollowers in #Flisar. Osnovna baza tvitov je vključevala veliko tujejezičnih in tudi takšne, ki so samo povzemali vsebino spletnih strani, zato za jezikovno analizo slovenskih besedil niso bili primerni. Take tvite smo izločili. Ker je večina vrednotila slovenske športnike, smo iz korpusa izključili tiste posamične tvite, ki so vrednotili

druge osebe in okoliščine, npr. novinarje, organizatorje, politike, člane olimpijskega komiteja Slovenije, vreme, lokacijo, politično, gospodarsko in družbeno situacijo v Sočiju, saj so se le sporadično pojavljali, brez večjega odziva. Korpus vključuje 2.810 tvitov.

Tvite smo analizirali z metafunkcijskim pristopom SFJ, ki dojema jezik kot sistem pomenskega potenciala, pri čemer je ta potencial uresničen kot posebna konfiguracija jezikovnih izbir, ki jih je mogoče prepoznati v besedilih. To je pristop, ki razume jezik paradigmatsko kot izbiro med podobnimi možnostmi (HALLIDAY, MATTHIESSEN 2004: 22), in ne kot tvorjenje jezika iz kataloga struktur. Analiza temelji na shemi analize vrednotenjskega jezika, ki sta ga oblikovala MARTIN in WHITE (2005: 38). Slika 1 kaže shemo, ki smo jo uporabili za zapisovanje vrednotenjskega jezika v analiziranih tvitih. V tem omrežju oglati oklepaj predstavlja izbiro med dvema možnostma (»ali« odnos), medtem ko zaviti oklepaji predstavljajo sočasno izbiro (»in« odnos). Na primer: sistem **stališča** (*attitude*) vključuje tri hkratne sisteme: **tip odnosa** (*type*), **eksplicitnost** (*explicitness*) in **polarnost** (*polarity*). Vrstni sistem vključuje tri možne izbire: čustvo (*affect*), **presoja/odnos ljudi in njihovih dejanj** (*judgement*) in **presoja/odnos do entitet, stanj, procesov** (*appreciation*). Na Sliki 1 so za ponazoritev dodani primeri iz baze obravnavanih tvitov.

Slika 1: Shema analize vrednotenja (prilagojeno po MARTIN, WHITE [2005: 38]).

5 Rezultati

5.1 Medosebni pomeni na Twitterju

Twitter svojim uporabnikom omogoča, da prek izbire specifičnih jezikovnih sredstev, prilagojenih tehnologiji družbenega omrežja, izpolnjujejo medosebno funkcijo. Študija skuša v prvem delu pokazati, kako slovenski tviti o olimpijskih igrah vključujejo vrednotenjski jezik za tvorjenje medosebnega pomena in pripadnosti. Razdelili smo jih v dva prevladujoča pomenska sklopa: bodrenje in navdušenje.

5.1.1 Bodrenje

Prvi pomenski sklop se nanaša na bodrenje in temelji na pozitivnem spodbujanju športnikov. Sporočila so zapisana kot pozivne (velelne) povedi, zaključena z enim ali več klicaji. Pogosto nastopajo v kombinaciji z opisom negativnega čustva, ki se v glavnem nanaša na razburjenost in živčnost zaradi negotovosti izida. Tipičen je spodnji primer:

Živčna pred tekmo hokejistov [negativno čustvo] in ravno tako živčna pred drugo vožnjo veleslaloma [negativno čustvo]. **Gremo** risi, **gremo** [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] Tina !!! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] :) [pozitivno čustvo]

Drugi tipični vrednotenjski tviti v tem sklopu so bili:

Danes bomo **zmagali!** [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] **Dajmo** [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] @TinaMaze @AnzeKopitar & co. [heteroglosija]

Gremo, naši! [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] Držimo pesti [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj]:) [pozitivno čustvo] Želodec se mi obrača, tako sem nervozna! [negativno čustvo]

Značilna so stopnjevanja bodisi kot ponovitve istih leksemov (TOPORIŠIČ 2000: 528 govori o istorečnih zvezah kot skladenjskih sredstvih za intenzifikacijo pomenske podstave): Dejmo, dejmo dejmo @TinaMaze! Joj, sem živčna! bodisi kot ponovitve glasov, ki poustvarjajo govornost in ozvočijo zapisano: Idemooo flisarr!

Raba prvin govornega jezika, slenga in drugih neknjižnih prvin je v e-sporočanju skupna splošna ugotovitev že opravljenih raziskav (Orel 2003; Jarnovič 2006, 2007; Kalin Golob 2008, 2009; Jakop 2008; Erjavec, Fišer 2013) ter je razvidna (in pričakovana) tudi v našem gradivu (npr. leksikalno *idemo*, *ajde*, *piči*; ob pozivanju športnikov tudi neposredni ogovor sonavijačev: *Stiskajmo pesti!*; *Ali ste kaj živčni?*). Izražanje negativnih čustev ima vlogo ustvarjanja empatije, ne pa negativnega vrednotenja športnika. Gre torej za opis negativnega čustvenega odziva na pojav, ki tvorca vznemirja, ker čuti pozitivno do športnika. Čustveni odzivi so najpogosteje realizirani v zvezi *biti živčen*, pa tudi v opisni rabi kot *Ne vem, če bom preživela od stresa!*; *Želodec se mi obrača, tako sem nervozna*:

Idemooo flisarr! Ne vem, če bom preživela od stresa!

Navijajmo za Flisarja! Ajde, daj gas @FiliFlisar!

Piči, Filip! Ali ste kaj živčni?
 Stiskajmo pesti! Na vrsto je prišel Flisar!
 Tresem se ... Držim pesti za Prevca!
 Začelo se je! @TinaMaze vzemi jo, znaš in zmoreš!

Pozivni povedi »Dajmo!« in »Gremo!« v velemnem naklonu, ki bodrita športnike, sta bili prevladujoči vrednostni enoti v tem sklopu (N=744), ubesedeni sta kot izražanje pozitivnega odnosa do športnikov, ki mu sledi končno ločilo klicaj kot najbolj pričakovano ločilo za čustveno obarvane vzklične povedi. Stopnjevana vzkličnost je zaznamovana z dvema ali več klicaji in ima tudi vlogo stopnjevanja izraženega čustvenega stanja pisca. Tipični primeri so prikazani spodaj tako, da so primeri negativnega čustva označeni s podčrtanim tiskom, pozitivna **presoja/odnos do ljudi in njihovih dejanj** s krepkim tiskom in *pozitivna presoja/odnos do entitet, stanj, procesov* s krepkim in nagnjenim tiskom:

Gremo, gremo! Tina! Tina! Tina!
DAJMO ŽAN! SREČNO!
Dejmo! Dejmo naši! Madona sem živčen!
Super bi bilo, če bi dobili še eno zlato! **DAJMO!!!** Ponovno **se bori** za medaljo!!!
 To, Tina! **Daj na gas! Dajmo!**
Tina na lovu za tretjo kolajno, tokrat slalomsko. Z malo srečo bo! **Gremo** @TinaMaze!
Daaajmo Tina, Maruša in Katarina!!!!
Ajde Tinca **gremoooo** hop hop hop

Medosebna funkcija se jasno kaže z ogovorom športnikov v zvalniških pastavkih in oblikami velelnika v 1. osebi mn., s katerim so uporabniki ustvarjali navijaško skupnost, tako da so se vključili vanjo in ustvarili omejeni sporočanski krog, ta je namreč po vsakokratni tekmi razpadel (prim. KOROŠEČ 1998: 166). Prva oseba množine je v primerjavi s Koroščevim opisom omejenega sporočanskega kroga v novinarskih besedilih pri tvitih v drugačni funkciji: prva oseba je sicer res seštevek tvorca tvita in naslovnikov, a je vključitev zgolj čustvena³ in hkrati prekrivna s pogovornim velevanjem, ki sicer v zapisu niha med knjižnostjo in pogovornostjo (*dajmo/dejmo*, prim. TOPORIŠIČ 2000: 519). Pripadnost je bila ustvarjena s **sklapanjem** imena športnikov (v zvalniški obliki) in **eksplicitnega pozitivnega odnosa do ljudi in njihovih dejanj**, ki mu je običajno sledil eden ali več klicajev in/ali smeškov, ki so stopnjevali sporočilnost in čustvenost. Tipičen je primer prevladujoče povezave **pozitivna presoja/odnos do ljudi in njihovih dejanj**: »Dajmo/Gremo, ime športnika!«, ki mu je bil pogosto dodano tudi **pozitivno čustvo spodbujanja k uspehu** »Držimo/Stiskajmo pesti!«. Tu je prva oseba množine vezana zgolj na sonavijaško skupnost in ne vključuje športnika, a vendarle vzpostavlja novi omejeni sporočanski krog vsakokratne navijaške skupnosti. Ta vzorec vključuje vzorec tipičnih tvitov, ki so prikazani spodaj:

³ Pri novinarskih besedilih KOROŠEČ (n. m.) navaja zglede, kot npr. *Poglejmo zdaj, kaj pravi novejša vremenska napoved*, kjer gre dejansko za vključitev radijskega voditelja in trenutnih poslušalcev. Pri tvitih prva os. mn. *Dajmo, Gremo* vključuje čustveno vključenost tvorca tvita, ne pa dejanske, izvedbene.

Dajmo, Tina! **Držimo pesti** za 2x zlato Tino
Gremo Pero! **Držimo pesti** in verjamemo v tebe :)
Stiskajmo pesti, dajmo Flisar! Srečno!
Gremo Tina!!! Zaupamo ti! **Držimo pesti**!
Držimo pesti, zato dejmo, dejmo dejmo @TinaMaze. Vso srečo!
 Prevc, ti si car! **Gremo**, skoči še enkrat! Drži se! Mi ti **držimo pesti**. Verjamemo, da bo padla še ena medalja!
 Čez pol ure se začne prva vožnja ženskega slaloma. @TinaMaze štarta kot peta. **Držimo pesti** za nov odličen rezultat! Ti si **sposobna** dobiti tri kolajne!
 Navijajmo za slovenski finale. :) **DAJMO NAŠI! DRŽIMO PESTI!**

5.1.2 Navdušenje

Drugi pomenski sklop analiziranih tvitov se nanaša na izjemno pozitivno vrednotenje rezultatov slovenskih športnikov in vključuje tudi navdušenje ter deluje kot čestitka k uspehu slovenskih športnikov. Da je izražanje navdušenja nad športniki prevladujoča vsebina športnih tem, so ugotovili tudi Blaszkza in kolegi (2012), ki so analizirali tvite #WorldSeries med severnoameriško ligo baseballa (MLB) leta 2011. Tipični primer vključuje izjemno pozitiven odnos do športnika, ki mu običajno sledi klicaj in/ali smeško:

Bravo [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] Tina! [povečano stopnjevanje: krepitev] Ti si **fenomenalna** [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj]! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]⁴

Drugi tipični vrednotenjski tviti v tem sklopu so bili:

Odlična [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] igra naših!!! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] [pozitivna presoja/ odnos do entitet, stanj, procesov] **Izvrsten** zadetek [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] [krepitev leksemov] @AnzeKopitar! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] **Bravo** naši!!!

Bravo! [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] **Zgodovinski** [pozitiven odnos do entitet, stanj, procesov] tim! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]

BRAVOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO NAAASSSSSSSSSSSSHHHHHHHHHHHHH KAKŠEN GOOOOOOLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLL [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]

Prevc je **fenomenalen** [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]. Bravo! [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj]

Mater so **frajerji** [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] !! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] Svaka jim čast! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] Bravo! [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj]

⁴ Stopnjevanje je prekrivna kategorija, saj je lahko inherentna kategoriji stališč ali angažiranosti, a v modelu je posebej obravnavana zato, ker je za raziskovanje zanimivo razmerje med stopnjevanimi in nestopnjevanimi pomeni obeh kategorij, kar je pri obravnavanem gradivu zaradi omejenosti s prostorom in čustveno nabitostjo manj smiselno raziskovanje. V tvitih so kategorije izrazito prekrivne, kot je videti tudi iz zgledeov.

Odlično, [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] Tina! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]

Čestitke [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] ! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] **Bravo** [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] ! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]

Neverjetna @TinaMaze tudi tokrat ni razočarala! [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]

Super [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov] je šla.

BRAVO [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] TINA, TI SI GLAVNA [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj]! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]

Supra [pozitivni odnos do ljudi in njihovih dejanj] :) [pozitivno čustvo] @Tinamaze z drugim časom v cilju. 18 stotink zaostanka. Bravisimo! [povečano stopnjevanje: krepitev leksemov]

Medmet »Bravo« s klicajem je bil prevladujoča vrednostna enota v tem sklopu (N= 589), izraža pozitivni odnosa do športnikov, končni klicaj(i) stopnjujejo sporočilnost in čustvenost. Tipični primeri so prikazani spodaj tako, da so primeri čustva označeni s podčrtanim tiskom, pozitivna **presoja/odnos do ljudi in njihovih dejanj** s krepkim tiskom in pozitivna *presoja/odnos do entitet, stanj, procesov* s krepkim in nagnjenim tiskom:

Bravo #tinamaze!!!! **Pokazala je, kaj pomeni biti slovenskega naroda hči** :) *Danes je užitek gledati #soči tekme.*

SUPER SKOK, BRAVO PREVC! POKLON. Ti si **zvezda!**

#tvitajmोजanase #slochi **Bravo** @TinaMaze ti si **glavna!**

Bravo Filip! **Boril se je** do konca! Šesto mesto je **odlična** uvrstitev.

Flisar je **car!** :) **Bravo**ooo #filipflisar! Ti si **zmagalovalec!** Zelo smo zadovoljni.

Bravo Filip: Upam, da ni poškodba prehuda

Uživali smo v skokih **bravo** Prevc! Ti si **slovenski junak!**

Medosebna funkcija se jasno kaže tudi pri hvaljenju rezultatov športnikov in hkratnih čestitkah. Uporabniki so z izjemno pozitivnim vrednotenjem rezultatov športnikov ustvarjali navijaško skupnost. Njihove čestitke so na prvi pogled namenjene športnikom, a ker jih ti v trenutku objave niso mogli prebrati, saj so bili na tekmi, lahko sklepamo, da so objave predvsem namenjene športni skupnosti uporabnikov Twitterja. Pripadnost je bila tvorjena s **sklapanjem** imena športnikov in **eksplicitnega** izražanja **pozitivnega odnosa do ljudi in njihovih dejanj**, ki mu je običajno sledil eden ali več klicajev in/ali smeškov, ki so še stopnjevali sporočilnost. Tipičen je primer prevladujoče povezave kratka **pozitivna presoja/odnos do ljudi in njihovih dejanj**: »Bravo, ime športnika!« in **pozitivna presoja/odnos do ljudi in njihovih dejanj**, ki deluje kot pojasnilo in vključuje različne samostalnike s pozitivnim pomenom:

BRAVO! TINA, TI SI GLAVNA!!!

Bravo Tina! **Borka do konca!** Čestitam!

Bravo, Tina! Hvala! Ti si **naša zmagovalka!**

PREVC, **BRAVO** – TI SI CAR!!!!!!!!!!!!!!!
 SUPER SKOK, **BRAVO** PREVC! POKLON. Ti si **zvezda!**
 Naši! Kapo dol! **Sijajna** igra, **bravo!**
 Risi, **Bravo!** **Zgodovinski** tim!
 Prevc je **fenomenalen!** **Bravo!**
 Suprca :) @Tinamaze z **drugim časom v cilju**. 18 stotink zaostanka. **Bravisimo!**

Navdušenje se ob medmetu *bravo!* ustvarja tudi z izbiro pridevnikov, ki vrednotijo športni izid in so intenzificirani kot *fenomenalen*, *zgodovinski*, *sijajen*, *super*, *superca*, in tudi besednozvezno kot *kapo dol*, *borka do konca*, *biti car*. Tudi v drugem pomenskem tipu pričakovano kot končno ločilo prevladuje klicaj za čustveno obarvane vzklične povedi. Stopnjevana vzkličnost je enako kot v prvem tipu zaznamovana z dvema ali več klicaji in ima tudi vlogo stopnjevanja izraženege čustvenega stanja pisca.

5.2 Uporaba tematskih oznak za pripadnost skupnosti in vrednotenje

Tematske oznake izpolnjujejo različno vlogo v jezikovni strukturi glede na funkcijo jezikovne enote v stavku (označevalci, tema in procesi). **Proces** je običajno ureničen z glagolom (#tvitajmo) in izraža dogajanje v svetu, **tema** (#TinaMaze) kodira agensa, ki je nosilec dogajanja, medtem ko označevalec opisuje tip/vrsto družbene kategorije, ki ji pripada vsebina (#Soči):

Tema: #TinaMaze je zmaga junakinja.
 Označevalci: #Soči medalje so najštevilnejše in najsladkejše.
 Proces: #TvitajmoZaNase, da bodo zmagali.

V nadaljevanju bomo pokazali pridružitveno funkcijo vrednotenjskega jezika tvitov z analizo vloge tematskih oznak v **sklapanju**. Tematske oznake kot tipografsko konvencijo lahko razumemo tudi kot označevalce cilja vrednotenja tvitov. Na primer, tviti, ki so povezani z imenom »Tina« in pozitivnim vrednotenjem vključujejo »#TinaMaze«. Tipičen je naslednji primer: »Nerealno čudovit dan bravo :) Ponosni smo na tebe #tinamaze!«. Na ta način tematska oznaka vključuje poziv k pridružitvi/priključitvi skupnosti, ki s tviti vrednoti slovenske športnike, tako da je takšne tvite lažje poiskati. Torej, deluje afilicijsko.

Prisotnost tematskih oznak razširja potencialni pomen tvitov še posebej, če jih primerjamo s tistimi, ki jih ne vključujejo. Oznake povečujejo odmevnost tvitov tako, da so lažje dostopni za iskanje in jim je tudi lažje slediti. Uporabnost kaže naslednji primer: če v iskalnik vpišemo »olimpijske igre«, bomo dobili rezultate, ki vključujejo samo to besedno zvezo. Oznake kot #Olympic, #Slochi in ##TvitajmoZaNase so zato uporabni za hitro pridobivanje tvitov o olimpijskih igrah, ker omogočajo pridobiti tudi tiste tvite, ki nimajo besedne zveze »olimpijske igre« v jedru. Še več, vključujejo obliko intencionalnosti tvita z opisanim označevanjem, saj uporabniku jasno nakazujejo, da je tvit del kategorije, označene s tematsko oznako. Tako uporabnikom omogoča, da iščejo potencialne cilje vrednotenja in ugotovijo na primer, ali so športniki predmet pozitivnega ali negativnega vrednotenja.

V tematskih oznakah se ustvarjajo medosebni in ideacijski pomeni. Na primer v naslednjem tvitu je uporabljeno **pozitivno čustvo** (»ponosni«) kot označba: »#tako-ponosni, da smo Slovenci. Bravo »risi!«

Narava oznak omogoča uporabnikom, da so lahko zelo ustvarjalni pri tvorjenju označb, ki so neuporabne kot iskalni pojmi, a krepijo vrednotenje. Tipični primeri ustvarjalnega vrednotenja s tematskimi oznakami so: »#putindirtygames«, »#bravo«, »#poklon«.

Uporabniki se tudi pogosto igrajo z oblikovanjem oznak za vrednotenje v samem jedru tvita. Tipičen je naslednji primer, ki kaže, kako oznake izražajo vrednotenje v jedru tvita: »#Bravo #Tina Maze, #risi in ves #teamSlovenia! #Poklon!«. Ponavljanje oznak deluje kot stopnjevanje pozitivnega vrednotenja slovenskih športnikov na olimpijskih igrah. Brez tematske oznake bi ta tvit izgubil nekaj humornega pretiravanja.

6 Zaključek

Ta razprava je na primeru korpusa tvitov o olimpijskih igrah pokazala, kakšne medosebne vrednostne pomeni ustvarjajo uporabniki Twitterja in kako ustvarjajo pripadnost k njegovi spletni skupnosti ter nadgradila obstoječe raziskave o uporabi vrednotenjskega jezika v družbenih omrežjih in drugih internetnih orodjih (Herring 1998; Crystal 2001; Baron 2008; Knight 2008; Zappavigna 2011, 2012a, 2012b). Razprava ni potrdila splošno prisotne kritike Twitterja, da objavlja predvsem vsebinsko prazna sporočila, brez medosebne interakcijske vednosti (Arceneaux, Schmitz Weiss 2010), saj je jasno dokazala družbeno dimenzijo tvitanja. Twitter ponuja prostor za izražanje osebne stališča o izkušnjah skupnosti številnemu občinstvu.

Raziskava je pokazala uporabnost koncepta sklapanja vrednotenjskih in ideacijskih pomenov (Martin 2000; Knight 2008; Zhao 2010; Zappavigna 2008, 2011, 2012a), ki v tvitu deluje kot poziv sledilcu ali iskalcu, da sprejme predstavljeno vrednotenje. V našem gradivu se kaže kot kombinacija imena športnika ali ekipe v neposrednem ogovoru ali prek tematske oznake in v nadaljevanju različnih jezikovnih sredstev, ki izražajo čustvene odzive kot na afektivni komponenti utemeljena stališča, in se ob opisih čustvenega odziva na pojav ter pozitivnem presojanju športnikov in njihovih dejanj uresničujejo s pričakovanim izborom sredstev vrednotenja na vseh jezikovnih ravneh: pravopisno klicaji, glasovno kot ponovitev istih fonemov, ki je v vlogi intenzifikacije, besedno z izborom medmetov in ekspresivnih pridevnikov, skladenjsko s ponavljanjem istega skladenjskega vzorca oz. zvez in prevladovanjem pozitivnosti v obliki vzkličnih povedi in pastavčnih, sorednih stavčnih vzorcev.

Razširitev raziskovanja na tipografske pomeni je pokazalo možnost uporabe tematskih oznak na Twitterju za iskanje teme pogovora. Uporabljajo se za označevanje potencialnih predmetov vrednotenja, zaradi česar delujejo kot metapodatki in omogočajo drugim uporabnikom, da na enostaven način najdejo tvite. Komuniciranje s pomočjo uporabe tipografskih strategij omogoča uporabnikom, da njihova stališča postanejo odmevnejša in vsebinsko koherentnejša, sploh ker tudi v tematskih oznakah najdemo eksplicitna sredstva vrednotenja.

Pristop te razprave je temeljil na sistemsko-funkcijskem pristopu, ki smo ga želeli prenesti na proučevanje aktualnega komuniciranja na družbenem omrežju Twitter. Ugotavljava, da so v pregledanih tvitih prisotne vse vrednotenjske dimenzije, prek katerih se uresničuje ustvarjanje medosebnih vrednostnih pomenov, ki ustvarjajo pripadnost spletni skupnosti Twitterja na primeru odzivanja na slovenske športnike ob olimpijskih igrah.

V pregledanih besedilih prevladujejo čustveni odzivi na aktualni športni dogodek, in sicer prek vseh treh dimenzij vrednotenja (izražanja stališča, tvorčeve vpletenosti oz. angažiranosti in stopnjevanja). Ker gre za eksplicitno odzivanje na posamezne športnike, pri vrednotenjski dimenziji **stališče** prevladuje pozitivna presoja konkretnega športnika in njegovih dejanj, ki je eksplicitno izražena z opisanimi (in pričakovanimi) jezikovnimi sredstvi.

Vrednotenjsko dimenzijo **vpletenosti** analiziranih besedil je v grobem mogoče opisati kot sklicevanje na vire z orodji retvitanja, ko se v branje ponuja tuj tvit, saj prav tvitanje prek prilagoditve jezikovnih znakov veča možnost enostavne heteroglosije. Vendarle prevladuje avtorsko vrednotenje (monoglosija), ki je izrazito intenzificirano prek gotovostne naklonosti.

Dimenzija **stopnjevanje** je prepletena s prvima dvema, pri čemer gre za izrazito eksplicitno krepitev leksemov tako z leksiko kot ortografijo.

VIRI IN LITERATURA

- Noah ARCENEAX, Amy SCHMITZ WEISS, 2010: Seems stupid until you try it, 2006–9. *New Media & Society* 12/8. 1262–279.
- Mikhail BAKHTIN, 1981: *The dialogic imagination*. Austin: University of Texas Press.
- Naomi S. BARON, 2008: *Always on: Language in an online and mobile world*. Oxford, New York: University Press.
- Matthew BLASZKA, Lauren BURCH, Evan FREDERICK, Galen CLAVIO, Patrick WALSH, 2012: WorldSeries: An empirical examination of a twitter hashtags during a major sport event. *International journal of sport communication* 5/4. 435–53.
- David CRYSTAL, 2001: *Language and the internet*. Cambridge: University Press.
- Gaja ČERV, Monika KALIN GOLOB, 2012: Sovražni govor kot tip vrednotenja: Jezikoslovni vidiki. *Teorija in praksa* 49/1. 149–70.
- Helena DOBROVOLJC, 2008: Jezik v e-poštnih sporočilih in vprašanja sodobne normativistike. *Slovenščina med kulturami*. Ur. M. Košuta. Celovec: Slavistično društvo Slovenije. 197–210.
- Tomaž ERJAVEC, Darja FIŠER, 2013: Jezik slovenskih tvitov: Korpusna raziskava. *Družbena funkcijskost jezika: Vidiki, merila, opredelitve*. Ur. A. Žele. Ljubljana: ZIFF. 109–16.
- Chris GIBBS, Richard HAYNES, 2013: A phenomenological investigation into how twitter has changed the nature of sport media relations. *International journal of sport communication* 6/3. 394–408.

- Ervin GOFFMAN, 1963: *Behavior in public places: Notes on the social organization of gatherings*. New York: The Free Press.
- Michael A. K. HALLIDAY, 1974: *Explorations in the functions of language*. London: Arnold.
- , 1994: *An introduction to functional grammar*. London: Arnold.
- Michael A. K. HALLIDAY, Christian M. I. M MATHIESSEN, 2004: *An introduction to functional grammar* (Tretja izdaja). London: Arnold.
- Alfred Hermida 2013: Journalism: Reconfiguring journalism research about twitter, one tweet at a time. *Digital journalism* 1/3. 295–313.
- Susan C. HERRING, 1998: *Computer-mediated communication: Linguistic, social and cross-cultural perspectives*. Amsterdam, Philadelphia: Benjamins.
- Gillian FULLER, 1995: *Engaging cultures: Negotiating discourse in popular science* [Doktorska disertacija]. Sydney: University of Sydney. Na spletu.
- Rick IEDEMA, Susan FEEZ, Peter R. R. WHITE, 1994: Appraisal in journalistic discourse. Na spletu.
- Nataša JAKOP, 2008: Pravopis in spletni forumi: kva dogaja? *Slovenščina med kulturami*. Ur. M. Košuta. Celovec: Slavistično društvo Slovenije. 210–19.
- Urška JARNOVIČ, 2006: Sms-ov glas seže v deveto vas. *Mesto in meščani v slovenskem jeziku, literaturi in kulturi*. Ur. I. Novak Popov. Ljubljana: FF. 215–19.
- , 2007: Diskurzivne značilnosti sms-ov. *Jezik in slovstvo* 52/2. 61–79.
- Monika KALIN GOLOB, 2008: SMS-sporočila treh generacij. *Slovenščina med kulturami*. Ur. M. Košuta. Celovec: Slavistično društvo Slovenije. 283–94.
- , 2009: Med pisnim in govornim ali zgolj po svoje: SMS-sporočila. *Mobilni telefon in transformacija vsakdana*. Ur. T. Oblak in B. Luthar. Ljubljana: FDV. 81–95.
- Naomi KNIGHT, 2008: 'Still cool ... and American too!': An SFL analysis of deferred bonds in internet messaging humour. *Systemic functional linguistics in use*. Ur. N. Nørgaard. Odense: Working Papers in Language and Communication. 481–502.
- Tomo KOROŠEC, 1998: *Stilistika slovenskega poročevalstva*. Ljubljana: Kmečki glas.
- Simona KRANJIC, 2004: Besedilo v sodobnih medijih in pouk slovenščine kot tujega jezika. *Moderno v slovenskem jeziku, literaturi in kulturi*. Ur. M. Stabej. Ljubljana: FF. 68–79.
- Jay L. LEMKE, 1984: *Semiotics and education*. Toronto: Victoria University.
- James R. MARTIN, 2000: Beyond exchange: Appraisal systems in English. *Evaluation in Text: Authorial stance and the construction of discourse*. Ur. S. Hunston in G. Thompson. Oxford: University Press, 142–75.
- , 2004: Mourning: How we get aligned. *Discourse and society* 15/2–3. 321–44.
- James R. MARTIN, Peter R. R. WHITE, 2005: *The language of evaluation: Appraisal in English*. London, New York: Palgrave, Macmillan.

- John H. PARMELEE, 2013: The agenda-bulding function of political tweets. *New Media & Society* 2. 1–17.
- John H. PARMELEE, Bichard SHANNON L., 2001: *Politics and the twitter revolution: How tweets influence the relationship between political leaders and the public*. Lanham, MD: Lexington Books.
- Irena OREL, 2003: Sporazumevanje nekoč in danes – od vzorcev pogovorov do mladostniških SMS-ov. *Aktualizacija jezikovnozvrstne teorije na Slovenskem*. Ur. E. Kržišnik. Ljubljana: FF. 407–22.
- Selami ÖZSOY, 2012: Use of twitter usage by club fans. *International journal of human dciences* 9/2. 1132–52.
- Ruth PAGE, 2012: The linguistic of self-branding and micro-celebrity in twitter: The role of hashtags. *Discourse & Communication* 6/2. 181–201.
- Howard RHEINGOLD, 1993: *The virtual community*. Cambridge, Massachusetts: MIT Press.
- Statistic Brain. 2013. Dostopno na: <http://www.statisticbrain.com/twitter-statistics>.
- Maree K. STENGLIN, 2004: *Packaging curiosities: Towards a grammar of three-dimensional space*. Sydney: University of Sydney.
- Jože TOPORIŠIČ (2000): *Slovenska slovnica*. Maribor: Obzorja.
- Peter R. R. WHITE, 2001: Appraisal outline. Na spletu.
- Michele ZAPPAVIGNA, 2011: Ambient affiliation: A linguistic perspective on twitter. *New Media & Society* 13/5. 788–806.
- Michele ZAPPAVIGNA, 2012a: Visualizing logogenesis: Preserving the dynamics of meaning. *Semiotic margins*. Ur. S. Dreyfus, M. Stenglin in S. Hood. London: Continuum. 211–28.
- Michele ZAPPAVIGNA, 2012b: *The discourse of twitter and social media*. London: Continuum.
- Sumin ZHAO, 2010. Intersemiotic relations as logogenetic patterns. *New discourse on language: Functional perspectives on multimodality, identity, and affiliation*. Ur. M. Bednarek in J. R. Martin. London: Continuum. 195–218.

SUMMARY

Based on the corpus of Slovene tweets about the Olympic Games, the study illustrates what kinds of interpersonal evaluative meanings users of Twitter produce and how they create an affiliation with the online community. It improves upon existing research on the use of evaluative language by social network sites and other internet services. The paper rejects the widely accepted criticism of Twitter as a service distributing primarily meaningless messages without any interpersonal interactional value. Instead, it clearly demonstrates the social dimension of tweeting. Twitter offers

a place where large audiences can express and exchange personal views on common experiences.

With the systemic-functional approach that was used to analyze relevant communication on Twitter, the authors find that the analyzed tweets comprise all evaluative dimensions. As one would expect from sports enthusiasts, the tweets are dominated by emotional responses to the Olympic Games, which were the topical sporting event. These responses manifest themselves in all three evaluative dimensions, i.e., attitude, engagement, and graduation. Since the tweets represent explicit responses to individual athletes, the evaluative dimension of attitude is dominant in explicitly expressed positive judgments of individual athletes and their results.

In the analyzed texts, the evaluative dimension of engagement can be described as references to sources with the tools of re-tweeting when the reading of a foreign tweet is suggested, since tweeting through adjustments of language characters increases the possibility of simple heteroglossia. However, individual evaluation (monoglossia), highly intensified through graduation to express certainty, is dominant. The dimension of graduation is intertwined with the other two dimensions, resulting in a highly explicit strengthening of lexical items with both lexicon and orthography.

The study demonstrates the usefulness of the concept of combining interpersonal and ideational meanings that act in a tweet as a call to the follower or searcher to accept the presented evaluation. In the examined corpus, this can be observed in a combination of the name of an athlete or team in an explicit address or through topic labels and the linguistic means that express emotional responses as opinions based on the affective component. They are manifested in the predictable selection of evaluative means, e.g., exclamation marks, repetition of phonemes for intensification, interjections and expressive adjectives, repetition of the same syntactic patterns or syntagms, prevalence of calls to join Twitter in the form of exclamatory and verbless clauses, and paratactic combinations with other sentence patterns.

The extension of research on typographical meanings showed a possibility to use Twitter topic labels in searches for topics of interaction. They are used to identify potential topics of evaluation, thus acting as metadata as well as allowing other users to find tweets easily. The interaction, with the help of typographical strategies, allows users to make their opinions more substantive and visible, especially since explicit means of evaluation are found in topic labels.

UDK 811.163.6'373.7:81'374

Kaja Dolar

Filozofska fakulteta, Univerza v Ljubljani in Université Paris Ouest Nanterre La
Défense, MoDyCo

KOLABORATIVNI SLOVAR *RAZVEZANI JEZIK*

V zadnjih petnajstih letih smo priča razcvetu t. i. kolaborativnih slovarjev, ki jih na spletu piše širše bralstvo. V naši študiji preučujemo delovanje, obliko in posebnosti kolaborativnih slovarjev, ki sodijo na področje participativne leksikografije. Pod drobnogled smo vzeli *Razvezani jezik – Prosti slovar žive slovenščine*. Podrobneje se posvečamo analizi vsebine kolaborativnih slovarjev.

Gljučne besede: kolaborativni slovar, metajezik, leksikalna semantika, leksikologija

In the last fifteen years we have witnessed a proliferation of the so-called collaborative dictionaries, which have been compiled online by a broader audience. The present paper analyzes functioning, form, and peculiarities of collaborative dictionaries in the context of participatory lexicography. The author examines *Razvezani jezik – Prosti slovar žive slovenščine* [*The Tongue Untied—A Free Dictionary of the Living Slovene Language*], which is varied in its content and rich in its linguistic inventions. Most attention is devoted to the analysis of selected linguistic phenomena that affect the very content of collaborative dictionaries, e.g., the topic of proper names, which leads to the broader issue of metalanguage and its forms in the entries of collaborative dictionaries.

Keywords: collaborative dictionary, proper name, metalanguage, lexical semantics, lexicology

1 Uvod

Hiter napredek tehnologije in možnosti, ki jih ponuja, botrujejo razcvetu t. i. skupnostnih oziroma kolaborativnih slovarjev. V nasprotju z elektronskimi in internetnimi slovarji, ki so pravzaprav enojezični razlagalni slovarji, objavljeni tudi na spletu, je bistvo kolaborativnih slovarjev v tem, da jih sestavlja širša publika. Geselske članke lahko na spletu prispevajo vsi, brez napotkov ali cenzure, saj so kolaborativni slovarji del t. i. participativne leksikografije.

V naši študiji se bomo posvetili delovanju in obliki kolaborativnih slovarjev, pod drobnogled pa bomo vzeli *Razvezani jezik, Prosti slovar žive slovenščine* (www.razvezanijezik.org). Podrobneje bomo analizirali geselske članke in način delovanja ter opisali nekatere posebnosti, ki *Razvezani jezik* ločijo od drugih (tujih) tovrstnih kolaborativnih slovarjev.

Analiza izbranih gesel nam bo omogočila vpogled v vlogo, ki jo imajo lastna imena v procesu lingvističnih inovacij, v nadaljevanju bomo obravnavali še metajezik, ki je za geselske članke bistvenega pomena, v kolaborativnih slovarjih pa ima specifično vlogo.

2 *Razvezani jezik* – kolaborativni slovar

Tako leksikografi kot drugi jezikoslovci so se do sedaj razmeroma malo ukvarjali s samo obliko in delovanjem kolaborativnih slovarjev, zato bo tu podrobneje predstavljen prvi slovenski kolaborativni slovar *Razvezani jezik*, *Prosti slovar žive slovenščine*. Kot nakazuje že samo ime, gre za slovar, ki je na spletu dostopen vsem in ki ga lahko prosto piše kdorkoli, brez pravil, izbiranja in cenzure. Najprej bomo na kratko opisali zgodovino slovarja, nato pa delovanje spletne baze in obliko geselskih člankov.

2.1 Zgodovina *Razvezanega jezika*

Slovar *Razvezani jezik* je dostopen na naslovu www.razvezanijezik.org. Ideja zanj se je porodila v *Društvu za domače raziskave* in leta 2004 je bil objavljen na umetniškem strežniku *Skylined*. Sprva je bil zasnovan kot frazeološki slovar, toda izkazalo se je, da so ga uporabniki polnili z najrazličnejšimi vsebinami. Urednica Alenka Pirman je tako spoznala, da pravzaprav nastaja prvi prosti slovar žive slovenščine. Med 2004 in 2007 je približno 500 različnih avtorjev prispevalo 1300 člankov. Število vnosov je postopoma naraščalo, danes pa slovar obsega preko 4200 gesel.¹

Uporabniki imajo možnost, da preverijo pomen določene besede, prav tako pa lahko prispevajo nova gesla oz. geselske članke. Videti je, da je prav zato *Razvezani jezik* še posebej dragocen, saj omogoča, da se v leksikalno bazo shranjujejo neologizmi in nove besede. V zgodovini slovenskega jezika se govorcem prvič ponuja takšna možnost – uporabniki lahko polnijo leksikalno bazo s slengovskimi in narečnimi izrazi, izposojenkami, besednimi igrami ipd., skratka z »vsakodnevno govorico, ki odseva tudi odklone od kodificiranega« (DOBROVOLJC in JAKOP 2011: 13); jezik je opredeljen kot igra, kar nakazuje distanco do jezikovne tradicije. V tem smislu se zdi, da je rešena zagata povprečnega slovarja, »ki se malo in slabo ozira na govorce in govorke« (STABEJ 2009: 115). Večina geselskih besed so prevzeti izrazi s še ne ustaljeno rabo v slovenščini, pri precej izrazih je poudarek na njihovi preneseni rabi, upoštevana je raba v rekih, pregovorih, kletvicah; značilnost slovarja so fonetični zapisi. Gesla prihajajo tako iz tradicije kot iz popularne kulture, iz sveta politike, športa, zabave ipd.

Prvi poskus sistematizacije dobljenega gradiva sega v leto 2006, ko je nastala elektronska publikacija *Razvezani snopčič*. Leta 2007 je izšel tudi knjižni izbor z naslovom *Razvezani jezik*, opremljen z ilustracijami Vasje Lebariča. Ob izidu knjige so bile objavljene številne recenzije, obvestila in intervjuji z urednicama, pri čemer ne moremo spregledati dobrega sprejema pri novinarjih. Tudi sicer je *Razvezani jezik* sorazmerno odmeven: občasno se pojavlja v člankih in komentarjih v kontekstu tematike e-knjig in e-slovarjev pa tudi problematike avtorskih pravic (t. i. licenciranje). Pojavlja se v različnih blogih ter na socialnih omrežjih in sicer predvsem v kontekstu določene jezikovne teme. Zelo redko je *Razvezani jezik* uporabljen v političnem kontekstu kot vir oziroma dokaz, da je neka beseda razširjena.

Razvezani jezik nastopa tudi kot vir in referenca v znanstvenih člankih, a z enkrat razmeroma redko. Med največje uspehe lahko štejemo dejstvo, da nekateri

¹ Maj 2014.

šolski učbeniki navajajo primere in *Razvezani jezik* kot vir ter spodbujajo uporabnike (učence) k soustvarjanju spletne baze.² Posebno pobudo pa so prevzeli pri Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU, ko so *Razvezani jezik* vključili v korpus *Nova beseda*.

Razvezani jezik gre v korak s časom: ponuja aplikacijo za t.i. pametne telefone, prav tako pa lahko avtorji prispevajo geselske članke preko Twitterja. Ob deseti obletnici projekta *Razvezani jezik* je načrtovana nova knjižna izdaja, ki bo tokrat urejena tematsko. Celotna spletna baza je bila prenesena na nov strežnik, prav tako pa so v pripravi tudi novosti in izboljšave v delovanju slovarja.

2.2 Delovanje spletne baze kolaborativnega slovarja

Skupnostni oziroma kolaborativni slovarji delujejo po enakih načelih kot skupnostna enciklopedija Wikipedija. Uporabniki lahko sodelujejo na dva načina: bodisi vnesejo nov geselski članek bodisi dopolnijo starega, pri čemer starejših prispevkov ni mogoče izbrisati, mogoče je le dodati nov del. Ker gre za kolaborativni slovar, se gesla stalno spreminjajo, kar je sicer značilno za spletni diskurz, ki je vselej dinamičen in podvržen spremembam (Marcoccia 2003).

V večini spletnih kolaborativnih slovarjev se razlage nizajo druga za drugo ali bolje: druga nad drugo, saj so novejši prispevki na vrhu, starejši prispevki pa pod njimi. Če odpremo posamezno geslo, imamo torej neposreden vpogled v celotno zgodovino urejanja gesel. Vsak prispevek lahko vodi v nove objave, ki jih lahko prispevajo avtor ali drugi uporabniki, kar lahko razumemo kot »pogovor brez prekinitev« (Goffman 1987). Prav to razmerje med obstoječim besedilom in novimi prispevki tvori dialoško zgradbo slovarskih sestavkov.

The image shows a screenshot of an urban dictionary entry for the word "cancel". It is divided into two numbered sections:

- 3. cancel**: Includes a definition "To cancel is to kill someone.", a quote "Put the gun down. You don't have the balls to cancel me" by erotica69 from September 16, 2005, and social media sharing icons (Twitter, Facebook, Plus). It shows 26 likes and 22 comments.
- 4. Cancel**: Includes a definition "When one party states something and the other party disagrees and thinks its out of this world."

At the bottom of the first section, there is a button that says "Buy 'cancel' mugs & shirts" with a right-pointing arrow.

Primer 1: Urban dictionary.

² Na spletu: http://www.s-sers.mb.edus.si/gradiva/w3/slo8/013_stalne_bz/stalne_nove_naloge_2.html.

Posebnost *Razvezanega jezika* je v shranjevanju prejšnjih oziroma starejših inčih geselskih člankov. Te se denimo v *Urban dictionary* nizajo druga za drugo, v *Razvezanem jeziku* pa se različice shranjujejo po načelu »wiki« (kot v Wikipediji), kar pomeni, da imamo vpogled v starejše različice v posebnem zavihku, imenovanem »zgodovina«, in se ne nizajo zaporedno pod samim geslom. Uporabniki imajo možnost, da izbrišejo starejšo verzijo (ki se shrani v zgodovini) in predlagajo novo, ki se pokaže neposredno pod geslom. Toda študije primerov kažejo, da se le redki avtorji odločijo za popolnoma nov sestavek; povečini ohranijo starega, ki ga dopolnijo v več stopnjah. V naslednjem primeru je pisanje potekalo v dvanajstih fazah, kar pa je razvidno šele iz zavihka »zgodovina«:

MONA

1) Mona je v pozitivnem smislu odštekan človek.

Primer: Ma je kje še kršna utrgana mona al so vsi zategnjeni?
Slednji mi delajo škifo!

Ma ti si mona!

2) Mona je lahko tudi žaljivka, psovka.

3) Mona je negativen izraz, vsekakor ne pozitiven, izhaja iz Italijanščine in pomeni ženski spolni organ - vagina. Ma si mona je enako kot da rečeš ma si pizda.

Primer 2: Mona.

History of MONA

Starejše Novejše

☐	☒	2011-08-26 08:50:02 ... 193.41.35-43
☒	☐	2011-03-30 01:13:35 ... um-sd04-810.uni-mb.si
☐	☐	2011-03-24 22:21:11 ... BSN-61-98-148.dial-up.dsl.siol.net
☐	☐	2011-03-24 22:20:31 ... BSN-61-98-148.dial-up.dsl.siol.net
☐	☐	2010-10-31 17:31:54 ... internet-178-58-4-130.narocnik.mobitel.si
☐	☐	2010-01-20 18:03:08 ... 93-103-80-229.dynamic.dsl.t-2.net
☐	☐	2010-01-14 09:07:47 ... BSN-182-130-171.dial-up.dsl.siol.net
☐	☐	2009-05-15 13:30:44 ... vpn.audax.si

Prikazi celoten spispek (12 vnosov)

Changes by last author:

Spremenjeno:

2) Mona je lahko tudi žaljivka, psovka.

2) Mona je lahko tudi žaljivka, psovka.

3) Mona je negativen izraz, vsekakor ne pozitiven, izhaja iz Italijanščine in pomeni ženski spolni organ - vagina. Ma si mona je enako kot da rečeš ma si pizda.

Primer 3: Mona/zgodovina.

Kot rečeno, se ob odpiranju posameznega gesla na spletu časovnica ne pokaže; večfazno pisanje sestavka ostane skrito. Toda videti je, da želijo nekateri avtorji eksplicitno prikazati posamezne stopnje, kar rešujejo na različne načine. Starejši in novejši del članka lahko grafično (z ločili ipd.) ali kako drugače ločijo (datumi zapisov, podpis ipd.). V tem primeru so neposredno vidne različne faze pisanja. V naslednjem prispevku, v katerem pride dialoška struktura neposredno do izraza, se je avtor poslužil rubrike »pripomni«, kjer lahko uporabniki komentirajo posamezna gesla oziroma njihov pomenski del. V njem je ohranil tudi starejše zapise.

kosmatulja/pripomni

Izraz znan že v sedemdesetih letih, ko so nekatere punce (končno!) odkrile škarje in Gillette. "Ona je še kosmatulja...." v nasprotju z obrito. Velja tudi za tiste, ki imajo še kocine pod pazduho.

EDIT

Izraz ni nastal 11.4.2008 saj smo ga uporabljali že vsaj 10 let nazaj.

EDIT o2

ja itak..2008 je šu izraz že mimo.

EDIT o3

Moram fprašat ... Zakaj pa 11. 4. 2008? :) A pred tem niso ble kosmate?

UREJANJE o4

kolikor vem, ga dr. kapetan Mark (Artur Štern) že dolgo uporablja. Ne vem pa, če je na njegovem zel. zrased

Primer 4: Kosmatulja/pripomni.

Čeprav je morda sprva videti, da so starejši prispevki v *Razvezanem jeziku* težje dostopni (ker niso neposredno izpostavljeni in se nahajajo se v zavihku »zgodovina«) kot v nekaterih drugih kolaborativnih slovarjih (kjer se starejše različice izpišejo neposredno pod geslom), pa daje prav to piscem večjo svobodo. Ti se sami odločajo, ali želijo različne faze pisanja zabeležiti tudi eksplicitno in na kakšen način bodo to storili. Poleg tega pa ima *Razvezani jezik* še eno posebnost, saj lahko pisci poleg pisanja novega članka in dopolnjevanja starega ustvarijo tudi samo geselske iztočnice kot nekakšne predloge za bodoče članke.

2.3 Leksikografska zgradba geselskih člankov

Z leksikografskega stališča so geselski članki v razlagalnih slovarjih sestavljeni iz štirih večjih delov: glave, zaglavja³, pomenskega dela (razlage z ilustrativnim gradivom) in gnezda, vsebujejo pa lahko tudi podgesla. V glavi geselskega članka sta geslo ali iztočnica, njegove osnovne oblike in slovnični kvalifikator, ki označuje besedno vrsto. Zaglavje vsebuje ostale kvalifikatorje, podatke o intonaciji in poseb-

³ SP navaja tudi termin oglavje, ki združuje glavo in zaglavje (2001: 213).

nostih gesla. V pomenskem delu je razlaga gesla, ki je lahko polno pomenska oz. funkcijska, nepolna ali posredna. Glede na to, ali je beseda eno- ali večpomenska, je razlaga razčlenjena na pomenske oddelke, ki so označeni z arabskimi števkami, podpomene pa ločuje znak //. Sledi ilustrativno gradivo, ki z zgledi – citati ali iztržki (abstrahiranimi zvezanimi) – dopolnjuje pomensko razlago. Geselski članek ima lahko tudi gnezdo, v katerem je zbrano posebno gradivo: v frazeološkem gnezdu preneseno rabljene zveze, reki, pregovori ipd. in v terminološkem gnezdu strokovni izrazi. Ponekod ob koncu članka najdemo še stilno-plastne kvalifikatorje, ki povedo, v katerih zvrsteh ali vrstah besedila se obravnavana slovarska iztočnica uporablja. Poleg tega poznamo še pomenske, terminološke, ekspresivne, časovno-frekvenčne in intonativne kvalifikatorje, ki se lahko pojavijo na različnih mestih v slovarskem sestavku. Gre za nekakšno klasično obliko geselskih člankov, ki se seveda razlikuje od slovarja do slovarja (SSKJ 1994: XXI–XXVII, SP 2001: 213–31).

Spletna baza *Razvezanega jezika* je zastavljena nekoliko drugače: poleg iztočnice ima pisec na voljo eno skupno polje, ki ga uredi po lastni presoji, zaradi česar so članki heterogeni.⁴ Vsem geselskim sestavkom je skupno geslo in pomenski del (obstajajo pa tudi »škrbine«, pomanjkljivi vnosi), od pisca pa je odvisno, kaj in koliko gradiva vsebuje članek. Kompleksnost in zaporedje elementov v pomenskem delu nista vnaprej določena in sta prepuščena piscu. Najpogosteje se pojavljata razlaga in ilustrativno gradivo; srečujemo oba primera, tako razlaga-primer rabe kot primer rabe-razlaga. Tu so še drugi elementi, ki se pojavljajo povsem arbitrarno: etimologija oziroma nastanek besede, podatki o intonaciji in izgovorjavi, sinonimi (ki jih uvajajo besede *sinonimi*, *sopomenke* ali pa so navedeni prosto; ločujejo jih vejice ali podpičja), vir, različni kvalifikatorji se pojavljajo razmeroma redko, najdemo pa tudi kazalke, ki napeljujejo na druge iztočnice (*glej tudi* ali pa je hiperpovezava neposredno navedena). Tudi vrstni red je povsem poljuben: elementi se lahko pojavijo na začetku, na koncu, med razlago in primerom oziroma primerom in razlago, med posameznimi pomeni ali med primeri.

Čeprav »za večino leksike velja, da je večpomenska« (VIDOVIČ MUHA 2013: 207), hierarhija pomenov pri večpomenskih besedah v kolaborativnih slovarjih ni vedno jasna, pomeni pa niso nujno razporejeni po običajnem vrstnem redu (preneseni pomeni so občasno navedeni pred dobesednimi). Kadar gre za vezani sestavek, se le-ti pojavljajo v besedilu in niso grafično ločeni med seboj. Pri ločevanju pomenov na pomenske oddelke se pisci poslužujejo različnih načinov: uporabljajo rimske ali arabske številke (ki jim lahko sledi pika, zaklepaj ali oboje), male ali velike črke (ki jim sledi bodisi zaklepaj bodisi pika), grafično raznolike alineje ali pa so navedeni v novi vrstici. Dodatni pomeni so včasih zapisani v oklepajih.

Razlaga najpogosteje neposredno sledi iztočnici. V nasprotnem primeru jo bodisi uvedejo izrazi kot *pomeni*, *nekdo*, *ki ...*, *izraža*, *je*, *beseda*, *ki ...*, *označuje*, *se rabi*, *uporabljamo*, *Xreče/uporablja* ipd. bodisi znaki kot so - => ali pa se razlaga nahaja v oklepajih za primerom. Kar zadeva ilustrativno gradivo, lahko primeri rabe neposredno sledijo razlagi (ki jih občasno uvaja z dvopičjem) ali so od nje grafično ločeni (v posebni vrstici), lahko pa se tudi nahajajo v enojnih ali dvojnih narekovajih, v okro-

⁴ Nekateri tuji kolaborativni slovarji imajo dve ločeni polji, ki sta posebej določeni za razlago in primer rabe, kar verjetno izhaja iz skrbi za strukturiranost člankov.

gljih ali oglatih oklepajih, v krepkem ali ležečem tisku. Ilustrativno gradivo lahko uvajajo grafično različno označene alineje (kot denimo > - •) ali pa besede kot *primer*, *npr.* ali *uporaba* (ki jim sledi dvopičje). Vsi naštetih postopki se poljubno kombinirajo med seboj, ni pa nujno, da je primer rabe kakorkoli posebej zaznamovan.

Potrebno je ponovno opozoriti na heterogenost (pa tudi občasne pomanjkljivosti) znotraj posameznih člankov, ki je rezultat večstopenjskega pisanja, saj pisci ne sledijo nujno principom, ki so veljali v prejšnjih stopnjah pisanja. V primeru *fasnga* se v prvi fazi pisanja razlaga začne z veliko začetnico in konča z ločilom, ilustrativno gradivo je v narekovajih in poševnem tisku, medtem ko je v drugi fazi navedena le sopomenka, primeri rabe pa so v običajnem tisku.

fasnga

včasih tudi *fasunga-fasunga*

1. Velik nakup za dlje časa.

"Prišla je plača, gremo po *fasngo*."

"*Trgovine bodo dlje časa zaprte, zato je pametno da gremo po fasngo.*"

2. okrov

"Dej s fazenpriferjam probi, če je kej štroma u *fasng*."

"Za to žarnco mora bit pa drzga *fasnga*."

Primer 5: *Fasnga*.

Nekateri geselski članki so zelo bogati in vsebujejo skoraj vse zgoraj naštete dele, od kvalifikatorjev do pomenskih oddelkov, drugi pa so bolj skopi in navajajo zgolj enega od pomenov ali primer rabe. Velike razlike izhajajo iz dejstva, da gre za kolaborativni slovar, ki ga ne piše ekipa leksikografov oz. jezikoslovcev, temveč množica uporabnikov spleta, ki nimajo nujno jezikoslovnega znanja in geselske članke sestavljajo povsem prosto.⁵

Prispevki so anonimni, zato se zastavlja vprašanje legitimnosti in verodostojnosti, kar je metodološki problem. Potrebno je poudariti, da ne gre vedno za prikaze zgolj realno razširjene rabe, ampak tudi za enkratno pojavljanje določene besede (*hapax*). Da bi bili slovarski sestavki verodostojnejši, nekateri pisci uporabljajo citate, ki so pogosto v narekovajih ali miselno povzemajo vir, ki ga navedejo ob koncu članka (najdemo tako znanstveni način citiranja kot pomanjkljive zapise). Kot potrditev verodostojnosti občasno navajajo časopisje, leposlovje, video posnetke, spletne vire ali povezave s socialnimi omrežji in drugimi spletnimi stranmi. Geslo *esmeralda* ponuja kar tri različne povezave:

⁵ Oblika geselskih člankov v obeh izdanih delih, tako prve, elektronske verzije, kot kasneje izdane knjižne oblike, je plod uredniških odločitev. Urednici Alenka Pirman in Inge Pangos sta se odločila, da dopolnita izbrana gesla: v knjižni izdaji najdemo sistematično navedene slovnične kvalifikatorje (besedna vrsta in sklanjatev oziroma spregatev pri pregibnih vrstah). Prav tako najdemo zvrstne oziroma stilne oznake (*žargon*, *sleng*, *slabšalno* ipd.) in sopomenke, ki jih uvajata kazalki *tudi* in *blizu*. V dani raziskavi obravnavamo le spletni vir.

esmeralda

ljubkovalno ime za stavbo *Gospodarske zbornice* v Ljubljani

Ambiciozna zgradba arhitektov Sadar in Vuga je rasla sočasno s priljubljenostjo *Esmeralde*, žajfnice o "pepelki s konca drugega tisočletja". *Esmeralda* je imela zelene oči, zbornica pa zelene šipe ...

Primer 6: *Esmeralda*.

Poleg navajanja virov pri pisanju razlag nekateri pisci opisujejo tudi prvo pojavitev besede – kdo, kdaj, kje in v kakšnih okoliščinah jo je prvič uporabil, pa tudi kako se je beseda nato širila. Zaradi pogostosti uporabe se zdi, da postopki, kot so navajanje virov, spletne povezave in opis nastanka, pripomorejo k večji verodostojnosti zapisov.

Navkljub metodološkim dilemam in morebitnim pomanjkljivostim je potrebno *Razvezani jezik* razumeti predvsem kot socialni pojav, kot kolaborativni slovar in prostor, kjer se oblikujejo nove diskurzivne prakse. S tega vidika je *Razvezani jezik* pomemben vir, zelo bogat in izredno kompleksen, obenem pa se moramo zavedati, da je »jezikovna analiza, ki ima za izhodišče leksiko, [...] neizogibno zaznamovana s svojimi specifikami« (ŠORLI 2013: 437).

3 Lastna imena v *Razvezanem jeziku*

V *Slovenskem pravopisu* najdemo delitev lastnih imen na imena bitij (osebna, veroslovna in bajeslovna imena, alegorične poosebitve, imena prebivalcev, živalska imena), zemljepisna imena (naselbinska in nenaselbinska) in stvarna imena (pomenske skupine stvarnih imen) in sicer z ozirom na veliko oz. malo začetnico in v kontekstu slovenjenja lastnih imen (prevedena, podomačena, nepodomačena). Glede na obliko ločimo eno- in večdelna lastna imena (SP 2001: 10–16, 23–27).

Podrobneje lastna imena in njihovo vlogo v slovenski leksikografiji analizira Vidovič-Muha, ki izpostavlja trojni pomen leksemov: denotativni slovarski pomen, ki ga »definiramo z zbirom pomenskih sestavin«, konotativni »je vedno spremljevalni, denotativnemu pomenu dodan«, kategorialni slovarski pomen pa »je slovnični in besedotvoren«. Če je »leksem kot slovarska enota določen z denotativnim pomenom«, je posebnost lastnih imen ta, da so za razliko od ostalih leksemov določena samo s kategorialnim slovarskim pomenom, saj »poimenujejo eno, čeprav ne posamezno; kot taka so pomensko prepoznavna v besedilu«. Uvrščamo jih med besedilne aktualizatoje (VIDOVIČ-MUHA 2013: 92–93, 202–07).

V naši raziskavi nas bodo zanimala lastna imena v glavi geselskih člankov, torej lastna imena v iztočnicah. SSKJ lastnih imen ne vsebuje, saj gre načeloma za neslovarske jezikovne prvine, edina izjema so lastna imena, ki se uporabljajo v prenesenem pomenu ali v stalnih besednih zvezah (1994: XX). Posebnost kolaborativnih slovarjev je, da vključujejo tudi lastna imena; lastna in stvarna imena so torej med seboj popolnoma pomešana. Veliko začetnico pri lastnih imenih v *Razvezanem jeziku* pogosto zamenja mala začetnica, ker vsi internetni pisci teh slovarskih gesel ne

poznajo pravopisnih pravil. Velika začetnica ni zanesljiv kriterij za ločevanje med lastnimi in stvarnimi imeni (PATERNOSTER 2011: 33), niti za našo analizo ni bistvena, zato se k temu problemu ne bomo več vračali, prav tako ne bomo obravnavali slovničnih in pravopisnih napak.

V geslih *Razvezanega jezika* se lastna imena pojavljajo na tri različne načine:

- lastno ime;
- lastno ime v besedni zvezi;
- izpeljanka iz lastnega imena.

Kar zadeva lastna imena v geslih, najdemo v spletni bazi največ antroponimov in toponimov. Mednje sodi tudi naslednji primer:

Balkan - geografsko

1. gorovje v Bolgariji

2. publicistično tudi poimenovanje Balkanskega polotoka = ozemlja, ki ga omejujejo reke Soča, Idrojca, Ljubljanska, Sava in Donava ali črta ki spaja točko izliva Soče in izliva Donave

Primer 7: Balkan – geografsko.

Prava lastna imena, kot v zgornjem primeru, so v *Razvezanem jeziku* sorazmerno redka. Pisec je posebej zabeležil, da gre za geografsko ime, ne pa za preneseni pomen, kot je »nered, razsulo, brezvladje«, ki se nahaja v lastnem članku, naslovljenem preprosto *balkan*. Poleg standardnega lastnega imena, ki je pravzaprav v manjšini, najdemo v tej kategoriji tudi precej vrstnih poimenovanj iz lastnih imen, kar ponazarja primer *bambi*.

bambi

Bambi (ekspresivna oblika je lahko tudi bambuzel) je prikupno dekle manjše oz. drobne rasti, zato pa zelo nežnega obraza in velikih, zvedavih oči.

Primer 8: Bambi.

Večina sestavkov z vrstnimi poimenovanji iz lastnih imen ne omenja prvotnega referenta (v danem primeru srne Bambi), temveč opisuje zgolj preneseno rabo (»prikupno dekle velikih, zvedavih oči«), bralci pa morajo izpeljavo dognati. Gre za metaforičen proces, ki na osnovi analogije zbliža dve različni enciklopedični domeni. Interpretacija poteka preko analogije, ki se vzpostavi med prvotnim referentom lastnega imena in referentom v dani komunikacijski situaciji; v tem primeru lastno ime »ne zaznamuje več posameznega, ampak lastnost, značilnost, ki je motivirala na posameznem področju karkoli presežno« (VIDOVIČ MUHA 2013: 93). Redkeje sta v geselski članek vključeni obe poimenovanji, prvotno in preneseno, kot denimo pri *esmeraldi*.

V *Razvezanem jeziku* v geslih poleg lastnih imen najdemo tudi sintagme z lastnimi imeni. Prav v tem se kolaborativni slovarji močno razlikujejo od klasičnih, ki ta-

kšnih gesel načeloma ne vsebujejo. Za te sintagme je značilen semantičen (pomenski) transfer, interpretiramo pa jih v bloku, kot celoto (REY 2002: 182–84); gre za pomenske prenose, ker »med motivirajočim in motiviranim pomenom ni mogoče vzpostaviti razmerja pomenske vsebovanosti – nad-/podpomenskosti« (VIDOVIČ MUHA 2013: 208). Ta kategorija je v *Razvezanem jeziku* najpogostejša in združuje zelo različne fenomene, tako s formalnega kot z vsebinskega vidika. Vloga lastnih imen v tovrstnih sintagmah je najpogosteje metaforična, prenos poteka od enega k več referentom: lastna imena so »motivatorji frazeološkega pomena, a ob tem izgubijo referenco s posameznim, kar je osnovna funkcija lastnega imena« (JAKOP 2012: 55).

imeti doma Petro Majdič

občasno pasti v luknjo

Brin (3 leta): *Mami, a veš, da ima moja prijateljica Nika doma*

Petro Majdič?

Mami: ?

Brin: *Ah, nič, včasih v luknjo pade.*

Primer 9: Imeti doma Petro Majdič.

Tretja kategorija lastnih imen nakazuje na jezikovno inovativnost. V primeru izpeljank iz lastnih imen so gesla rezultat raznovrstnih morfoloških in sintaktičnih preobrazb, največkrat pa gre za dodajanje predponskih in priponskih obrazil. Nastane nova beseda, v kateri lahko lastno ime še prepoznamo, pomen pa se spremeni. Interpretacija je možna le preko prvotnega referenta lastnega imena. Ta kategorija je izredno bogata, posebej veliko novosti je s političnega področja.

skanglan

1. Koruptivna ali drugače kazensko ovadena politična oseba, ki s za vsako ceno oklepa oblasti, a je politično mrtva.

2. Poražen, politično obubožan lik.

3. Nekdo, ki je politično propadel. Gotof lik.

Še ostalo:

"kanglerjevati" - občevati z narodom v glavo

"prikanglal sem zraven" - zaposlil me je župan

"kanglerjevina" - mestna občina

"dobiti kanglo" - pridobiti gradbeno dovoljenje

"zakanglati" - potrošiti iz budžeta

"odklanglati" - spizditi na dopust. pod hitno!

"kanglanje" - lokalne volitve

"kangleroid" - umsko prizadeti član mestnega sveta z opravljeni viličarskim izpitom

"skanglati" - dvigniti ceno dobavitelju

"kanglerstein" - uvoženi kitajski granit za mestne trge okoli Pohorja

"kangla" - ženska na občini

"puna kangla" - gotof si

Primer 10: Skanglan.

Prav tematika lastnega imena pa nas napeljuje k širšemu problemu metajezika, ki se mu bomo podrobneje posvetili. Zanimale nas bodo njegove pojavne oblike, mesto pojavljanja in vloga pri zgradbi geselskih člankov.

4 Metajezik

Pojem »metajezik« se na eni strani nanaša na metalingvistične razlage, izjave, na drugi pa na metalingvistično rabo samih besed (vseh besednih vrst), kjer se označenec nanaša na jezik in jezikovni kod. Metalingvistične besede so tako besede, ki se v svojem pomenu ali v enem od svojih pomenov nanašajo na sam jezik. Vsako besedo lahko torej uporabimo metalingvistično (AUROUX 1979: 5, REY-DEBOVE 1978: 29). Problem metajezika je bil dolgo predmet logike in filozofije, pozneje pa tudi lingvistike, kar je za našo obravnavo še posebej pomembno.

4.1 Vloga, pojavljanje in oblike metajezika

Največji preboj v lingvistiki je naredil Jakobson, ki je metajeziku pripisal eno od šestih funkcij jezika in mu s tem v shemi komunikacije zagotovil posebno mesto. Pozneje je veliko prispevala Rey-Debove, ki je med prvimi preučevala metajezik naravnih jezikov. Njuna skupna točka je reflektivnost jezika kot temeljna jezikovna praksa. Jakobson poudarja, da metajezik ni samo stvar jezikovne znanosti, temveč je del vsakdanje komunikacije, uporaba metajezika pa je nujna za normalno delovanje jezika (JAKOBSON 1963: 53–53, 217–18).

Rey-Debove je naredila korak dlje v isti smeri in se podrobneje ukvarjala z »metalingvističnimi besedami« in semiotično, semantično in sintaktično analizo metajezika. Opozarja na bistveno razliko med znanstveno-didaktičnim metajezikom, ki je delno formaliziran in za katerega imamo simbole in veljavne aksiome, in pa običajnim metajezikom, ki se ga poslužuje uporabnik jezika (REY-DEBOVE 1978: 22, 1979: 15). Slednjemu je v svojih analizah posvetila še posebno pozornost in izdelala natančne tipologije.

Podobno Culioli ločuje metalingvistično dejavnost, ki je formalna, namenjena opazovanju, in epilingvistično dejavnost, ki je spontana in nastane kot komentar h govoru. Pojavlja se v obliki parafraz in razlag, ki so predmet lingvističnega raziskovanja (CULIOLI 1974: 53–54, 72–75). V to miselno tradicijo se umešča tudi Julia s svojo »teorijo naravne semantike«, ki ji postavlja nasproti leksikografski metajezik (Julia 2001), v podobni smeri pa Authier-Revuz podrobneje analizira avtonimičnost diskurza, njegovo raznovrstnost in način delovanja. Opozarja na pojem »metadiskurzivnosti«, ki se v nasprotju z metajezikom ne nanaša na lingvistični kod in jezik nasploh, temveč na govorčev lasten diskurz in sodi med oblike spontanega metajezika (AUTHIER-REVUZ 2012: 36).

Vsem navedenim teorijam je skupno, da v različnih teoretskih okvirih in z različnimi pojmovni aparati ločujejo med znanstvenim in »laičnim« ali spontanim metajezikom. Med temeljne oblike spontanega metajezika sodijo razlage, za katere je značilno določeno semantično razmerje, bodisi ekvivalenca bodisi specifikacija.

Preučujemo jih lahko tudi glede na učinek, ki ga proizvedejo. Potrebno je omeniti še komentarje, saj »ima jezik – za razliko od drugih sistemov – možnost, da komentira samega sebe« (GARDES-TAMINE in PELLIZZA 1998: 99): metalingvistični komentar se nanaša na jezik kot kod, metadiskurzivni na sogovorčevo izjavo oziroma na že obstoječi govor, metaenonciativni komentar pa na govorčevo lastno izjavljanje (AUTHIER-REVUZ 2012: 35–39). Ti komentarji so navadno izrečeni s posebno intonacijo in prozodijo, kadar so zapisani, pa se lahko nahajajo med narekovaji, v oklepajih, v poševnem tisku ipd. (NIKLAS-SALMINEN 2003: 62, GARDES-TAMINE in PELLIZZA 1998: 102). To naslovnika prisili, da se vrne k določeni besedi, a ne pomeni nujno ponovne interpretacije (STEUCKARDT 2003: 8–9).

Slovarji so sami po sebi znanstveni metajezik *par excellence*, saj je njihova funkcija posredovati informacije o jeziku, o obstoječih besedah, njihovih rabah, pomenih, posebnostih ipd., metajezik pa je »učinkovito orodje za pomensko razčlemba in določanje pomenskih razmerij« (TROBEVŠEK DROBNAK 2007: 314). Prav posebej pa je metajezik pomemben za analizo kolaborativnih slovarjev, saj se tu problem metajezika zastavlja na povsem drugačen način: v njem se prepletata tako znanstveni kot spontani metajezik. V nadaljevanju se bomo osredotočili na različne oblike metajezika v *Razvezanem jeziku*.

4.2 Metajezik v *Razvezanem jeziku*

Pri kolaborativnih slovarjih je problem metajezika kompleksen zaradi več razlogov: pojavne oblike metajezika so raznolike, njegovo pojavljanje je nesistematično in ni poenoteno, kar seveda lahko pojasnimo s temeljnim delovanjem kolaborativnih slovarjev, za katere je značilno veliko število avtorjev, ki praviloma niso leksikografi. Posebej pa je potrebno izpostaviti, da se znanstveni in spontani metajezik prepletata. Prav zato je vreden posebne obravnave, ki pa prinaša številne zagate.

Glavna težava izvira iz dejstva, da geselski članki v spletnih bazah niso urejeni na enak način kot v klasičnih slovarjih. Kot smo že omenili, spletna baza poleg iztočnice ponuja eno prosto polje, za katerega se pisec sam odloči, s katerimi elementi ga bo izpolnil in v kakšnem zaporedju si bodo le-ti sledili. *Razvezani jezik* ne predvideva ločevanja na razlago, primer rabe in druge metajezikovne podatke (podatke o intonaciji, slovnične in stilne kvalifikatorje ipd.), tako da se le-ti sledijo v poljubnem vrstnem redu in se med seboj prepletajo. Raznovrstne oblike metajezika v *Razvezanem jeziku* lahko strnemo v tri skupine:

- slovnični kvalifikatorji in slovarski zaznamki;
- metajezik v razlagah;
- metadiskurzivni in metaenonciativni komentarji.

EksPLICITNE oblike metajezika najdemo predvsem v prvih dveh kategorijah: v poimenovanih posameznih delov geselskega članka (*izgovorjava, uporaba, sopomenke* ipd.), slovničnih kvalifikatorjih (*samostalnik, glagol* ipd.) in razlagah (najpogosteje jih uvajajo metalingvistični izrazi, kot so: *pomeni, je, izraža, nekdo, ki ..., se uporablja, se reče* ipd.). Kvalifikatorji se sicer pojavljajo razmeroma redko, za razliko od klasičnih slovarjev pa niso nujno formalizirani ali okraščeni, temveč prosto opisani:

fakof

tudi: fakof jebi se!

Fakof je beseda številnih, ali bolje rečeno, skoraj neomejenih pomenov. Izjemno pomembno je, kako se besedo naglaša, ter kako dolgi so izrečeni samoglasniki. Če poudarimo "o" ali še posebej zategnemo "f" na koncu besede, se njen pomen popolnoma spremeni.* Poznavalci, ki s to besedo znajo pravilno operirati, lahko z njo povedo in dorečejo pravzaprav skoraj vse. Predvsem ima beseda izjemno uporabno vrednost pri pogajalskih prijemih v moški družbi.

Beseda fakof ima še en točno določen pomen, in sicer pomeni starejši izraz za pijačo, katere osnovni sestavini sta pivo in tonik (danes se tej pijači v nepoznavalskih krogih reče »pir s švepsom«). Naročanje te pijače zna biti izjemno zanimivo in zabavno. Ko pride natakar in te vpraša, kaj si želiš, mu kratko in odrezavo odvrneš: »Fakof«!

* Moja osebna izkušnja je, da "fakooof" s širokim in nekako zateglim, malo nosnim o (način govora deluje malce zdolgočaseno) rabijo predvsem ženske, ko oponašajo kake finoče (mlajša generacija seveda).

Primer 11: Fakof.

Kot je razvidno iz primera *fakof*, so geselski članki lahko napisani povsem poljudno, posamezni deli niso posebej strukturirani, vrstni red informacij ni predpisan. Oblike metajezika v primeru kvalifikatorjev in drugih slovničnih informacij niso vedno strogo znanstvene, pogosto so bližje spontanemu metajeziku. Ta pa pride še bolj do izraza pri t. i. metalingvističnih komentarjih, ki so velika posebnost kolaborativnih slovarjev. Lahko jih ločimo v dve skupini. Pisec lahko komentira lastno pisanje; tovrstni komentarji se najpogosteje nanašajo na določeno definicijo ali rabo, v njih pa pisci izražajo svoje odobravanje ali odklanjanje, navdušenje, dvom ipd.

BABENBERG

opis gruče žensk, ki se vedno (hehetajoče se) prikažejo skupaj ter vse počno istočasno in izjemno usklajeno.

Mišljeno nežno karajoče, baje tudi ljubkovalno (a ne verjamem).

Primer 12: Babenberg.

V primeru *babenberg* pisec s komentarjem »a ne verjamem« nakazuje distanco do lastne izjave »mišljeno nežno karajoče«. Prav tako pa lahko pisci komentirajo tuje oziroma že obstoječe geselske članke. V svojih komentarjih lahko izrazijo strinjanje ali nestrinjanje, informacije dopolnijo, postavijo vprašanja drugim piscem ipd. Obe vrsti komentarja se lahko pojavita v samem besedilu (*BABENBERG*), v opombi znotraj članka (*fakof*) ali pa v rubriki »pripomni«, kot v naslednjem primeru:

cntntn/pripomni

Dve zadevi:

1. Za besedi sntntn in cntntn sta vnešena dva identična članka. To najbrž ni zaželjeno, en od njiju bi moral biti zgolj povezava na drugega.

2. Čmrjlj ni najdaljša slovenska beseda brez samoglasnikov, kot trdi članek, temveč je to za črko daljša beseda vzbrst. Posledično morda nima smisla opletati s to posebnostjo cntntna, ker gre za povsem izmišljen izraz z namerno neuporabo samoglasnikov.

Primer 13: Cntntn/pripomni.

Za metajezik v *Razvezanem jeziku* so značilne številne posebnosti: v nasprotju z razlagalnimi slovarji, kjer so posamezni deli geselskega članka ločeni, se tip informacij in z njimi povezan metajezik v kolaborativnih slovarjih nahajajo v poljubnem vrstnem redu in se med seboj prepletajo. Vrstni red informacij je popolnoma prost in odvisen od posameznega pisca. Prav tako lahko en stavek vsebuje več različnih informacij (slovnične, stilne itd.). Bistvena razlika je tudi v tem, da se v kolaborativnih slovarjih prepleta tako znanstveni kot spontani metajezik oziroma da v njih poleg metajezika najdemo tudi epijezikovne ali metadiskurzivne rabe. Poleg metajezikovnih izrazov v razlagah in kvalifikatorjih med najzanimivejše sodijo metadiskurzivni komentarji, ki se nanašajo na že obstoječi zapis, in metaenonciativni komentarji, ki se nanašajo na piščev lastni članek; oboji kažejo na piščevo distanco do danih razlag. Prav zaradi slednjega bi lahko rekli, da je metajezik v *Razvezanem jeziku* v primerjavi z obstoječimi razlagalnimi slovarji bogatejši, čeprav je manj strukturiran in nesistematičen.

5 Zaključek

V naši študiji smo se posvetili kolaborativnim slovarjem, njihovem delovanju in posebnostim v primerjavi z enojezičnimi razlagalnimi slovarji. Glavna njihova posebnost je, da jih pišejo uporabniki spleta z vseh vetrov in ne (zgolj) jezikoslovci oz. leksikografi. Avtorji so torej številni, pisanje slovarskih gesel pa ne predpostavlja posebnega jezikovnega znanja. Podrobneje smo se posvetili slovenskemu kolaborativnemu slovarju *Razvezani jezik*, ki je nastal leta 2004 in danes šteje 4200 gesel. Deluje po načelu »wiki« in se v nekaterih pogledih močno razlikuje od tujih kolaborativnih slovarjev. Poleg bogate spletne baze se bo lahko kmalu pohvalil z že drugo knjižno izdajo. *Razvezani jezik* je izredno bogat z neologizmi in posledično zanimiv z vidika jezikovnih inovacij (formalni neologizmi). Prav tako najdemo v njem veliko prenesenih pomenov in novih pomenov sicer že ustaljenih leksemov (semantični neologizmi, PRUVOST in SABLAYROLLES 2003: 10). Če je bila do sedaj uporabna vloga slovarjev v slovenski leksikografski tradiciji zapostavljena (STABEJ 2009: 115), se zdi, da bi lahko *Razvezani jezik* prinesel preobrat.

Lastna imena so obravnavana nesistematično, kar je logična posledica tega, da slovar piše množica anonimnih piscev. Podrobneje smo analizirali njihove oblike: v geslih se nahajajo tako sama kot v sintagmah in izpeljankah, kjer imajo lastna imena ključno vlogo pri jezikovnih inovacijah in kažejo na veliko kreativnost v slovenskem jeziku. Poimenovanja iz lastnih imen s pomenskim prehodom v vrstno občnoimenskost so v *Razvezanem jeziku* najpogostejša, analogija pa največkrat ni eksplicirana in predpostavlja samostojno interpretacijo metaforičnega procesa.

Tudi metajezik je v kolaborativnih slovarjih zastopan na poseben način. Od klasičnih slovarjev, ki vsebujejo t. i. znanstveni metajezik, se razlikujejo po tem, da kolaborativni slovarji vsebujejo tudi številne oblike spontanega metajezika (t. i. epi-jezikovne oz. metadiskurzivne rabe). Oblike metajezika v *Razvezanem jeziku* so raznolike, njihovo pojavljanje je nesistematično in ni poenoteno, kar seveda pojasnjuje temeljno delovanje kolaborativnih slovarjev. Metajezik se tako pojavlja v obliki kvalifikatorjev, razlag, parafraz in metajezikovnih komentarjev. Slednji so še posebej zanimivi, saj po eni strani nakazujejo piščevo distanco, po drugi je prav metajezik eden od nosilcev dialoške strukture geselskih člankov.

VIRI IN LITERATURA

- Sylvain AUROUX, 1979: Catégories de Métalangages. *Histoire, Épistémologie, Langage* 1/1. 3–14.
- Jacqueline AUTHIER-REVUZ, 2012: *Ces mots qui ne vont pas de soi: Boucles réflexives et non-coïncidences du dire*. Pariz: Lambert-Lucas.
- Antoine CULIOLI, 1974: *Pour une linguistique de l'énonciation: Formalisation et opération de repérage*. Pariz: Orphys.
- Helena DOBROVOLJC in Nataša JAKOP, 2011: *Sodobni pravopisni priročnik med normo in predpisom*. Ljubljana: ZRC SAZU.
- Joëlle GARDES-TAMINE in Marie-Antoinette PELLIZZA, 1998: *La construction du texte: De la grammaire au style*. Pariz: Armand Colin.
- Velemir GJURIN, 1986: K začetkom slovenskega slovaropisja. *Slavistična revija* 34/4. 365–92.
- Erving GOFFMAN, 1987: *Façons de parler*. Pariz: Minuit. (*Forms of Talk*, 1981).
- Roman JAKOBSON, 1963: *Essais de linguistique générale*. Pariz: Minuit.
- Nataša JAKOP, 2012: Normativni vidik apelativizacije v frazeologiji – anomalija ali jezikovna igra? *Učenyje zapiski Tavričeskogo nacional'nogo universiteta imeni V. I. Vernadskogo, Serija Filologija, Social'nye komunikacii* 25/2. 50–55.
- Catherine JULIA, 2001: *Fixer le sens? La sémiotique spontanée des gloses de spécification de sens*. Pariz: Presses Sorbonne Nouvelle.
- Michel MARCOCCIA, 2003: La communication médiatisée par ordinateur: Problèmes de genres et de typologie. Prispevek na konferenci Journée d'études: les genres de l'oral (Université Lumière – Lyon 2, 18. 4. 2003).

- Alenka PATERNOSTER, 2011: *Lastno ime in prevajanje: Magistrsko delo*. Filozofska fakulteta UL: A. Paternoster.
- Jean PRUVOST in Jean-François SABLAYROLLES, 2003: *Les néologismes: Que sais-je?* Pariz: PUF.
- Alain REY, 2008: *De l'artisanat des dictionnaires à une science du mot: Images et modèles*. Pariz: Armand Colin.
- Josette REY-DEBOVE, 1979: *Sémiotique*. Pariz: PUF.
- , 1978: *Le métalangage: Étude du discours sur le langage*. Pariz: Armand Colin.
- Slovar slovenskega knjižnega jezika*, 1994. Ljubljana: DZS.
- Slovenski pravopis*, 2001. Ljubljana: ZRC SAZU.
- Marko STABEJ, 2009: Slovarji in govornici: kot pes in mačka? *Jezik in slovstvo* 54/3-4. 115–38.
- Agnès STEUCKARDT in Aino NIKLAS-SALMINEN (ur.), 2003: *Le mot et sa glose*. Aix-en-Provence: PUP.
- Mojca ŠORLI, 2013: Jezikovna in funkcijska zvrstnost v leksikalni podatkovni zbirki: kvalifikator ali pomenski opis? *Družbena funkcijskost jezika (vidiki, merila, opredelitve)*. Ur. A. Žele. Ljubljana: ZIFF (Obdobja, 32).
- Frančiška TROBEVŠEK DROBNAK, 2007: O pojasnjevalni in uporabni vrednosti teorije o univerzalnih prapomenih in naravnega semantičnega metajezika. *Razprave II. razreda* 20. 307–24.
- Ada VIDOVIČ-MUHA, 2013: *Slovensko leksikalno pomenoslovje*. Ljubljana: ZIFF.
- Le Dictionnaire de la Zone. Splet. Ogled 8. Maja 2014.
- La Parlure: Le dictionnaire collaboratif du français parlé. Splet. Ogled 8. maja 2014.
- Razvezani jezik: Prosti slovar žive slovenščine. Splet. Ogled 8. maja 2014.
- Urban Dictionary. Splet. Ogled 8. maja 2014.
- Tina ŽAGAR PERNAR in Tatjana LOTRIČ. Stalne besedne zveze. Projekt Slovenščina. Srednja elektro-računalniška šola. Splet. Ogled 8. maja 2014.

SUMMARY

The rapid progress of technology and the possibilities it offers has enhanced the proliferation of the so-called collaborative dictionaries. As opposed to electronic or internet dictionaries which are ultimately classical dictionaries available on-line, collaborative dictionaries are based on collaborative authorship. They are compiled by a larger audience, the on-line entries can be contributed by anybody, without instructions or censorship. The present paper examines the functioning and form of collaborative dictionaries, with a focus on *Razvezani jezik jezik – Prosti slovar žive slovenščine* [*The Tongue Untied—A Free Dictionary of the Living Slovene Language*] (www.razvezanijezik.com).

Collaborative dictionaries have not been the subject of scientific investigation, there are no attempts of their description or analysis. Hence in the first part, the author analyzes the functioning, the form of entries, and some specific features that distinguish *Razvezani jezik* from other (foreign) collaborative dictionaries. The main common feature stems from the fact that collaborative dictionaries are compiled by internet users of various backgrounds and not (merely) by linguists or lexicographers. No specific linguistic knowledge is required from the numerous authors that compile the entries. *Razvezani jezik* is very rich in neologisms and hence interesting in terms of linguistic innovation (formal neologisms). It also abounds with metaphorical meanings and new meanings of existing formulations (semantic neologisms). *Razvezani jezik* was founded in 2004 and now includes 4200 entries; in addition to the rich internet base it will soon produce the second book publication.

The paper further analyzes some special linguistic phenomena characterizing the content of collaborative dictionaries. First it tackles the problem of proper names, which is in itself complex and difficult to sort out. The author examines the way in which proper names are treated differently than in classical dictionaries. The main difference is that in classical dictionaries proper names are physically separated from other entries, while in *Razvezani jezik* entries are mixed. Their inclusion and treatment are not systematic, which is a logical consequence of a collective authorship. Looking at the form of proper names, one can see that in some entries they appear alone, in others in locutions and derivatives where proper names play a key role in linguistic innovation, displaying a great creativity of Slovene. With respect to the reference, a classical proper name is often accompanied by a metaphorical name that does not refer to the original referent but depends on the linguistic context, i.e., the analogy between the two enables interpretation. Metaphorical names are the most frequent manifestation of proper names in *Razvezani jezik*. The analysis of selected entries provides an insight into the complexity of this phenomenon, the place of proper names in the general nomenclature, and the process of linguistic innovation.

The topic of proper names leads to the broader issue of metalanguage, which plays a key role in all normative linguistics, i.e., in both grammars and dictionaries. Jakobson lists metalanguage as one of the six functions of language and thus ascribes to it a special role in the communication model. 'Metalanguage' refers on the one hand to metalinguistic definitions, descriptions, explanations, propositions, and on the other hand to metalinguistic use of words (of all classes), where the signified refers to language and its code. Meta-linguistic words are thus those words whose meaning or one of their meanings refers to language itself, but one has to bear in mind that every word can be used in metalinguistically. Dictionaries are metalanguage *par excellence*, since their function is to convey information about language, its existing vocabulary, usage, meanings, special characteristics, etc. Metalanguage is particularly significant in collaborative dictionaries where it functions quite differently. It is very diverse, its use is not systematic and uniform, which is a function of the collective authorship of non-professional lexicographers. In the entries, metalanguage appears in various forms both in the head (qualification) and in subentries, and especially in the explanatory part, where it assumes various forms in explanations, illustrative material, examples, the usage in context and in the so-called nest. Some-

times one can find style qualifications. Metalanguage in *Razvezani jezik* also has a special role as the bearer of a dialogical structure of entries, and these examples are particularly interesting.

It seems that a new chapter is being written in linguistics, since collaborative dictionaries are part of the so-called participative lexicography. *Razvezani jezik* occupies a very special place in it. Its content is rich and diverse, the linguistic phenomena it treats are very complex. The reliability of some entries and their usage may be questionable, but *Razvezani jezik* should be considered a sociolinguistic phenomenon and examined as such.

OCENE – POROČILA – ZAPISKI – GRADIVO

ALENKA ŽBOGAR: *IZ DIDAKTIKE SLOVENŠČINE*

Ljubljana: Zveza društev Slavistično društvo Slovenije, 2013

(Slavistična knjižnica, 20). 175 str.

Monografijo *Iz didaktike slovenščine* sestavljajo trije deli: v prvem delu *Pouk slovenščine kot maternega/prvega jezika v slovenskem šolstvu po letu 1996* – specifične je predstavljen razvoj predmeta, ki se je dogajal ob novih učnih načrtih za osnovne in srednje šole; v drugem delu *Metode pouka književnosti* je v središču pozornosti književnost z metodami in operativizacijo problemsko-ustvarjalnih metod pouka književnosti; v tretjem delu *Metode raziskovanja didaktike književnosti* so predstavljene metode kvalitativnega in kvantitativnega raziskovanja tega področja.

V prvem poglavju so prikazane družbene okoliščine, ki so narekovale prehod od transmisijskega k transformativnemu pouku. Zanimiv je vpogled v postmoderno družbo, izpostavljen je problem izginjanja trdnih identitet in tako tudi zgodb, ki se sprevačajo v transzgodbe; umetnik se danes ne sprašuje več, kdo da je, temveč v katerem svetu je. Svet pa vse bolj postaja globalna vas, življenje je kompleksnejše, a veliko bolj površinsko. Gre za čas hitrega življenjskega sloga, ki povzroča v literaturi povezovanje žanrske in visoke književnosti. Postmoderna doba je čas konca subjekta, kot poudarja avtorica monografije, zato je logično vprašanje, ki si ga zastavlja: kako v takih razmerah – družbenih in odsevu teh v književnosti – uresničevati cilje pouka književnosti: kako krepiti posameznikovo kulturno zavest in spodbujati medkulturno povezovanje in kako sploh osmišljati pouk slovenščine v postmoderini dobi. Avtorica predstavi sistem pouka slovenščine in poda pregled sprememb ob orisu učnih načrtov na osnovnošolski in srednješolski ravni, posebej izpostavi cilje mature in poklicne mature. Pregledno se posveča specifičnim ključnim možnostim, ki so zapisane v posodobljenih učnih načrtih za slovenščino (ki so nastajali v letih od 2006 do 2008). V okviru razlage sporazumevalne zmožnosti izpostavlja spremembe na informacijsko-komunikacijskem področju in s tem odpira pomembno vprašanje o integraciji razumevanja tradicionalne pismenosti in digitalne pismenosti, pri čemer opozarja na pomen celotne organizacije vzgojno-izobraževalnega sistema, usmerjene v učinkovito sodelovanje vseh akterjev sistema in v učiteljevo nenehno pridobivanje novih znanj o procesih branja, govorjenja in poslušanja; avtorica ugotavlja, da so nove pismenosti (poleg digitalne še medijska in informacijska) večinoma prisotne na načelni ravni in v strateških dokumentih, v šolski praksi pa v posameznih fazah vzgojno-izobraževalnega procesa, pri čemer pa posebej opozarja, da je v šolah treba slediti razvoju novih pismenosti, nikakor pa ne gre zanemarjati tradicionalne pismenosti.

Pozornost namenja branju, še posebej bralnim težavam, in podaja primerjalne podatke z drugimi (evropskimi) državami, da bi prikazala položaj Slovenije oz. kako primerjalno z drugimi mladimi po Evropi in v svetu berejo naši osnovnošolci in srednješolci. Nekateri problemi pri poučevanju branja izvirajo že iz napotkov v učnih načrtih za slovenščino, ki večinoma sicer sledijo usmeritvam velikih mednarodnih

raziskav, zapostavljajo pa razvoj kritične bralne pismenosti, ki omogoča bralcu prepoznati manipulativnost v besedilih. Ostalim spoznavno-sprejemnim dejavnostim je namenjene manj pozornosti, avtorica se tako pri pisanju osredotoči na zaključno fazo v poučevanju pisanja (meta)besedil, na esej in pisno interpretacijo, manj pozornosti pa nameni predesejskim oblikam in s tem pouku oz. poučevanju pisanja v štirih letih srednješolskega izobraževanja ter osnovnošolskemu pouku na tem področju. Teoretično, z definicijami različnih pojmov, so jasno predstavljeni poslušanje in govorjenje, medpredmetno povezovanje in dejavna vključenost dijakov v vseh fazah pridobivanja znanja in razvijanja zmožnosti.

Izbira srednješolskih književnih vsebin in raziskave bralnega interesa dijakov (v poglavju o učnem načrtovanju) kažejo, da je starejšim najstnikom vseč realistično opisovanje vprašanj in problemov, s katerimi se lahko identificirajo. V povezavi s tem je odprt problem uporabe ustreznih strategij za intenzivnejše razumevanje književnih besedil in vključevanja žanrskih, aktualnih besedil oz. nadomeščanje premalo aktualnih besedil z aktualnejšimi.

Posebej dragoceno je poglavje o specifičnih učencih – učencih s posebnimi potrebami in nadarjenih učencih. Učencev s posebnimi potrebami s pogodbami o njihovi usmeritvi je iz leta v leto več, učitelji pa se pritožujejo, da imajo premalo strokovnega znanja, hkrati pa izražajo pretežno negativno mnenje o integraciji in inkluziji; monografija izpostavlja težave otrok na področju branja, pisanja in pravopisa, predvsem disleksijo, avtorica podaja priporočila za učitelje materinščine pri prepoznavanju motenj in izključevanju drugih težav, podaja tudi priporočila za delo z otroki, pri katerih je disleksija potrjena, in pojasnjuje, kaj s posameznimi vajami pri otrocih z disleksijo spodbujamo. Pri govorno-jezikovnih motnjah, afaziji in dizartriji, priporoča, da izhajamo iz močnih področij takega učenca, si zastavimo realna razvojno-motivacijska pričakovanja in pripravimo učenca do tega, da učenje dojema kot igro. Predstavlja je najbolj izstopajoče lastnosti nadarjenih otrok in probleme, ki lahko nastanejo, če šola ne prepozna njihove nadarjenosti; pri pouku materinščine se lahko uspešno spodbujajo verbalno nadarjeni učenci – zgleduje se pri spoznanjih iz drugih ved (na primer psihologije).

V poglavju o metodah pouka književnosti piše o spremenjeni vlogi učitelja in učenca in ju prikaže ob temeljni metodi pouka književnosti: šolski interpretaciji književnega besedila; zastavlja si vprašanje, kako v pouk slovenščine uvesti več praktičnega dela, književnega raziskovanja, ustvarjalnega branja in pisanja, učenja z(a) razumevanje(m) in spodbujanja radovednosti; nanj poskuša poiskati nekaj odgovorov: več pozornosti bi morali nameniti izražanju vtisov o prebranem besedilu, učitelj bi lahko natančneje preveril doživljanje književnih besedil in imel do doživljajskih besedil učencev bolj oseben in manj akademski pristop, kar bi učencem omogočilo bolj poglobljen stik s književnim besedilom. Poudarjen je torej pomen ustrezne operativizacije šolske interpretacije, ki dovolj časa in poudarka namenja doživljanju prebranega književnega besedila, ker je to osnova za razvijanje abstraktnega in kritičnega razmišljanja, razvitost takega mišljenja pa se izkazuje v zaključni fazi srednješolskega izobraževanja, predvsem v maturitetnem eseju.

Drugo metodo pouka književnosti – komunikacijski pouk – prikaže avtorica ob povzetih primerih dejavnosti pred branjem, med njim in po njem in izpostavlja vrste

uvodne motivacije. Največ pozornosti je namenjene prikazu problemsko-ustvarjalnega pouka, ki ga avtorica že v uvodnem poglavju označi kot dokajšnjo novost, prav zaradi tega je ustrezna obsežnejša razlaga takega pouka in učiteljeve vloge organizatorja ustvarjalne in raziskovalne dejavnosti učencev. Navedene so tudi konkretne metode problemsko-ustvarjalnega pouka, kar je lahko prispevek k širšemu uveljavljanju problemsko-ustvarjalnega pouka v slovenske šole in s tem prispevek k večji samostojnosti učencev in samoiniciativnosti pri učenju in izbiranju strokovne literature.

V poglavju o preverjanju in ocenjevanju piše o razmejitvi med tradicionalnim in alternativnim preverjanjem in ocenjevanjem, ker problemsko-ustvarjalni pouk književnosti ni kompatibilen s tradicionalnim ocenjevanjem; avtorica podaja primere problemskih učnih metod, uporabnih pri preverjanju in ocenjevanju.

Področje, ki mu je v bilo v didaktiki slovenščine doslej namenjeno premalo pozornosti, so raziskovalne metode, zato je še toliko bolj dragocen prispevek Alenke Žbogar na tem področju. S tezo, da pedagoško raziskovanje 20. stoletja zaznamuje prehod od izrazito kvantitativne h kvalitativni metodologiji, da pa je za književnodidaktično raziskovanje smiselno ustrezno kombiniranje kvantitativnih in kvalitativnih metod raziskovanja, usmerja celotno poglavje v sistematično razčlemba tako kvantitativnega kot kvalitativnega raziskovanja. Izpostavljene so težave zaradi polarizacije obeh načinov raziskovanja, po drugi strani pa je prikazan primer uspešnega kombiniranja kvantitativnega in kvalitativnega raziskovanja na področju pouka slovenščine, in sicer opiše raziskavo Teza o (ne)priljubljenosti slovenščine kot obveznega šolskega predmeta v Sloveniji, ki je dala zanesljive podatke prav zaradi kombinacije obeh načinov raziskovanja.

Monografija je pomemben prispevek v didaktiki slovenščine, predvsem na področju književne didaktike zaradi izrazito natančno udejanjenega avtoričinega hotenja po interdisciplinarnem pristopu: sistematično vključuje domača in tuja spoznanja različnih znanosti, tako dognano in prepričljivo odpira mnoga vprašanja, predvsem o učencih s posebnimi potrebami. Pomembne so tudi ponazoritve teoretičnih spoznanj in definicij različnih področij didaktike (književnosti) s primeri iz prakse oz. predlogi metod in oblik dela v razredu. Monografija je sistematičen prikaz mnogih novosti in je zato lahko vodilo v nove raziskave, prav tako je dobrodošlo študijsko gradivo za bodoče učitelje slovenščine, ker omogoča poglobljen in kritičen vpogled v različna področja didaktike; gotovo je namenjena tudi učiteljem, tako osnovnošolskim kot srednješolskim, in s primeri iz prakse lahko opravlja tudi vlogo priročnika za učitelje. Prav slednje – približati nova znanstvena spoznanja, ki jih je Alenka Žbogar tako sistematično in na široko prikazala v monografiji – je naloga, ki bi v oblikovalskem smislu potrebovala še nekoliko nadgradnje (jasnejše razločevanje zglede od teoretičnih raziskovalnih spoznanj in definicij).

ALOJZ GRADNIK, *EROS - THANATOS*

(Ur. in prev. Fedora Ferluga-Petronio). Trst: ZTT – EST, 2013. 174 str.

V letu 2013 je pri Založništvu tržaškega tiska izšla dvojezična, slovensko-italijanska pesniška zbirka Alojza Gradnika. Pesmi za zbirko *Eros - Thanatos* je izbrala in prevedla Fedora Ferluga-Petronio z Univerze v Vidmu. Delo je rezultat njenega dolgoletnega zanimanja za poezijo Alojza Gradnika, ki jo je nagovorila z unikatno ljubezensko izpovedjo. Občudovanje Gradnikove pesniške govorice jo je spodbudilo, da je objavila nekaj člankov, v katerih je prikazala motivno-tematske vzporednice med Gradnikovo ljubezensko poezijo in velikimi pesniškimi imeni antike. Leta 2007 je na Univerzi v Vidmu organizirala odmeven mednarodni simpozij o Alojzu Gradniku, ki je opozoril na nekatere pomembne, a do tedaj manj znane vidike Gradnikovega življenja in dela. Prispevki s simpozija so izšli v dveh zbornikih pri založbi ZTT – EST v Trstu: *Alojz Gradnik – pesnik Goriških brd* (uredila Fedora Ferluga-Petronio), 2008; *Alojz Gradnik - poeta del Collio goriziano* (a cura di Fedora Ferluga-Petronio). V italijanskem zborniku so bile objavljene nekatere Gradnikove pesmi v italijanščini, ki jih je sama prevedla.

Nepričakovano veliko zanimanje za Gradnika na tem simpoziju je profesorico Ferluga-Petronio utrdilo v prepričanju, da italijanski bralec potrebuje novo antologijo Gradnikove poezije, ki bo razodela vso njeno tematsko širino. Pred zbirko *Eros - Thanatos* je bilo namreč v italijanščino prevedenih le za vzorec Gradnikovih pesmi, čeprav je bilo Gradnikovo ime v času med obema vojnoma eno najodmevnejših slovenskih imen v italijanskem prostoru. Gradnikovo poezijo je sicer prevajalo opazno število italijanskih slavistov, toda vsak je prevedel le eno ali dve pesmi za revijalni tisk. Prevedene pesmi nikoli niso bile zbrane v knjižni obliki, če izvzamemo objave v antologijah slovenske poezije Luigija Salvinija *Liriche slovene moderne* (1938) in *Sempreverde e rosmarino* (1951).

Pregled nekaterih od teh medvojnih prevodov razodene, da so bili pomanjkljivi tako na vsebinski kot na formalni ravni, najbrž tudi zato, ker prevajalci niso dovolj dobro poznali slovenskega jezika. Bolj kakovostni prevodi Gradnikove poezije nastanejo šele v drugi polovici 20. stoletja, ko začnejo pri prevajanju sodelovati Slovenci, večinoma živeči v Furlaniji-Juljski krajini. Na takšen način je nastala prva Gradnikova pesniška zbirka v italijanščini *Poesie*. Izšla je leta 1984 v nizki nakladi pri lokalni založbi Braitan v Krminu, toda njen ponatis leta 2001 je jasno nakazal pozitiven bralski odziv. Antologija *Eros - Thanatos*, ki je izšla dobro desetletje po ponatisu zbirke *Poesie*, tako nadaljuje in na široko odpira pot Gradnikove poezije med italijanske bralce. Zbirka združuje okoli 60 pesmi, predhodna zbirka *Poesie* pa obsega le nekaj več kot deset pesmi. Kljub temu pomen zbirke *Poesie* ni zanemarljiv, saj so v njej prvič v italijanskem prevodu objavljene pesmi, ki spregovorijo o slovensko-italijanskih odnosih na Primorskem v prvi polovici 20. stoletja, pesmi torej, ki jih italijanski slavisti v medvojnem obdobju niso prevajali, saj se niso skladale z »italijansko« podobo o Gradniku, kot na pol italijanskem pesniku, ki deluje v prid slovensko-italijanskega kulturnega zблиževanja. Na ta vidik opozarja tudi zbirka *Eros - Thanatos*, ki prek petih tematskih ciklov zaobjame vso karakteristiko Gradnikove poezije. Prevajalka, odlična poznavalka Gradnikovega pesniškega opusa, poleg tega

ponudi v spremni študiji lastno, izvirno interpretacijo, pri čemer posebej poudari Gradnikovo eksistencialno povezanost z zemljo, ki je opazna predvsem v pesmih o rodnih Brdih, in prehod Gradnikove ljubezenske poezije zgodnjega obdobja, razpete med erosom in tanatosom, v duhovno poezijo poznega obdobja, v kateri pride do pomiritve pesnikove strasti in strahu pred končnostjo, v spoznanju večne, vseobsegajoče, človeka presegajoče ljubezni.

Fedora Ferluga-Petronio se je odločila, da zbirko naslovi po eni najbolj znanih Gradnikovih pesmi Eros - Tanatos, saj je vprašanje prepletenosti teh dveh elementov eno osrednjih idejnih sidrišč Gradnikove poezije. Ni torej naključje, da je v središče zbirke postavila ravno razdelek Eros - Thanatos, v katerem pride med drugim do izraza ženski izpovedni lik (cikel Pisma in cikel De profundis). Na sam začetek zbirke je po drugi strani postavljen cikel Podobe iz Brd. V ta namen je prevajalka izbrala pesmi, iz katerih zavejeta vonj in vsa barvitost briških gričev, pa tudi stiske in radosti njihovih prebivalcev. V drugem ciklu Zgodovinski trenutki vodi bralce k zgodovinski tematiki, predvsem k sonetnemu ciklu Tolminski punt in k motivom iz koncentracijskega taborišča na Rabu, v katerih spoznamo Gradnika epika. Četrty cikel Družina razodeva izjemen pomen, ki ga je Gradnik dodelil družini, povezanosti družinskih članov. Zbirko zaključuje obsežen cikel Med nebom in zemljo, s pesmimi, ki segajo od pesnikove začetne nevere, glodajočega črva dvoma (Črv), do notranje pomiritve (Kmet govori Bogu) in slutnje nebeškega sveta v sklepni pesmi Zlate lestve.

Urednica pri prevajanju ni izhajala iz že obstoječih italijanskih prevodov. Prizadevala si je obdržati značilnosti Gradnikovega verza, ni pa ohranila rime izhodiščne besedila. Kljub temu so z vidika formalne zvestobe izvirniku njeni prevodi med najbolj dodelanimi ne le v sklopu italijanskih prevodov, temveč tudi v sklopu prevajanja Gradnikove poezije v romanske jezike. Večina prevajalcev v romanskem svetu se je namreč posvetila le vsebini Gradnikove poezije, ne pa formalnim vidikom, kar je okrnilo predvsem Gradnikovo sonetno podobo.

Poleg spremne študije o Gradnikovi poeziji zbirko *Eros - Thanatos* bogati še uvodni razdelek, v katerem avtorica predstavi Gradnikovo življenje in delo, s posebnim posluhom za opis razmer, v katerih je Gradnik odraščal in ki so oblikovale njegov pesniški svet. Na koncu je dodan še prevajalkin komentar k pesmim v posameznih poglavjih.

Pesniška zbirka je doživela krstno predstavitev v Trstu, kmalu za tem še na Gradnikovih večerih 2013 v Goriških brdih. Gradnikove pesmi v najnovjšem italijanskem prevodu je na obeh pesniških večerih doživeto prebral Paolo Bortolussi. Navdušenemu odzivu publike je seveda botrovala tudi lepota samih prevodov. Odličnost prevodov in zbirke kot celote je rezultat dolgoletnih uredniških naporov, vztrajnosti in odločnosti, da predstavi italijanskemu bralcu enega največjih slovenskih pesnikov.

MONIKA GAWLAK: *ŚWIAT POETYCKI GREGORA STRNIŠY*(slov. *Pesniški svet Gregorja Strniše*). Katowice:

Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2012. 200 str.

Da je znanstveni interes za literarni opus Gregorja Strniše zelo živ, poleg slovenskih raziskav, med katerimi so v zadnjih letih tudi tri doktorske disertacije (Tina Bilban: *Sodobne filozofske teorije časa in njihova aplikacija na sodobno literaturo*, 2008, Eva Premk Bogataj: *Končnost in neskončnost v literarnem opusu Nikole Šopa in Gregorja Strniše*, 2012, ter Igor Žunkovič: *Katarza in vesoljska zavest*, 2013), izpričuje tudi knjiga poljske literarne zgodovinarke Monike Gawlak *Świat poetycki Gregora Strnišy (Pesniški svet Gregorja Strniše)*, prav tako rezultat avtoričinega doktorskega študija pri Bożeni Tokarz, profesorici na univerzi v Katowicah. To je pravzaprav prva obširna monografska predstavitev Strniševega pesniškega opusa, ki je delo enega avtorja. Doslej najizčrpnije delo te vrste, ki je bilo tudi za avtorico predstavljene monografije pomemben vir, je namreč zbornik v zbirki *Interpretacje* (1993).

Raziskovalka v uvodnem zapisu ugotavlja, da je Strniša eden največjih slovenskih pesnikov 20. stoletja, vendar je na Poljskem malo znan in ne dovolj predstavljen.¹ Monografija Monike Gawlak ima zato na Poljskem poleg znanstvene tudi informativno ter afirmativno vrednost. V prvem poglavju z naslovom *Delo, življenje in pogled na svet Gregorja Strniše* Strnišo postavi v generacijski kontekst. Z Zajcem, Tauferjem ter Vegrijevo ga uvršča v tretjo fazo povojne lirike od leta 1958 in opozarja na močan ustvarjalni dialog med člani te, t. i. kritične generacije. Osnovno informacijo predstavlja tudi pregled Strniševega lirskega, dramskega ustvarjanja in ustvarjanja za otroke ter ključni komentarji slovenskih kritikov in literarnih zgodovinarjev o tem.

Prepoznavna vrednosti Strniševe poezije je predvsem v njegovi pesniški filozofiji, katere rezultat je posebna vrsta notranjega sveta, edinstvena pesniška vizija, za katero je značilna težnja k transverziji in transgresiji. Ta vizija je seveda Strniševa zamisel o »kozmični zavesti« in iz te izhajajoča koncepcija literature in umetnosti, izražena v esejih *Transcendentalna pesnitev in Ironična pesnitev*, s skupnim naslovom *Relativnostna pesnitev*, in v zbirki *Vesolje*, kar avtorica predstavi v prvem poglavju. Strniša razlikuje dva pola kozmične zavesti, ki sta hkrati dva načina doživljanja sveta – tragičnega in komičnega. Najbolj enakomerno ta pola pri Strniši sobivata v grotesknem. Razmišljanja o etični razsežnosti literature je želel predstaviti njegov tretji esej – *Etična pesnitev*, ki pa ga ni napisal, zato je mogoče koncept »etičnega dela« povzeti le iz njegovega literarnega ustvarjanja. Monika Gawlak ugotavlja, da kozmična zavest korespondira z avantgardnim konceptom organizacije sveta pri Srečku Kosovelu (kot ga je predstavila Božena Tokarz leta 2004 v monografiji, ki je leta 2013 pod naslovom *Med destrukcijo in konstrukcijo*:

¹ V antologiji slovenske poezije iz leta 1973 sta dve njegovi pesmi, leta 1993 je izšel izbor Strniševe poezije v prevodu Katarine Šalamun Biedrzycke, nato še v njeni antologiji *Mah in srebro* iz leta 1995, vendar brez prevodov iz Strniševih zadnjih treh knjig *Oko*, *Jajce* in *Škarje*, ki so zelo pomembne za poetiko tega avtorja. Predvsem pa niso bile prevedene pesmi, ki so plod avtorjeve »vesoljske zavesti«, temveč je bil Strniša na Poljskem predstavljen bolj kot eksistencialistični pesnik. Leta 2004 je Irena Novak Popov pesnika predstavila v reviji *Opeje*, v kateri je izšel tudi odlomek iz Strniševe drame *Žabe*.

O poeziji Srečka Kosovela v kontekstu konstruktivizma izšla tudi v slovenščini) in ekologijo filozofa Husserla.

Spodbuda za raziskovanje ji je ugotovitev Borisa Paternuja, da so Strniševe ideje blizu romantizmu in nadrealizmu. Podobnost med nadrealizmom in Strniševim ustvarjanjem opaža v uporabljenih temah ali motivih, kot so motivi spanja in sanj, izjemnega umetnika, lebdenja, oživljanja mrtvih, preseganja smrti, cepljenja in spreminjanja osebnosti, metamorfoz, živali in rastlin v nadrealistični pokrajini, lutk, gozda. Nasprotno pa je Strniši povsem tuja za nadrealiste značilna perverzna erotika. In čeprav se zdi, da je Strniševa poetika daleč od težnje po socialnih in političnih spremembah, h katerim je kot avantgardna smer težil tudi nadrealizem, se tudi pri njem pogosto razkriva zaskrbljenost nad duhovnim razvojem človeka, predvsem zaradi pridobitništva in potrošništva oz. »miselnosti štacune«. Tako kot nadrealisti je verjel v vzporednost pojavov v realnem in duhovnem svetu, v medsebojno izmenjavo med materialnim in mentalnim ter podobno kot protikrščanski nadrealisti tudi Strniša svojega prepričanja v obstoj nadnaravnih sil ni razumel v duhu krščanstva, temveč panteizma. Z nadrealisti Strnišo veže prepričanje o enotnosti sveta, o nedeljivosti bitja, s tem pa nasprotovanje dualističnemu ločevanju snovi in duha ter zavest o transcendentni razsežnosti sveta, ki povezuje in enači vse z vsem. Podobno kot nadrealizem, ki je zavrnil vero v moč razuma, tudi Strniša kategorično zavrača racionalizem, za katerega verjame, da je soodgovoren za zgodovinske izkušnje 20. stoletja, in s tem mimetično poezijo, nasprotuje »antropocentričnemu humanizmu« in se zavzema za antropomorfizem in približevanje animizmu. Čeprav se Strniševi verzi ne zdijo sorodni nadrealistični avtomatski pisavi in »parjenju besed«, izražajo duševna stanja in nastajajo pod vplivom podob, od katerih je mnoge mogoče razlagati v duhu psihoanalize. Ob tem avtorica opozori še na sorodnost Strniševega ustvarjanja s koncepti magičnega realizma, v katerem se tako kot v nadrealizmu in v Strniševi poeziji ustvarja ozračje skrivnostnosti, neznanega.

V drugem poglavju z naslovom Poetično ustvarjanje sveta. Akt ustvarjanja kot dialog z idejo kozmogonije se najprej posveti Strniševemu literarnemu mitu, za ustvarjanje katerega avtor uporablja simbolni jezik s pomočjo treh strukturnih načel identitete, analogije in antitetičnosti. Z uporabo simbolnega jezika Strniša ustvarja nadomestni, mitski svet kot enega od možnih svetov. Ideja »enotnosti biti«, ki je po avtoričinih besedah posebej značilna za južnoslovanske avantgarde, o čemer je na Poljskem prva pisala Barbara Czapik-Lityńska, in je deloma posledica kritične ocene tedanjega političnega položaja, je pri Strniši izraz želje, da bi izrazil ustrezno resnico o fenomenu sveta in človeka in z literaturo vplival na razvoj človeške zavesti in etične občutljivosti. Pesniške podobe tako združujejo prvine različnih prostorov: notranjih in zunanjih, kolektivnih in osebnih, stvarnih in mitoloških ali fantastičnih, s čimer odpira dialog med različnimi, včasih celo nezavednimi manifestacijami obstoja. Avtorica seveda ne more mimo Strniševe pesemske knjige *Okó*, pod vplivom Kantove filozofije podnaslovljene Oris transcendentne logike, katere podoba sveta temelji na načelu, analognem živemu organizmu, in v kateri je ideja kozmične zavesti najpodrobneje izdelana. Knjiga kaže značilnost Strniševe kozmične zavesti, to je razmišljanje *pars pro toto*, ki ga avtorica predstavlja kot eno od značilnosti mitičnega

mišljenja. Kot drugi primer ideje o enotnosti biti v Strniševih delih je besedilo² Na drugi strani iz zbirke *Želod*, temelječe na filozofskem konceptu Husserlove monade, ki je – v nasprotju z Leibnizovo monado – v stiku s tem, kar je zunaj. Epistemološki koncept enotnosti sveta v Strniševi poeziji je tudi v zvezi s Heideggrovo filozofijo in s konceptom »tragičnega junaštva« Alberta Camusa.

Ker skuša Strniševa poezija izraziti »neizrekljivo«, označuje avtorica branje te poezije po Ryczardu Nyczu za posebno literarno epifanijo, ki je v neteološkem smislu koncept razumevanja besedila, avtorja in realnosti in se kaže kot razodetje najglobljih resnic, razkritje metafizičnega in s tem povezanih vrednot. Strniševa poezija izraža metafizično realnost, je pričevanje vere v obstoj »nečloveške« dimenzije realnosti in pesem zato postane »mesto epifaničnega dogodka«.

Za analizo in interpretacijo poezije Gregorja Strniše, ki je v skladu z načeli mitske zavesti oblikoval alternativni svet, avtorica uporablja pojem »možnih svetov«, nastal na podlagi Leibnizove filozofije. Strniša namreč v svoji poeziji večkrat kaže na soobstajanje različnih svetov in odnose med njimi, kar je pogosto predstavljeno z vidika junakov ali v lirski pripovedi. Avtorjev način izražanja možnega sveta je tudi odkrito zanikanje ali izpodbijanje obstoja sedanjega sveta (na primer v verzu »Bilo je v mestu, ki ga ni, v deželi, ki je ni bilo«). Za izražanje stanja med gotovostjo in verjetnostjo pesnik uporabi tudi retorična vprašanja, zlasti taka, ki spodkopavajo ontološki temelj opisanih pojavov: »Je tu konec teh poti? / Se ne topi zid pred očmi?« Ali »Kje smo mi, ko smo bili, / kje bomo, ko nas nič več ni?«

V tretjem poglavju z naslovom Prostor in transfer avtorica med različnimi možnostmi obravnave prostora v literarnem delu za interpretacijo poezije Gregorja Strniše izbere koncept Ernsta Cassirerja, po katerem se prostor nanaša na pomen in vrednost. Ugotavlja, da je, še posebej v Strniševih dramah, pomembna tudi delitev na posvetna in sakralna področja. Poskus razmejitev prostorov, torej določitev meje v Strniševi poeziji, je pokazal, da so te v tej poeziji neočitne in dvoumne, zato vse tradicionalne prostorske antinomije pogosto izgubijo svoj prvotni pomen. Kljub temu avtorica s primeri Strniševih pesemskih besedil ponazarja opozicije znotraj (notranji svet junakovega boja) – zunaj, gor – dol pa tudi gradnjo prostora na horizontalni osi, ki se nanaša, med drugim, na temo popotovanja kot iskanja resnice. S to vrsto prostora je tesno povezana tudi opozicija proti – za. Prostor v Strniševi poeziji je zgrajen na podlagi mnogoterosti pogledov, s čimer razkriva svojo večdimenzionalno naravo, kar odraža sestavine njegovega svetovnega nazora, značilne za nadrealizem, pri čemer avtorica ponovno poudarja, da ta za Strnišo ni umetniški slog, ampak oznaka za njegov pristop k realnosti. K temu sodijo tudi nadrealistične podobe prostorov sanj, ki so neke vrste notranji prostori. Čeprav se Monika Gawlak zaveda povezanosti tematike prostora s temo časa, slednjo le kratko pojasni kot koncept cikličnega časa.

Prostorski model Strniševe poezije je značilen za evropsko filozofsko misel, zakoreninjen je v tradiciji mitskih ali arhetipskih idej iz antične mitologije, krščanstva in ljudskega verovanja. Ker je ustvarjalnost za Strnišo iskanje vedno nedosegljive resnice o svetu, je prostor pravzaprav prostor neizrekljivega. Zato želi avtor izraziti

² Avtorica v skladu s prevladujočo literarnovedno prakso Strniševa besedila imenuje cikli, čeprav je že avtor sam nasprotoval tej oznaki in svoja besedila imenoval pesmi, pesnitve ali balade. O tem sem pisala v članku *Lirski cikeli ali lirski pesnitve?* (*Slavistična revija* 56/3 (2008), 355–67).

ne le zunanje podobe, ampak tudi globlje razsežnosti pojavov. Za opredelitev teh dveh diametralno različnih modelov avtorica prevzema termina Michała Pawła Markowskega ikona in idol. Literatura zato ne predstavlja realnosti, ampak jo ustvarja.

Navezavi Strniševega ustvarjanja na filozofijo je posvečeno četrto poglavje Med poezijo in filozofijo, v katerem avtorica najprej natančneje opredeli generacijski kontekst Strniševe poezije. Njegovo poezijo prepozna kot svojsko, saj noben drug sodobni slovenski pesnik ni ustvaril tako kompaktne in dosledne ustvarjalne filozofije. Kljub temu obstajajo tudi podobnosti z drugimi avtorji »kritične generacije«, ki jih povezujejo teme, zakoreninjene v eksistencialistični filozofiji Kierkegarda, Heideggerja, Camusa, pri Strniši pa tudi predstavnika krščanskega eksistencializma Gabriela Marcela, medtem ko se na Sartra v prvem obdobju ustvarjanja pesnikov te generacije idejno naslanjata predvsem Zajc in Taufer.

Strniša sprejema Camusovo »tragično junaštvo«, ki je aktivni pristop k absurdnosti sveta. Poezija kritične generacije izpričuje skrbi sodobnega človeka, ki ga je po eni strani strah svobode in odgovornega življenja, po drugi pa se sooča z osamljenostjo, depersonalizacijo in reifikacijo odnosov ter konformizmom, z občutji nesmiselnosti in groze. Pobeg v svet lastnega ustvarjanja ali mistične izkušnje bivanja postane tako oblika upora, ki je odziv na življenjski absurd.

Strniša odnos med sedanostjo in preteklostjo razume kot nepretrgan krog obstajanja. V nasprotju s transcencenco, ki jo za Gabriela Marcela predstavlja krščanski Bog, se v Strniševih delih kljub uporabi krščanske simbolike pojavlja neimenovana, večna in mistična dimenzija obstoja. Pač pa je Marcelova opredelitev »planetarna zavest« v zvezi z Strniševim pojmom kozmične zavesti. Strnišev dialog z Marcelovo filozofijo se izraža z usmerjenostjo v intersubjektivnost, ustvarjalno izmenjavo, odprtost za drugo, za svet narave in prednikov, kot vizija enotnosti sveta, ki tvori mrežo medsebojno povezanih subjektov, v kateri pride vse v stik z vsem, je vse v komunikaciji.

Avtorica ugotavlja, da je za Strnišo in Zajca skupen neantropocentrični pogled na svet in človeka. Ena od razlik med njima pa je razumevanje smrti, ki pri Zajcu v nasprotju s Strnišo ne omogoča sprememb in ustvarjanja česa novega in boljšega, ampak jo spremlja zavedanje o mejah obstoja in pomanjkanje upanja, tako kot v Sartrovi filozofiji.

Kritična generacija se je spraševala, kaj je poezija in kakšna je vloga pesnika. Tudi pri tem se Zajc in Strniša razlikujeta, predvsem v razumevanju vloge poezije, ki je za Strnišo ekstrakt resnice o svetu, o enotnosti in polnosti vesolja. Avtorica vidi jasno povezavo med idejami predstavnikov te generacije in strukturo njihovih pesmi. Strniša je ustvarjal poezijo »klasične« oblike, ki je izraz njegove vere v harmonijo. Zanj značilno uporabo asonanc razlaga kot poseg v »klasično« naravo dela, kot poskus, da bi to odražalo tudi konfliktnost sveta. Nasprotno Zajčeva, še zlasti pa Tauferjeva razbita oblika ustrezata njunima pogledoma na svet odtujenosti in izgube identitete posameznika.

V zadnjem, petem poglavju avtorica obravnava medbesedilnost v poeziji Gregorja Strniše. Ta se ji v okviru penikovega svetovnega nazora, ki temelji na ideji soobstoja in medsebojnega dopolnjevanja različnih dimenzij, zdi pričakovana. Strniša je bil v dialogu z domačo in tujo literaturo ter umetnostjo (npr. slikarstvom), vendar je

neposrednih in posrednih povezav toliko, da bi zahtevale samostojno študijo. Omeji se na nekaj avtorjevih izrecnih sklicevanj na prototekste. Tako je v Brobdingnagu iz zbirke *Zvezde* že ob naslovu navedeno delo Jonathana Swifta *Guliverjevo potovanje*, v Lenorini pesmi iz zbirke *Odisej* pa Bürgerjeva balada *Lenora*. Šele poznavanje prototeksta bralcu omogoča odpravo semantičnih dvoumnosti in nejasnosti. Lenorina pesem je vključena v cikel Cvetoči meči, ki ga uvaja moto iz Wildove *Jetniške balade iz Readinga*, na katero se v tem ciklu nanaša pesem Ptica, posredno pa tudi Lenorina pesem, ki je tako v razmerju z dvema besediloma. Tudi ta razmerja je mogoče razumeti skladno s Strniševim glavnim načelom enotnosti v raznolikosti in mnogoterosti v enotnosti.

Monografija obravnava tudi nekaj primerov avtointertekstualnosti, npr. med dramo *Ljudožerci* in ciklom *Borilnica*, ponovitve istih naslovov v dvojnem cikla *Igrače* iz zbirke *Oko*, ki so ponovljeni v obratnem vrstnem redu, s čimer se ustvarja vtis zrcal, ali ponovitve naslovov v knjigi Škarje. Med avtocitate spadajo številni primeri ponovitve verza, podobe ali simbola, s katerimi Strniša utrjuje svojo pesniško identiteto. Med temi so simbolni motivi očesa, ladje, drevesa, tigra. To so ključne besede Strniševe poezije in hkrati simboli kulture. Avtorjevo zakoreninjenost v evropski kulturi in njegov dialog s tradicijo izkazujejo mitološke podobe (Odisej, Orfej, Minotaver in labirint), tema vstajenja in metamorfoze.

Zadnji dve zbirki Škarje in *Jajce* kot moto uvajata citata iz del angleškega pesnika Williama Henryja Daviesa (1871–1940). Poleg tega se v *zbirki* Škarje Strniša naslanja na tri obravnave časa: po teologu sv. Avguštinu, filozofu Kantu in fiziku Lorentzu, s čimer nastane sinteza različnih znanstvenih disciplin in njihovih stališč.

Kot primer Strniševe medbesedilnosti avtorica obravnava njegov dialoški odnos s slikarskimi podobami Giorgia de Chirica, slikarja t. i. metafizičnega slikarstva, ki velja za predhodnika nadrealizma. Strniševino navezovanje nanj ni slučajno, saj oba želita prikazati skrivnostno razsežnost obstoja. Ker se v Strniševih pesmih pojavljajo očitna znamenja (podnaslovi, motivi, barve), ki napotijo na konkretna slikarska dela tega avtorja, jih avtorica obravnava kot neklasične ekfrazе.

Monika Gawlak pojasnjuje Strnišev dialoški odnos z osrednjim predstavnikom slovenske zgodovinske avantgarde Srečkom Kosovelom, čeprav v tem primeru ne gre za medbesedilnost, temveč za sorodnost med avantgardno vizijo človeka v kozmičnem redu in konceptom »enotnosti«. Podobno kot v Strniševi poeziji je tudi pri Kosovelu makrokozmos v mikrokozmosu in raznovrstnost v enotnosti. Drugač- na pa sta njuna pogleda na vlogo poezije. Strniša ne meni kot Kosovel, da poezija spodbuja nastanek nove in boljše realnosti, čeprav je prepričan, da ima literatura pomembno vlogo pri človekovem razvoju. Kosovel je svojo poetiko oblikoval ob vplivih konstruktivizma, ki je Strniši ideološko tuj, in ekspresionizma, ki je povezoval vero v človeka in dialog s kozmosom. Zato avtorica predvideva, da so Strniševe literarne korenine ekspresionistične in si je od ekspresionističnih izraznih sredstev izbral grotesko, kontrast, sanjske teme in deformacijo z metamorfozami. Vendar že v prvi zbirki *Mozaike* ne izraža vere v novega človeka, ki je središče veselja in možnost pozitivne transformacije realnosti, ampak vizijo kozmične enotnosti, kar pa je prisotno v delih Mirana Jarca, predstavnika t. i. kozmičnega ekspresionizma. Kljub temu obstaja med Strniševino kozmično zavestjo in Jarcem bistvena razlika,

saj slednji kozmične vizije polni s terorjem in eksistencialno praznino ter bolečino osamljenega človeka.

Strniŝevo ustvarjanje se je oplajalo tudi z deli tujih avtorjev, poleg že omenjenih tudi Poeja, Rilkeja, Dostojevskega, Manna, Verna in Homerja, vendar se je avtorica omejila le na Poeja in Rilkeja. Za Strniŝevo povezovanje s prvim ugotavlja sorodnost podob, tem in do neke mere tudi razumevanja vloge pesnika in poezije. Čeprav neposredne povezave z deli Poeja pri Strniŝi ni najti, je izpričano njegovo navdušenje nad Poejem. Podobnosti so npr. med Poejevo ekološko vizijo v pesmi Charmed Island in Strniŝevo zbirko *Oko*, ki se kaže tudi v enakovrednosti vseh živih in celo mrtvih bitij. Odkriva dialog med Poejevo novelo William Wilson in številnimi Strniŝevimi pesmimi, ki se kaže tudi v prikazu zunanje realnosti kot analogije psihičnim dejstvom. Skupna je pogosta uporaba teme spanje ali življenja v sanjah, ki prečkajo mejo smrti in si prizadevajo za stik s svetom transcendence, čeprav je pri Poeju bolj demonska in temnejša kot pri Strniŝi, saj manj razkriva kozmično enotnost sveta. Podobnost med kozmično zavestjo slovenskega pesnika in Rilkejevo »nevidnostjo« je v odkrivanju nevidne dimenzije sveta, večdimenzionalnega univerzuma. Oba smrt razumeta kot drugo plat življenja, njegovo nujno dopolnilo in oba razumeta, da ima umetnik nalogo prikazati vizijo celotne realnosti.

V zaključku avtorica Strniŝevo pesniško mitologizacijo in kozmogonijo primerja s poljskim pesnikom Józefom Czechowiczem iz medvojnega časa, predvsem pa ob povzetku glavnih značilnosti Strniŝeve poezije monografijo sklene z zavestjo o veliki umetniški moči tega avtorja. Menim, da pomembne znanstvene argumente za to trditev, namenjene poljski, slovenski in drugi zainteresirani strokovni javnosti, prinaša tudi predstavljena obsežna in dobro argumentirana refleksija in interpretacija mnogih besedil Strniŝevega osrednjega opusa, ki jo je ob navezavi na spoznanja in koncepte slovenske, poljske in druge sodobne literarne vede opravila poljska slovenistka Monika Gawlak.

Vita Žerjal Pavlin,
Srednja šola za oblikovanje in fotografijo Ljubljana

MIKLOŠIČEVA MONOGRAFIJA – OB DVESTOLETNICI ROJSTVA

FRANCA MIKLOŠIČA. Ur. M. Jesenšek. Ljutomer:

Gimnazija Franca Miklošiča 2013. 487 str.

Leto 2013 je minilo v znamenju 200-letnice rojstva Franca Miklošiča, enega največjih in najvplivnejših učenjakov slovenskega rodu. Ob obletnici sta Filozofska fakulteta v Mariboru in Občina Ljutomer leto 2013 razglasili za Miklošičevo; spominski dogodki naj bi potekali skozi vse leto, vrh pa naj bi bila mednarodna znanstvena konferenca *200-letnica rojstva Franca Miklošiča* (18.–19. november 2013).

Konferenco so uvedle dobro obiskane spremne prireditve v Domu kulture Ljutomer: priložnostna razstava *Miklošičeva zapuščina*, predstavitev zbornika *Miklošičeva monografija* s konferenčnimi referati, ki jo je Gimnazija Franca Miklošiča iz Ljutomera hkrati izdala tudi v počastitev 50-letnice svojega delovanja, in knjige *Pravljice iz Bukovine* ter slavnostna otvoritev, na kateri so se vrstili pozdravni nagovori, plenarno predavanje dr. Mirana Puconje z naslovom *Dvesto let jezikoslovca Franca Miklošiča v luči vloge slovanske filologije danes* in dokumentarni film o Francu Miklošiču, ki so ga pripravili in posneli dijaki ljutomerske gimnazije. Naslednjega dne sta konferenco sklenila odkritje doprsnega kipa Franca Miklošiča in slavnostni zaključek, na katerem je osrednja govorka prof. dr. Martina Orožen¹ orisala Miklošičevo pionirsko vlogo pri razvoju (ne-)slovanskih filologij in jezikoslovnih znanstvenih disciplin ter kulturno-politični pomen tega raziskovanja za slovanske jezike in narode. Miklošičevo leto se je končalo 20. novembra 2013 v arkadah dunajske univerze s polaganjem cvetja². Za udeležence konferenca je bil organiziran tudi obisk prenovljene Miklošičeve rojstne hiše v Radomerščaku.

Mednarodna znanstvena konferenca v soorganizaciji Filozofske fakultete Univerze v Mariboru, Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU, Občine Ljutomer in Gimnazije Franca Miklošiča Ljutomer je potekala v dneh 18.–19. novembra 2013 v prostorih Golarjeve domačije v Ljutomeru, na njej pa so sodelovali referenti iz Slovenije, Avstrije, Madžarske, Češke, Poljske, Makedonije, Rusije in Hrvaške.

Zbornik vsebuje 27 referatov, ki so razvrščeni v šest tematskih sklopov, in še deset bibliografskih enot (sklop Dodatek), med njimi plenarni referat Mirana Puconje

¹ Govor z naslovom *Fran Miklošič, veleum 19. stoletja* je bil objavljen v *Pogledih*, letn. 4, št. 23-24 (11. decembra 2013).

² Obletnico so slovenski slavisti počastili še na dveh znanstvenih prireditvah, in sicer na 24. Slovenskem slavističnem kongresu (Nova Gorica – Vipava, 3.–5. 10. 2013) z referatom Zorana Božiča (*Slovenska berila Frana Miklošiča: od pionirskih začetkov do konkurence Antona Janežiča*) in Matjaža Zaplotnika (*O dveh Miklošičevih lirskih pesmih v Danici Ilirski*) in na 32. simpoziju Obdobja: Družbena funkcijskost jezika: vidiki, merila, opredelitve (Ljubljana, 14.–16. 11. 2013) z referati Alenke Šivic-Dular (*Ljubljana od Franca Miklošiča do danes – metodološka osvetlitev etimologije*), Irene Orel (*Miklošičev prispevek k družbeni funkcijskosti slovenščine iz besedilovrstnega in jezikovnega vidika*), Roberta Grošlja (*Slovenščina med slovanskimi jeziki – Miklošičeva obravnava namenilnika*), Mateja Šeklija (*K Miklošičevi primerjalni skladnji sklonov slovanskih jezikov*), Vladimirja Osolnika (*O Miklošiču in južnoslovanskem ustnem izročilu*), Pavla Jovovića (*Fran Miklošič v zgodovini srbske filologije*), Polonce Šek Mertük (*Fran Miklošič in slovenska imena mesecev*), Marka Jesenška (*Imena mesecev v slovenskem panonskem jezikovnem prostoru*), Toneta Smoleja (*Fran Miklošič in njegovi študenti – slovenski pisatelji*), Olge Plotnikove (*Fran Miklošič in normiranje slovenskega knjižnega jezika*).

na slavnostni otvoritvi (*Dvesto let jezikoslovca Franca Miklošiča v luči slovanske filologije danes*), Jureta Mačka (*Franco Miklošič v Pokrajinskem arhivu Maribor – predstavitev osebne fonda*) opis leta 2011 pridobljenega gradiva, ki sestoji iz 746 enot Miklošičeve zasebne korespondence in drobnega dokumentacijskega gradiva, poleg tega pa tudi šest povzetkov napovedanih referatov, ki niso pravočasno dospeli v objavo³, *Spremna beseda* urednika prof. dr. Marka Jesenška s podatki o organizaciji prireditve in *Knjigi na pot* ravnatelja ljutomerske gimnazije Zvonka Kustreca.

Referati osvetljujejo posamezne vidike Miklošičevega življenja, literarnega, družbenega, političnega in znanstvenega udejstvovanja ter s časovne distance predstavljajo obravnave (posameznih) jezikoslovnih vprašanj, s čimer je Miklošič gradil teoretično in metodološko podlago za razvoj slavistike.

Pregled natisnjenih referatov:

Miran Puconja (*Franco Miklošič – človek in znanstvenik*) predstavlja Miklošičevo življenje, delo in osebnost. – **Katja Sturm-Schnabl** (*Franz Miklosich's gesellschaftspolitische Bedeutung als Europäer im 19. Jahrhundert*), urednica in poznavalka Miklošičeve korespondence z južnimi Slovani, predstavlja Miklošičev vstop v javno življenje (1848–), ki so ga vodile demokratična miselnost, težnja po družbeno-politični pravičnosti in relevantnosti znanstvenega dela; družbeno-politični pomen njegovega delovanja (npr. podpora priznanju slovenščine kot učnega jezika v srednjih šolah) neredko izhaja iz znanstvenega raziskovanja, imenovanje na ustanovljeno stolico za slovanske jezike na dunajski univerzi pa mu ga je omogočalo tudi širše vidike zavzemanja za, npr. slovansko filologijo kot lastno raziskovalno vejo, kulturno enakovredno obravnavo jezikov vseh slovanskih narodov (ne glede na državitvornost), raziskovanje vplivov in interferenc med balkanskimi jeziki, raziskovanje jezika manjšin (Romov/Sintov, Aromunov, Vlahov, Čičev), filološko in jezikoslovno vključevanje v nadnacionalni »evropski« projekt tržaških in istrskih Hrvatov, Srbov, Furlanov in Vlahov z imenom Societ  agraria italiana. – **Vlasta Stavbar** (*Graško obdobje Franca Miklošiča (1830-1838)*), izhajajoč iz literature in korespondence, oriše kulturno-politično klimo v predmarčnem Gradcu in Miklošičevo tedanje udejstvovanje (npr. v graškem študentskem krogu, na literarnem področju in v duhovni povezavi s Stankom Vrazom) ter srečanje s poljskimi izobraženci, še posebej z grofom Władysławom Ostrowskim, ki je odločilno vplivalo na njegovo nadaljnjo življensko pot. – **Stane Kocutar** (*Dunaj v času rektorja Miklošiča in župana Seillerja*) predstavlja skoraj sočasno in vzporedno zasedanje najvišjih položajev dveh mož, po rodu ali rojstvu povezanih s slovenskimi deželami, Slovenca F. Miklošiča kot rektorja magnificusa dunajske univerze in mariborskega Nemca Johanna Kasparja Seillerja, sodnika in odvetnika, kot prvega svobodno izvoljenega župana Dunaja. – **Alenka Jensterle-Doležal** (*O možu s ponosom – Matija Murko o Francu Miklošiču*) govori o podobnosti življenjskih poti dveh slavističnih velikanov, F. Miklošiča in M. Murka, o Miklošičev vplivu na Murka v prvih študijskih letih, Murkovih spisih o Miklošičevem življenju in duhovni poti, o Miklošičevi terminologiji in pojmovanju in o posameznih Miklošičevih znanstvenih delih in njihovih značilnostih. – **Božena Pikala-Tokarz** in **Emil Tokarz** (*Franco Miklošič i Polacy*) predsta-

³ Med njimi je bil na konferenci predstavljen samo referat Marka Snoja *Miklošič kot albanolog*.

vljata biografijo pomembnega poljskega emigranta grofa Władysława Ostrowskega, med drugim tudi nekdanjega maršala sejma, ki je v Miklošičevem življenju odigral nad vse pomembno vlogo. – **Matej Šekli** (*Genetic Classification of West Slavic languages*), izhajajoč iz snopov tipičnih značilnosti, prikazuje oblikovanje zahodno-slovanskih geolektov iz starejše zahodne slovanske, kjer sta se bili oblikovali dve inovacijski žarišči (tj. severno, južno) z vmesnim prehodnim geolektom. – **Tijmen Pronk** (*On the Development of *in, *im, *un, *um in Slavic*) podrobno analizira razvoj praslavanskih istozložnih glasovnih sklopov *in, *im, *un, *um dvojega izvora na tradicionalnem gradivu (npr. *žito*; glavni števniki 11 – 19, 20, 30, 40; glagolska pripona *-nq/-ny-*; *sъto* itd.) in sklene z domnevo, da se razvijejo v *ε* in *ο* v položaju pred labiali in velari (ne pa pred dentali) in izključuje vpliv akcentskega mesta ali intonacije na razvoj v to ali ono smer. – **Vanda Babič** (*Prva – Miklošičeva – izdaja Supraseljskega zbornika iz leta 1851*) analizira Miklošičeve sistemske redakcijske posege v Kopitarjev prepis Supraseljskega zbornika (1838–1840) ob pripravi izdaje tega največjega cirilskega spomenika iz 11. stol., pojasnjuje vzroke za razlike v besedilu v kasnejših izdajah tega spomenika (1904, 1982) in ločira mesta neujemanja. – **Veselinka Labroska** (*Makedonskite zaemki vo albanskiot jazik – sporedba so materijalite od Franc Miklošič*) iz primerjave makedonskih izposojenk v albansčini ugotavlja, da je pri Miklošiču registrirano besedje še vedno v živi rabi, da pa število makedonizmov v albanskih govorih v Makedoniji narašča predvsem v družbenem življenju, kjer se uporablja pogovorni jezik. – **Dimitar Pandev** (*Franc Miklošič za osobenostite na makedonskiot jazik*) ugotavlja Miklošičevo dobro poznavanje jezikovnih razmer v Makedoniji in pogledov na makedonščino in se osredinja na pojave, ki jih Miklošič šteje za makedonizme. – **István Nyomárkay** (*O prevednicama*) osvetljuje občutljivo dobesedno prevajanje (kalkiranje) v hrvaščini kot sredstva za bogatenje besedišča, ki odraža izvorni besedotvorni vzorec – ali celo več izvirnih vzorcev –; ker pa opaza, da določeni kalki lahko postopoma (spet) izginjajo iz jezika, razmišlja tudi o meji, do katere kalke z nenavadno slovnično zgradbo jezik še prenese. – **Robert Grošelj** (*Tipologija italijanskega gradiva v Miklošičevi primerjalni slovnici*) ugotavlja, da je italijansko gradivo v Miklošičevi primerjalni slovnici večinoma še danes veljavno in ustrezno uporabljeno za kontrastivno-primerjalno osvetlitev besedoslovnih vprašanj (npr. oblikovne podobnosti, pomenskega razvoja, skupnega izhodišča), redkeje pa slovničnih vprašanj (npr. glasoslovnih pojavov, končnic, členov, obrazil) oziroma razlagalno-utemeljevalno. – **Petr Karlík** (*Supinum v češtině*) raziskuje vzroke, zaradi katerih nedoločnik nadomešča namenilnik kot avtonomno morfosemantično kategorijo, njegovo notranjo strukturo in distribucijo ter ugotavlja, da se specifična kategorija nadomešča s splošnejšo. – **Alja Lipavc Oštir** (*Pogled na Miklošičevo delo Die Fremdwörter in den slavischen Sprachen z današnje perspektive*) ocenjuje Miklošičevo leksikografsko predstavitev izposojenk v slovanske jezike kot odličen zgled primerjalnega jezikoslovja, saj za vsako besedo navaja latinske in nemške ustreznice, ustreznice iz slovanskih jezikov, leksikalni vir za izposojino in pot (potek) izposoje. – **Iztok Mikulan** (*Aorist and imperfekt in Slovene – A diachronic development*) predstavlja razvoj dveh nesestavljenih preteklikov (tj. nezaznamovanih aorista in imperfekta) v slovenščini od Brižinskih spomenikov in proces nadomestitve z analitično konstrukcijo z deležnikom na -l.

– **Aleksandr Sergevič Gerd** (*Iz nabljudenij nad leksikoj slovenskix tekstov XVI veka na cerkvenoslavjanskom fone*) primerja tvorjenke v prevodih P. Trubarja, J. Dalmatina, S. Krelja in besedišče v neprevedenih (izvirnih) ruskih hagiografijah s cerkvenoslovanskim besediščem in ugotavlja, da je sistem slovenskih obrazil v grobem primerljiv s starocerkvenoslovanskim (tj. izvorno praslovanskim), medtem ko je besedotvorna struktura ruske leksike bolj kompleksna in ima knjižni značaj. – **Irena Orel** (*Miklošičev slovensko-nemški rokopisni slovar skozi prizmo Pleteršnikovega*) na podlagi korespondence in po Miklošiču povzetega besedja v Pleteršnikovem slovarju poskuša rekonstruirati tako zgradbo in sestavo neohranjenega Miklošičevega štirizvezkovnega rokopisnega slovarja kot tudi zgradbo gesel, in sklene z ugotovitvijo, da je Miklošičev prispevek v Pleteršnikovem slovarju, ki je hkrati knjižni, zgodovinski, narečni, frazeološki in mestoma tudi etimološki slovar, »gotovo še veliko večji, kot se ga da razbrati iz izpisanih leksemov«. – **Marko Jesenšek** (*Miklošičevo primerjalno oblikoslovje/pregiboslovje*) primerja obravnavo oblikoslovja v slovenskih slovnica J. Šumana (1881, 1884) in v Miklošičevi primerjalni slovnici (*Wortbildungslehre*) kot predlogi – tudi v luči polemike o terminoloških vprašanjih – in ugotavlja, da je v Šumanovo slovnico vključeno celotno Miklošičevo slovensko gradivo, dodani so le podatki o prozodičnih lastnostih slovenskih samoglasnikov in da za šolsko rabo metodološko nista ustrezni, ker se preveč naslanjata na primerjalno jezikoslovje in premalo izhajata iz slovenskega jezika. – **Polonca Šek Mertük** (*Glagol v Miklošičevi Primerjalni skladnji slovenskih jezikov*) predstavlja Miklošičevo obravnavo glagola v primerjalni skladnji slovenskih jezikov, ki se opira na besednovrstni pomen in pomen besednih oblik, in se osredotoča na bogato slovensko ponazarjalno gradivo. – **Natalija Ulčnik** (*Vodo zajema s sitom, kdor hoče učen biti brez knjig – paremiološko gradivo v Miklošičevih gimnazijskih berilih*) analizira Miklošičeva berila za višje razrede gimnazije glede na zvrstnost, izvor, jezikoslovne značilnosti in funkcijo v kontekstu reformiranega srednješolskega izobraževanja. – **Marija Bajzek Lukač** (*Položaj prekmurščine v Miklošičevem času – v senci jezikovnih nacionalizmov*) predstavlja literarno dejavnost treh prekmurskih intelektualcev (J. Košiča, I. Avgustiča in J. Kardoša) v 19. stol. pri pripravi nujnih del (npr. prevodov madžarskih slovnice v prekmurski knjižni jezik, izdaje revij), ki naj bi omogočila izobraževalni in kulturni napredek Prekmurja, pri tem pa ugotavlja, da je položaj med madžarskim in slovenskim jezikovnim nacionalizmom (slednjega je vseboval program Zedinjene Slovenije) pomenil za prekmurski knjižni jezik ne le dobo razcveta, ampak tudi dobo počasnega zatona. – **Alenka Šivic-Dular** (*Miklošičeva predstava o slovanski dialektologiji*) analizira kronološko in prostorsko različne dialektološke plasti v Miklošičevih delih o glasoslovju slovanskih jezikov in predstavlja terminologijo (pojme) in argumentacijo, s katero je Miklošič utemeljeval svoje poglede na genetska razmerja med slovanskimi jeziki. – **Zinka Zorko in Anja Benko** (*Sklanjajve pri Miklošiču primerjalno z govori Štajerskih Slovencev v Avstriji*) v teoretičnem okviru Miklošičeve primerjalne slovnice prikazujeta sestav in zgradbo imenske, zaimenske in zložene sklanjajve v avstrijskoštajerskih slovenskih govorih, ki se uvrščajo v podjunsko narečje (na zahodu), severnoštajerske kozjaške govore (okolica Lučan/Leutschach) in panonsko prekmursko narečje (Radgonski kot). – **Mihaela Koletnik** (*Prleško besedje iz pomenskega polja človek*

v slovarskih delih Franca Miklošiča (ob Pleteršnikovem Slovensko-nemškem slovarju) primerja Miklošičevo in Murkovo besedje za pomensko polje 'človek', podano v Pleteršnikovem slovarju, z besedjem, ki je zajeto v prvem zvezku Slovenskega lingvističnega atlasa in v novejših narečnih slovarjih iz Prlekije, in ugotavlja, da so tako besede kot tudi njihovi pomeni večinoma še danes v rabi. – **Irena Stramljič Breznik** (*Besedotvorna motivacija in sinhrono manj ali neproduktivna Miklošičeva obrazila*) z anketo, izvedeno v dveh skupinah anketirancev z različnim jezikoslovnim (besedotvornim) predznanjem, po stopnjah preverja, kako anketiranci na podlagi lastne jezikovne kompetence prepoznavajo 16 izbranih tvorjenk iz Miklošičevega besedotvornega gradiva z manj produktivnimi ali pa danes zelo produktivnimi obrazili, in med drugim ugotavlja, da med prepoznavanjem tvorjenosti in pogostnostjo rabe obstaja določena korelacija. – **Janusz Bancerowski** (*Nazwa dusza we frazeologii polskiej i węgierskiej*) piše o frazeološki rabi besed za 'duša' v poljščini in madžarščini in ugotavlja, da je ta samostalnik konceptualiziran v obeh jezikih tudi širše v smeri 'človek', 'predmet', 'plin', 'atmosfera', 'ptič'. – **Mateusz Warchal** (*Edukacja interkulturowa w Europie – aspekty metodyczne i funkcję języka*) na korpusu poljskih besedil predstavlja metodološka in funkcionalna vprašanja medkulturnega izobraževanja v Evropi in ga funkcionalno povezuje s specifičnim pojavom primerjalnega jezikoslovja, ki se je širilo v 19. stol. – **Marko Snoj** (*Miklošič kot albanolog*) prikazuje štiri albanološke študije, s katerimi se je Miklošič vpisal med začetnike albanologije in ki jih poznavalci še danes zelo cenijo, kar dokazuje tudi njihov albanski prevod in skupna izdaja Kosovske akademije znanosti in umetnosti in Slovenske akademije znanosti in umetnosti.

Predstavljeni referati se dostojno pridružujejo obsežni bibliografiji o Francu Miklošiču in njegovem delu, ki je še vedno živo in aktualno, njegovo jezikoslovno razmišljanje pa nas navdaja s spoštovanjem in še vedno navdihuje. Nekoliko pa vendarle motijo napake v zborniku, ki jih gre najbrž pripisati časovni stiski, v kateri je bil zbornik natisnjen.

Alenka Šivic Dular

Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani

RAZVOJ TUDI JEZIKOSLOVNIH SPOZNANJ TEMELJI NA
DOPOLNJEVANJU IN NE NA IZLOČANJU DOSEŽENEGA

Verjetno ni treba posebej prepričevati, da vsaka resna znanost gradi na dopolnjevanju doseženega in nikakor ne na izločanju le-tega. To naj bi veljalo tudi za jezikoslovje oz. za vse jezikoslovne smeri, ki so v razvoju preučevanja jezikov prispevale svoj delež. Glede na prevladujočo induktivno ali deduktivno metodo preučevanja je jezikoslovni prispevek v določenem obdobju navadno ali pretežno teoretični ali pretežno empirični, redko, da je enakovredno zastopano oboje; in v tem – primerjalno z drugimi humanističnimi, družboslovnimi in naravoslovnimi področji – jezikoslovje ni nobena izjema; tudi raziskovanje jezikov skozi različna obdobja induktivno-deduktivno niha ali med poudarjeno teorijo ali poudarjeno empirijo, sicer pa sta teorija in empirija vedno več ali manj soodvisni, saj je pri prvi poudarek na analizah zgradbe in pojavov, empirija pa se osredotoča na vrednotenje uporabnosti in rabe. Se pa pri ažuriranem pregledovanju usmeritev in prispevkov določenih jezikoslovnih smeri, ki so do sedaj soustvarjale jezikoslovje kot vedo, zastavi vprašanje o smiselnosti in kakršni koli upravičenosti delitve na klasično in neklasično jezikoslovje oz. na tradicionalno in netradicionalno jezikoslovje; kajti če izhajamo iz dejstva, da se je večina dobrih ugotovitev v razvoju jezikoslovja ohranila in potrdila, drugo pa ne, je tisto ohranjeno tako in tako tvorni sestavni del nadaljnjega jezikoslovnega razvoja, brez nepotrebnih dodatnih relativnostnih predznakov oz. dodatnega vrednotenja.

Aktualni sinhroni pogled na razvoj jezikoslovja potrjuje, da je najbolj naravni razvoj potekal v smislu dopolnjevanja, in sicer tako da je odkrivanje in kritiziranje pomanjkljivosti v že uveljavljeni jezikoslovni smeri praviloma izzvalo nastanek druge jezikoslovne smeri, ki je po svojih vizijah in zmožnostih dopolnjevala predhodnjo itd.; navadno je šlo oz. gre za dopolnjevanje in nadaljnje razvijanje ali prvenstveno poudarjanje določenih dovolj uporabnih in učinkovitih ugotovitev in metod. Uspešnejše so bile in so tiste smeri, ki odpirajo (tudi nadaljnje) zmožnosti tako dovolj prepričljivega teoretičnega kot aplikativnega oz. uporabnostnega razvoja, tudi v smislu znane prožne stabilnosti jezika – da se prepozna in teoretično-uporabnostno predstavi tipično zgradbo določenega jezika, hkrati pa se prizna njegovo razvojno spreminjanje in dopolnjevanje. Torej bistvo vseh jezikoslovnih smeri je in ostaja prepoznati temeljne zakonitosti jezika ne glede na pot, po kateri do njih pridemo. Zato ne more biti naključje, da se je do danes v največ različicah obdržal npr. strukturalizem, ki je pri učinkoviti teoretični analizi jezika kot sistema dovolj zgodaj zastavil svoj skladenjski, pomenski in funkcijski vidik in vsi trije vidiki se dopolnjevalno združujejo v celovito sistematično analizo jezika; tovrstna analiza je omogočila prepoznati temeljne zakonitosti jezika, socialna umestitev aktualnega jezika pa je hkrati odprla široke možnosti za analizo besedila.

Strukturalno analizo podpira in dopolnjuje sistemsko-funcijski pristop, ki se osredotoča zlasti na delovanje jezikovnega sistema v besedilu; v najširši družbeni jezikovni kontekst pa je strukturalizem prodril s funkcijsko in socialno zvrstnostjo v jeziku; poudarjeni funkcijski pristop je združil zgradbeni oz. strukturalni, gradivni in kontekstni vidik obravnave. Še zlasti v ruskem jezikoslovju se je tudi interdisciplinarno v smislu gradnje prvih prevajalnikov izkazalo strukturalno pomenoslov-

je. Poudarjeni pomenski pristop v jeziku pa je na drugi strani odprl tudi možnost formalnega pristopa in z zmožnostjo formaliziranja slovnčnih zgradb se je kvantitativno oz. t. i. statistično jezikoslovje približalo računalniškemu jezikoslovju in slednje se prepleta s korpusnim jezikoslovjem, oba pa s formalističnimi analizami in z uporabo gradivnih korpusov deduktivno dopolnjujeta zlasti teoretično usmerjeno jezikoslovje. In tako danes lahko znotraj različnih smeri, različnih analiz, tudi korpusnih, odkrivamo temeljne zakonitosti zgradbe in delovanja jezika. Tudi v nadaljevanju bi korpusno jezikoslovje moralo z aktualnim oblikoslovno-skladenjsko označenim gradivom omogočati čimbolj natančne in hkrati kompleksne in čimbolj številčno in hkrati raznovrstno neomejene prehode med besedilom in sistemom, in tako z deduktivnim empiričnim prispevkom bistveno vplivati na celostno teoretično analizo. Na drugi strani induktivno formalizacijo slovnčnih zgradb predstavlja npr. univerzalna slovnica, ki je med drugim omogočila nastanek tvorbeno-pretvorbene slovnice. Povsem naravno je tudi, da je omenjano objektivno oz. kolektivno pojmovanje jezika kot družbenega pojava dobilo svoj protipol v subjektivnem pojmovanju in razumevanju jezika, ki se danes izraža v kognitivnem jezikoslovju.

Samo potrjuje se torej, da je tudi jezikoslovna bipolarnost v smislu teoretično-empirično, induktivno-deduktivno, kvantitativno-kvalitativno in objektivno-subjektivno dopolnjevalno in razvojno nujna.

Na vsa zgoraj dobro poznana razvojna dejstva velja spomniti zlasti zato, ker trenutno do jezikoslovnega akademskega diskurza v slovenskem prostoru zaradi izrazite nesodelovalnosti oz. medsebojne izključevalnosti ne more priti; torej, jezikoslovnega akademskega diskurza o stanju in razvoju slovenščine in posledično slovenistike trenutno ni.

In zakaj je tako? Upam si trditi, da zato, ker je skrb za slovensko jezikoslovje vsem akterjem zadnjih dogodkov res čisto zadnje, na kar pomislijo ... torej žal le navidezna skrb za slovenščino ostaja samo povod za dosego čisto nič strokovnih in širše akademskih ciljev.

VIRI IN LITERATURA

- František ČERMÁK, 2001: *Jazyk a jazykověda*. Přehled a slovníky. Praga: Karolinum.
- Jiří ČERNÝ, 1996: *Dějiny lingvistiky*. Praga: Votobia.
- Vojko GORJANC, Simon KREK (ur.), 2005: *Študije o korpusnem jezikoslovju*. Ljubljana: Krtina.
- Vojko GORJANC, 2014: Marina Katnić-Bakaršič: Između diskursa moći i moći diskursa. *Slavistična revija* 62/1. 142–45.

Andreja Žele
Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani

NAVODILA AVTORJEM

Slavistična revija sprejema izvirne in še neobjavljene znanstvene in strokovne članke s področij slovenističnega oz. slavističnega jezikoslovja in literarne vede ter iz sorodnih strok. Članki so v slovenščini, izjemoma tudi v drugih slovanskih in svetovnih jezikih, pred objavo pa morajo v postopek uredniškega recenziranja. O sprejemu ali zavrnitvi članka je avtor obveščen približno tri mesece po njegovem prejemu. Objavljeni članki bodo takoj prosto dostopni v spletnem arhivu revije in z zamikom v Digitalni knjižnici Slovenije. Pisec ohrani avtorske pravice nad člankom brez omejitev. Korekture je potrebno vrniti v treh dneh. Avtor odda članek na naslov tehnične urednice: urednistvo@srl.si. Dolžina članka naj ne presega ene in pol avtorske pole, tj. 45.000 znakov, ocene 24.000 znakov, poročila 8.000 znakov. Tipkopis je potrebno oddati v datoteki RTF ali v podobnem besedilnem formatu in v datoteki PDF. Nabor je Times New Roman, velikost besedila 12 pik, za izvleček, povzetek, daljše citate in opombe 10, razmik med vrsticami pa 1,5. Odstavki so ločeni s prazno vrstico in brez umika ter desne poravnave. Narekovaji so dvojni srednji, ločila in prečrkovanje tujih pisav se ravna po zadnjem slovenskem pravopisu. Sinopsis naj ne presega 8 vrstic, povzetek ne dveh strani, ključnih besed, ki niso besede iz naslova, naj bo 3–5; avtor naj poskrbi tudi za prevod sinopsisa, povzetka in ključnih besed v angleščino. Članki, ki niso napisani v slovenščini, imajo slovenski povzetek. Avtor naj priloži svoj elektronski naslov in polni naslov institucije, na kateri dela. Slikovni material se priloži v ločenih datotekah; vsako sliko s svojo številko; v tipkopisu pa mora biti označeno, kam katera sodi; podnapisi k slikam so že v tipkopisu članka. Nad 5 vrstic dolgi navedki so odstavčno ločeni od drugega besedila in brez navednic. Izpusti so v navedku označeni s tremi pikami v oglatih oklepajih; na začetku in na koncu citatov ni tropičij. Zaporedna številka opombe stoji stično za ločili, ki sledijo mestu, na katero se nanaša. Literatura se navaja v krajši obliki v oklepaju v tekočem besedilu (BORŠNIK 1962: 213), v daljši obliki pa v seznamu literature na koncu članka. Spletno verzijo objave navedemo za bibliografskimi podatki natisnjene verzije. Seznam literature oblikujemo takole:

Marja BORŠNIK, 1962: *Študije in fragmenti*. Maribor: Obzorja.

Helga GLUŠIČ, 2003: Izraz negotove zavesti: Pogled na sočasni slovenski roman. *Sodobni slovenski roman*. Ur. Miran Hladnik in Gregor Kocijan. Ljubljana: FF (Obdobja, 21), 287–95.

Irena NOVAK POPOV, 2006: Ustvarjalnost kontroverzne umetnice Svetlane Makarovič. *Slavistična revija* 54/4, 711–25.

Luiza PESJAK, 1887: *Beatin dnevnik: Roman*. Wikivir. Ogled 13. aprila 2011.

Opombe naj ne vsebujejo bibliografskih podatkov, če pa že, naj bodo enote bibliografske navedbe med seboj ločene z vejicami: Marja Boršnik, *Študije in fragmenti*, Maribor, Obzorja, 16–18. Na koncu vsake bibliografske enote je pika. Naslovi samostojnih izdaj, knjig in periodičnih publikacij so postavljeni *ležeče*. Zbirka je v oklepaju tik pred navedbo strani; krajšavo str. za stran izpustimo. Naslovi v stroki poznane periodike so lahko okratičeni (npr. *SR za Slavistično revijo*, *LZ za Ljubljanski zvon*). Pri zaporednem navajanju več del enega avtorja v seznamu literature namesto imena in priimka napravimo dva pomišljaja. Kadar na isto leto pride več del istega avtorja, letnici na desni stično dodajamo male črke slovenske abecede: 1944a, 1944b.

GUIDELINES FOR AUTHORS

Slavistična revija (*Slavic Review Ljubljana*, SRL) accepts original, not previously published scholarly articles in the areas of Slovene and Slavic linguistics and literary studies and from related disciplines. Articles are published primarily in Slovene and occasionally also in other Slavic or world languages. Before publication, all articles submitted to *Slavistična revija* are reviewed by the editors. The author is notified whether his/her article has been accepted for publication about three months after the submission date. The proofs must be returned to the publisher within three days. Authors should send their articles to the production editor at the following address: urednistvo@srl.si. Articles should not exceed 45,000 characters, reviews 24,000 characters, and reports 8,000 characters. All manuscripts must be submitted as RTF or similar files and in PDF format, using the Times New Roman font. The article should be typed in 12-point font, the abstract, summary, longer quotations, and footnotes should be in 10-point font with 1.5 spaces between the lines. Paragraphs must be separated by an empty line, without indentation, and without right justification. Quotation marks are second-level double quotes (» «), punctuation and transliteration of foreign alphabets must comply with the latest edition of the Slovenski pravopis. Each article must include an abstract (not to exceed 8 lines), a summary (not to exceed 2 pages), as well as 3–5 key words that are not contained in the title. The author should also provide the English translation of the abstract, summary and key words. Articles written in a language other than Slovene must include a summary in Slovene. Authors must provide their e-mail address and full name of the institution with which they are affiliated. Visual materials are to be sent in separate files, with each illustration numbered. In the manuscript, it must be clearly indicated where each illustration belongs; the captions to the illustrations are already included in the manuscript. Quotations longer than 5 lines should be typed in separate paragraphs, without quotation marks. Omissions in quotations must be indicated with three dots in square brackets, with no dots at the beginning or at the end of quotation. The footnote number must follow (with no space) the punctuation mark at the end of the segment that the footnote refers to. In the text, literature is cited in short form in parentheses, e.g., (BORŠNIK 1962: 213). Literature is cited in long form in the list of references at the end of the article. The on-line version of the article is listed after the reference for the printed version. In the list of references, the works are cited in the following manner:

Marja BORŠNIK, 1962: *Študije in fragmenti*. Maribor: Obzorja.

Helga GLUŠIČ, 2003: Izraz negotove zavesti: Pogled na sočasni slovenski roman. *Sodobni slovenski roman*. Ur. Miran Hladnik in Gregor Kocijan. Ljubljana: FF (Obdobja, 21). 287–95.

Irena NOVAK POPOV, 2006: Ustvarjalnost kontroverzne umetnice Svetlane Makarovič. *Slavistična revija* 54/4. 711–25.

Luiza PESJAK, 1887: *Beatin dnevnik: Roman*. Wikivir. Ogled 13. aprila 2011.

Footnotes should be free of bibliographic information; if this cannot be avoided, individual parts of a bibliographic citation are separated by commas: Marja Boršnik, *Študije in fragmenti*, Maribor, Obzorja, 16–18. Each bibliographic entry is followed by a period. Titles of individual editions, books, and periodicals are italicized. The series name is listed in parentheses before the page number; the abbreviation *str.* for *stran* ‘page’ is omitted. The titles of periodicals well-known in the field may be abbreviated (e.g., *SR* for *Slavistična revija*, *LZ* for *Ljubljanski zvon*). In subsequent quotations of several works by the same author in the reference list, the name is replaced by two hyphens. When citing several works by the same author with the same year of publication, the year of publication is followed (with no space) by lower-case letters, e.g., 1944a, 1944b.

CONTENTS

ARTICLES

Kristina PRANJIC: Russian Cosmism as a Vector of a Fifty-Year Projectile of Postgravity Art	147
Vita ŽERJAL PAVLIN: The Representation of the Woman in the Poetry of Pavlina Pajk	163
Daniel BINA: The Myth of the Czech National Revival and Its Reflection in Contemporary Educational Media and on the Internet	177
Eva NIKLESOVÁ: The Czech National Revival in Comics (The Case of Václav Hanka)	185
Melanija LARISA FABČIČ: The Mental Image of Man in Slovene, German, and Hungarian Comparative Phraseological Units	195
Monika KALIN GOLOB, Karmen ERJAVEC: Evaluation and Identity in the Slovene Twitter Community	217
Kaja DOLAR: The Collaborative Dictionary <i>Razvezani jezik</i>	235

REVIEWS – REPORTS – NOTES – MATERIAL

Tanja JELENKO: Alenka Žbogar: <i>Iz didaktike slovenščine</i>	253
Ana TOROŠ: Eros - Thanatos (Ed. and transl. by Fedora Ferluga-Petronio)	256
Vita ŽERJAL PAVLIN: Monika Gawlak: <i>Świat poetycki Gregora Strnišy</i>	258
Alenka ŠIVIC DULAR: Miklošičeva monografija – ob dvestoletnici rojstva Franca Miklošiča (Ed. by Marko Jesenšek)	264
Andreja ŽELE: Even Development of Linguistic Inquiry Is Based on Improvement Rather than Elimination of Past Achievement	269

Revijo sofinancira:
ARRS.